

Manfred
Dimde

Léčivá síla pyramid

TAJEMSTVÍ STAROEGYPTSKÝCH
KNĚŽÍ A LÉKAŘŮ

AKTUELL

Obsah

Předmluva.....	2
1.DÍL:	
1. kapitola: Pověsti a poznatky,.....	5
2. kapitola: Zdroje, ze kterých dnes čerpáme.....	8
3. kapitola: Znovuobjevení léčivé síly pyramid.....	23
DRUHÝ DÍL: Život ve starém Egyptě	
4. kapitola: Šíše královny Nefertiti.....	28
5. kapitola: Staroegyptský každodenní život.....	30
6. kapitola: Knězi.....	35
7. kapitola: Pythagoras, misionář v Evropě.....	48
8. kapitola: Výuka lékařů ve starém Egyptě	56
TŘETÍ DÍL: Samotář z Káhiry	
9. kapitola: Dárek starých Egyptanů.....	67
10. kapitola: Staroegyptské poselství v Alláhově svatyni - mešita sultána Hasan.....	71
11. kapitola: Energetický stroj boží.....	79
ČTVRTÝ DÍL: Zdroje síly a tajemství tvaru pyramid	
12. kapitola: Jaké síly mohli staří Egyptané používat?.....	94
13. kapitola: Tajemství vnějšího tvaru pyramid a obelisků.....	100
PÁTÝ DÍL: Léčivá síla pyramid	
14. kapitola: První odhalení a telestetické potvrzení.....	108
15. kapitola: Využijte i vy léčivou sílu Chufuovy pyramidy.....	116
16. kapitola: Jak využít Rachefovy pyramidy k energetické masáži.....	122
ŠESTÝ DÍL: Tajemství sfing a obelisků.	
17. kapitola: Jak působí obelisky?.....	125
18. kapitola: Sfinga - dynamo na potenci?.....	127
SEDMÝ DÍL: Staroegyptská studnice mládí - experimenty a cvičení.	
19. kapitola: Jak si pořídit energetický rezervoár faraónů.....	134
20. kapitola: Staroegyptská masáž aury - cvičení s obelisky.....	136
21. kapitola: Načerpejte kosmickou a zemskou energii – cvičení s pyramidami... ..	142
22. kapitola: Faraónova koruna.....	147

23. kapitola: Staroegyptské kněžské sandály – tak se uchráníte před nežádoucí energií.....	150
24. kapitola: Dobrodružství ducha – vědomí se probouzí a objevuje pohyb.....	151
25. kapitola: Hrajte šachy jako staroegyptský novic.....	153

DODATEK:

Staroegyptský pramen mládí - tréninkový program ve čtyřech stupních.....	160
Seznam literatury.....	162
Ilustrace.....	163

Předmluva

Tato kniha by nikdy nevznikla, kdybych v Hamburku nepotkal jednoho muže, řekněme mu třeba Schmitz, Meier nebo Schulz - protože si nepřál uvádět jeho pravé jméno -, který mě v roce 1993 upozornil na zajímavou skutečnost, jež umožňuje uvědomit si dosud opomíjené fenomény, vyskytující se v okruhu kolem pyramid, v nových souvislostech a vybízí k systematickému průzkumu.

To, co začalo jako pouhá zvědavost, se během mých dalších tří cest do Egypta vyvinulo v opravdové dobrodružství, prožívané při rekonstrukci staroegyptských léčebných metod, praktikovaných na stejných místech před více než pěti tisíci let. Stále si pokládám otázku, proč se na tyto překvapivé skutečnosti nepřišlo dřív, když jsou vlastně velmi očividné. Jistě, v ezoterické literatuře se vyskytují zmínky o egyptských „místech síly“, ale tyto zmínky vycházejí z velmi subjektivních svědectví, pocitů a dojmů jednotlivců.

Zprávy o lidech, kteří o samotě strávili noc v komoře uvnitř pyramidy, v nás vyvolávají touhu také to jednou zkusit. Kdo by nechtěl zažít dobrodružnou noc uvnitř pyramidy, tak jako kdysi Napoleon, a pokusit se odhalit její tajemství. Ale prvotní nadšení brzy vystřídá rozčarování. Ten, komu se to podaří, nejprve prožívá mimořádný pocit naprosté samoty v místě, nad kterým jsou navršeny miliony tun kamení. Pak ale zjistí, že uprostřed pyramidy se vlastně neděje nic zvláštního. Ale protože nechce zklamat nejenom sám sebe, ale ani ostatní, kteří na něho venku s napětím čekají, tak vypráví o svých zvláštních pocitech a dojmech, jež prožíval během svého pobytu uvnitř kamenného kolosu. Přesvědčivost těchto subjektivních pocitů samozvaných „archoologů“ bývá často zpochybňována, a tak to všechno začíná znovu. Publikují se nové a nové subjektivní zprávy, které vyvolávají nové odsudky skeptiků.

Co je tedy pravdy na mýtech, pověstech a legendách o vlivu pyramid? A proč se vlastně ezoterici zabývají specifickým působením pouze *vnitřku* pyramid?

Je možné, že tyto stavby byly vybudovány s takovým vypětím sil jen pro užitek několika málo lidí, kteří mohli pobývat uvnitř pyramid? Není pravděpodobnější, že pyramidy měly dvojí účinek - pro ty, kteří byli uvnitř, a také pro všechny, kteří žili v jejich blízkosti? Tato kniha přináší velmi důraznou kladnou odpověď na tuto zajímavou domněnku.

Proč ale nebyly přírodní fenomény, působící okolo pyramid, celá století využívány? Protože staroegyptské znalosti upadly spolu se zánikem faraónských říší v zapomnění, takže nikdo už neznal odpovědi na celou řadu zásadních otázek:

- O jaké fenomény jde?
- Na jakých místech tyto síly působí?
- Jak a kdy je možné je využívat?

Otázka týkající se podstaty této síly, ani jejího praktického využití nemohla být v

průběhu posledních patnácti set let zodpovězena. Jedním z důvodů, proč staroegyptské učení upadlo v zapomnění, je pravděpodobně změna klimatu, která změnila okolí pyramid k nepoznání. Písečná poušť znemožňuje vnímat prostor kolem pyramid v jeho původní podobě. Celá století má návštěvník pyramid v Gize, Dahšúru či Médúmu dojem, že byly vybudovány uprostřed pouště. Ve skutečnosti byly v době svého vzniku obklopeny bujnou vegetací.

Síly, které působí v blízkosti těchto objektů, tedy jejich skutečné tajemství, by bylo možné odhalit už dávno, kdyby byly použity vhodné měřicí přístroje. Neboť tyto síly zdaleka nepůsobí jen na smysly pokusných osob, ale je možné objektivně je prověřit. Protože dosud nebyly provedeny žádné pokusy zkonstruovat vhodné měřicí přístroje či indikátory, bylo upozornění mého rádce z Hamburku skutečnou „radou nad zlato“.

Rád bych na tomto místě stručně poznamenal, že jako průkopník na tomto doslova pískem zavátém poli jsem samozřejmě nemohl hned napoprvé odhalit všechna tajemství pyramid. Spektrum působení a použití sil, působících kolem pyramid, je rozhodně mnohem větší, než jak to vyplývá z mých dosavadních výzkumů. Ale učinil jsem první krok, dalo by se říci průlom vedoucí ke znovunalezení dávno zapomenutých staroegyptských znalostí. Po přečtení této knihy se mnou jistě budete souhlasit - to, co jsem objevil kolem pyramid, je natolik působivé a fascinující, že se vám určitě vyplatí spakovat kufry a vydat se k nim. Pokuste se objevit další síly, které jsem já neodhalil, a pomozte tak odkrýt tajemství pyramid. Všem nám přeji, aby byla naše práce úspěšná, aby prospěla všem lidem a abychom společně napsali další kapitolu alternativní medicíny.

Manfred Dimde jaro 1997

1.DÍL:

1.KAPITOLA : Pověsti a poznatky

Jen, kdo zůstane stát na skalní plošině v Gize na úpatí jedné z největších pyramid, užasne nad tou obrovskou hromadou kamení. Bezděčně pomyslí na panovníky, kteří byli tak mocní, že si mohli nechat budovat tyto veliké hrobky. Je-li ten návštěvník, „touri“, jak říkají místní průvodci, z Evropy, tráví dovolenou u Rudého moře a vypravil se na jednodenní výlet do Káhiry, pak má k dispozici necelých třicet minut, aby se podíval na Chu-fuovu pyramidu, vyšplhal se nahoru ke Králově komoře, postál asi tři minuty, které stačí akorát tak na zamyšlení, zda by se tu chtěl také nechat pohřbít, a pak se zase musí vydat dolů. Ještě ho totiž čeká Rachefova pyramida, sfinga, Národní muzeum v Káhíře se zlatou maskou Tutanchamona a také okružní jízda po městě. A tak rok co rok několik stovek tisíc turistů zvládne pět tisíc let starou egyptskou kulturu během pouhých devíti hodin.

Japonci ovšem vstávají brzo, takže ti už jsou u Chufu-ovy pyramidy obvykle kolem

deváté hodiny. Ve srovnání s nimi je devítihodinový program Evropanů poklidným loudáním to oni mají na každou pyramidu, včetně výstupu k hrobkám, pouhých dvacet minut.

Není tedy divu, když turista, ať už Japonec či Evropan, dole u údolního chrámu Rachefovy pyramidy při prohlídce sfingy podlehne prvnímu návalu únavy a ospalosti. Stejně pocity jsem měl i já v roce 1969, když jsem na své svatební cestě poprvé navštívil pyramidy. Zdálo se mi ovšem, že mám k té malátnosti dost důvodů. Když jsem v roce 1974 opět stál na plošině s pyramidami a zase se cítil velmi vyčerpaně, přičítal jsem to předchozímu večeru, strávenému v baru starého hotelu *Semira-mis* spolu s jedním německým obchodníkem, který vydatně oslavoval svůj obchodní úspěch - prodej osmi set koupelnových van staviteli nového hotelu.

Na počátku devadesátých let jsem se opět ocitl v Egyptě, tentokrát ale ne v roli onoho „tourí“, ale jako průvodce skupiny lidí, kteří chtěli Egypt spatřit poněkud jinýma očima. Průvodce má tu výhodu, že si může sám určit časový plán cesty, hlavně když chce své svěřence seznámit se zajímavými a méně známými detaily. Tehdy jsem poprvé začal odhalovat tajemství staroegyptských léčebných metod, neboť to, co je při cestě do Egypta nejdůležitější, je *čas*.

„Shlíží na vás pět tisíc let,“ řekl Napoleon před skoro dvěma sty lety svým vojákům. Tehdy trvala cesta do Egypta ne dny či týdny, ale roky. Dnes nás aerobus dopraví do Káhiry za čtyři hodiny, měli bychom se tedy ptát: Čtyřicet milionů hodin na nás shlíží, a to si na ně chceme vyhradit pouhé tři hodiny našeho života? Na prohlídku pyramid v Gize je nezbytně nutné obětovat alespoň tři dny, jestliže se chceme seznámit s jejich nejdůležitějšími, dosud neprozkoumanými detaily. Rozhodně nebudete litovat, když si uděláte trochu času na to, abyste se pokusili zjistit něco o „pověstech vyprávěných ve stínu pyramid“.

Mezi antikvárními policisty, jak se tu nazývají místní dozorcí, je mnoho mužů, vykonávajících svou práci u pyramid již třicet nebo čtyřicet let a vyprávějících o nešťastných turistech, kteří se pokusili tajně vystoupit na pyramidu na špatném místě. Mnozí z nich se účastnili i různých pochybných akcí, kdy docházelo k vykopávkám pohřebních lodí u pyramid. K nejzajímavějším historkám, které jsem během své cesty v roce 1993 zaslechl, patřila ta o nalezení stavebních plánů pyramid pod levou zadní tlapou sfingy, zapečetěných ve džbánu. Upozorňuji, že jsem to jen zaslechl, když si o tomto nálezu vyprávěli lidé kolem pyramid. Je ovšem zajímavé, že od roku 1993 se náhle vedou spory o to, kdo může jako první otevřít hrobku objevenou pod sfingou. (Bouval, *Das Geheimnis der Sphinx*, připravovaná publikace).

V roce 1996, když jsem uskutečnil zatím poslední cestu do Egypta, už mnohé z toho, co jsem tehdy zaslechl, ve stínu pyramid, nebylo pouhou pověstí. Mluvilo se o tom, že pod sfingou je ještě jedna komora. Nejvíce diskutovaný objev v roce

1993 se ovšem tehdy týkal jedné ze dvou pyramid.

Z jistých náznaků jsem vytušil, odkud pocházejí tyto pověsti, vztahující se k Chufuově pyramidě. V té době se v jedné ze šachet Královny komory započalo s instalací klimatizačního zařízení. Nyní už je v provozu a usnadňuje návštěvníkům této komory pobyt v podzemí. V průběhu prací byl také prováděn průzkum, při němž archeologové zkoumali různé zavalené východy a známé „slepé“ odvětrávací šachty uvnitř Chufuovy pyramidy. Při tomto hledání byl prý prozkoumáván kámen po kameni. Podle pověstí ze stínu pyramid došlo v jedné z hran Chufuovy pyramidy k zajímavému nález, ovšem jinému, než se čekalo. Byl objeven kámen, který bylo možné odsunout stranou, k překvapení všech zúčastněných však neskrýval větrací šachtu, nýbrž malý uzavřený prostor. V tomto asi sto dvacet centimetrů širokém a stejně dlouhém miniarchivu se nacházely stavební plány nebo snad zprávy o stavbě pyramidy, které byly vyryty do hliněné tabulky, kamene či jiného materiálu. Dokumenty prý byly předány do egyptského Národního muzea, odkud byly za tvrdé dolary prodány jednomu Američanovi z Illinois. To všechno se však jenom říká. Je však nápadné, že od té doby dochází v Chufuově pyramidě a jejím okolí k čilé průzkumné práci..

Některé tyto pověsti jsou možná blíže pravdě než ona „fakta“, která vyprávějí hlídači v pyramidách. Tak se například lze dovědět velmi pochybnou směs skutečnosti a spekulací, týkající se tří malých pyramid, vybudovaných pro královny. U nich se prý nachází šachta, jež je podle informací dozorců patnáct metrů hluboká a pak prochází napříč pod pyramidou a ve stejné vzdálenosti od ní na druhé straně opět vystupuje na povrch.

Ptáte-li se po smyslu této chodby, dozvíte se, že tato chodba byla vybudována proto, aby královna mohla každý den navštěvovat faraóna. Aníž bych se chtěl pouštět do diskuze o pravdivosti této domněnky, myslím si, že by bývalo bylo zeela dostačující, aby chodba vedla do středu pyramidy, a tak vytvářela šikmé spojení k velké Králově komoře. Nejen že spojení uvnitř pyramidy není prokázáno, ale ani neexistuje rozumné vysvětlení, proč chodba pokračuje dál až ven za pyramidu. Měla snad tato chodba nějaký zvláštní význam, nějakou nám zatím neznámou funkci, pro kterou byla používána?

Ale vraťme se k tomu, co už bylo řečeno. Pokaždé, * když jsem se nacházel v blízkosti pyramid, uvědomoval jsem si jednu zvláštní okolnost - únavu. Kladl jsem si tedy otázku, proč je člověk vždycky tak unavený, když prochází kolem pyramid, nebo je obchází kolem dokola? Tenhle můj subjektivní pocit mi potvrzovali i turisté, které jsem k pyramidám doprovázel. Návštěvník obvykle zaznamená nepříjemné vyčerpání. Přesto se ale snaží je potlačit, protože do Egypta přece jel proto, aby něco viděl, a ne aby přemýšlel nad tím, proč je najednou tak unavený.

A je to právě nadšení turistů, kteří si nechtějí cestu kazit únavou, co potlačuje

otázku, proč dochází u každé skupiny návštěvníků Gízy ke stejným efektům. Lidé si jich nevěšují, protože se pod vlivem nejrůznějších spekulací a domněnek uveřejňovaných v tisku soustřeďují na očekávané nezvyklé efekty, které mají působit *uvnitř* pyramid.

Na podzim roku 1996 byly v okolí pyramid v Dahšú-ru zjištěny následující psychické a fyzické účinky:

- únava, malátnost, ospalost
- bolesti různých orgánů a na druhé straně
- hyperaktivita
- pocity štěstí, euforie

Všimněme si nejprve zřejmých příčin těchto zvláštních fenoménů.

Zaprvé: turisté, kteří přicházejí do Gízy jako do mauzolea faraónů, se domnívají, že podléhají pohřební atmosféře onoho místa, a přičítají jí své pocity únavy a smutku.

Zadruhé: od té doby, co byl objeven zvláštní účinek pyramid, cestuje každoročně velké množství skupin ezo-tericky zaměřených turistů do Gízy a doufají, že *uvnitř* pyramid pocítí neobyčejné síly a účinky.

A zatřetí: mnozí lidé s instinktem hledačů pokladů se domnívají, že toto místo ještě mnohé skrývá. A tento pocit je stimuluje.

K tomu je třeba ještě přičíst únavu očí, jež v krátkém časovém úseku spatřily mnoho neobvyklého. A tak si každý turista umí svou únavu u pyramid docela dobře vysvětlit. Je však možné, že tato vysvětlení jen zakrývají skutečnou příčinu oněch fenoménů. Náhlá únava totiž přepadá i ty, kteří se u pyramid vyskytují často a na delší dobu, takže výše uvedená vysvětlení turistů se na ně těžko mohou vztahovat. Jsem přesvědčen o tom, že svým objevením neobvyklých fenoménů jsem alespoň trochu poodhalil stopy dávno zaváté minulosti - staroegyptských tajných vědomostí, které byly kdysi dopřávány jen vyvoleným, znalosti o tom, jak fyzický a psychický stav člověka *cíleně* ovlivňovat s pomocí pyramid.

2.KAPITOLA

Zdroje, ze kterých dnes čerpáme

Napoleonova expedice do Egypta

Egypt, tajemná země faraónů. Od sedmnáctého do devatenáctého století patřila tato záhadná kultura podél Nilu k vznešeným rozhovorům v salonech evropských knížecích domů. Jen nemnohým bylo na rozdíl od dnešních dnů dopřáno, aby si mohli pyramidy prohlédnout na vlastní oči. Před dvěma sty lety se francouzský generál Napoleon pokusil dobýt Egypt, kolébku lidstva, pro osvícenou porevoluční Francii. Sen o tom, že podobně jako Alexandr Veliký dva tisíce let před ním dobude slávu, úctu a založí světovou říši, skončil pro něho osobně a především pro

francouzskou republiku vojenským fiaskem. Místo toho Egypt dobylo britské impérium a Angličané si dokázali svůj vliv podél Nilu udržet až do našich časů. Egyptskou expedicí byl Napoleon pověřen parlamentem francouzské republiky. Ta vyslala svou nejlepší armádu dobývat ve východním Středomoří nové Francii kolonie. Otcové této myšlenky byli natolik přesvědčeni o úspěchu expedice, že spolu s pětatřiceti tisíci vojáky se pochodu zúčastnilo i pět set civilistů. Mezi nimi bylo sto šedesát sedm badatelů a vědců, jednadvacet matematiků, tři astronomové, sedmnáct inženýrů, osm kreslířů, deset znalců duchovních věd, třináct přírodovědců a důlních inženýrů, čtyři architekti a také dvaadvacet tiskařů, kteří si ve svých zavazadlech vezli latinskou, řeckou a arabskou sazbu, aby mohli očekávané hrdinské činy ihned zachytit na papír. Duchovním otcům expedice se tak měl splnit jejich největší sen - prozkoumání pravlasti lidstva. Výprava však skončila pro Francii vojenskou katastrofou. Angličan Nelson potopil u Abukiru francouzské lodě a jejich vojáky zajal. Poté nechal Napoleon své muže jejich osudu, ostatně ne naposled, a spěchal zpátky do Paříže, kde se prohlásil císařem a nakonec se za přítomnosti papeže i korunoval. Zda si v té chvíli připadal jako reinkarnace Alexandra Velikého nebo Caesara, to se už asi nedozvíme. Říká se však, že před svým překotným odjezdem do Paříže strávil noc v Králově komoře Chu-fuovy pyramidy. Tato noc prý pro něho byla takovým zážitkem, že o ní až do své smrti odmítal cokoli říct. Ráno vyšel z komory bledý a jakoby duchem nepřítomný. Od té doby se dějepisci stále dohadují, jaké poselství mohl francouzský císař za oné noční hlídky v pyramidě přijmout. Politicky i vojensky bylo egyptské tažení pro francouzskou republiku omylem, současně však znamenalo počátek moderní egyptologie. Francouzští učenci za neuvěřitelně těžkých podmínek zkoumali písmem Libyjské pouště zaváté pozůstatky Egypta faraónů, částečně je restaurovali, kreslili a systematicky katalogizovali. Po vojenském neúspěchu expedice byl sbor vědců v Egyptě zadržen. Angličané byli ochotni civilisty francouzské armády propustit jen v tom případě, když jim odevzdají výsledky svého vědeckého výzkumu. Ale vědci své těžce získané dokumenty odmítli vydat. Nakonec Angličané souhlasili s tím, že si své vědecké záznamy ponechají, ale požadovali, aby jim byly předány všechny objevené umělecké předměty

Obr. 1: Pozvánka na párty s mumii. K největším atrakcím anglických odpoledních čajů o páté patřilo „rozbalování“ mumie.

. S tímto návrhem Francouzi souhlasili, zhotovili však ve velmi krátké době kopie všech objektů, které museli zanechat Britům. A tak se nakonec do pařížského Louvrů dostaly alespoň tyto kopie. V roce 1802 dal Napoleon, jenž strmě stoupal po žebříčku své slávy, pokyn ke zveřejnění uměleckých a vědeckých výsledků egyptské expedice. Čtyři stovky mědirytců pracovalo téměř dvacet let na „Description de l'Égypte“. (Description de l'Égypte, Verlag Benedikt Taschen, Kóln 1994)

Současně vypukly vědecké závody mezi Anglií a Francií o to, kdo první rozluští egyptské hieroglyfy. Tím prvním, kdo rozluštil toto písmo na tříjazyčné Rosettské stéle, byl nakonec Francouz Jean-Francois Champollion.

Po této první vlně nadšení pro „kolébku lidstva“, jak Napoleon označoval Egypt, vypukla egyptomanie i v Anglii. Lačné plenění hrobů vyneslo na světlo vedle hrobových předmětů také mnohé svitky papyrů, o které v okamžiku, kdy bylo možné staroegyptské texty rozluštit, vzrostl velký zájem. Cestovatelé je kupovali a přiváželi do Evropy. Papyrové svitky dostávaly jména po svých majitelích nebo místech, kde byly uloženy. Některými z nich, které se týkají medicíny, se budeme v této knize zabývat.

Do Evropy putovaly také mnohé mumie, zasílané hlavně Angličany. Do anglických přístavů připlouvaly lodě s obelisky, bustami, kameny a hrobovými předměty. V polovině osmnáctého století patřilo „rozbalování“ mumie k oblíbené atrakci v anglických salonech. Začaly vycházet první knihy, které barvitě popisovaly život starých Egyptanů.

Svitky papyrů jako prameny

Jaké byly lékařské znalosti a prostředky ve starém Egyptě? Toto téma, medicína v říši faraónů, bylo ještě před čtyřiceti lety velmi macešsky zanedbáváno. Nyní již máme k dispozici některá hodnocení papyrů z hlediska lékařské historie. Tak například se srovnával počet onemocnění v době před třemi tisíci pěti sty lety a v současnosti, přičemž bylo zjištěno, že v oblasti fyzických onemocnění neexistuje prakticky žádný rozdíl - tak jako dnešní lidé trpěli i staří Egyptané cukrovkou či rakovinou, vředy, vrozenými vadami nebo zlomeninami kostí.

Nápadně jiný je obraz oněch nemocí, které se dnes vyskytují stále častěji - psychických a psychosomatických neduhů. Podle papyrů se zdá, že ve starém Egyptě byly neznámé. My však poznáme, že zdání klame, protože právě tyto nemoci léčili staroegyptští knězi v chrámech velmi zajímavým způsobem. Egyptské papyrové svitky s lékařským obsahem jsou dnes v odborných kruzích dobře známy. Jejich malý přehled uvádí, z jaké doby pocházejí a jakému tématu se věnují:

1820 př. Kr. Papyrus Káhún (gynekologie)

1700 př. Kr. Papyrus Ramesseum (oční lékařství, gynekologie, dětské lékařství)

1550 př. Kr. Papyrus Berlín (oční lékařství) 1550 př. Kr. Papyrus Smith
(chirurgie, úrazy)

1550 př. Kr. Papyrus Ebers (všeobecné lékařství)

1450 př. Kr. Papyrus Hearst (všeobecné lékařství)

1300 př. Kr. Papyrus Carlsberg (gynekologie)

1200 př. Kr. Papyrus ChesterBeaty (nemoci konečníku)

250 př. Kr. Papyrus Londýn a Leyden (všeobecné lékařství, magie)

Svitky je možné rozdělit do čtyř skupin. Nejstarší pocházejí z doby 1800 před Kristem, druhá skupina vznikla kolem roku 1500, třetí okolo roku 1200 před Kristem. Leydenský papyrus byl napsán v roce 250 před Kristem. Přesto je velmi zajímavý, neboť obsahuje informace o antickém Egyptě.

Soustředíme-li se na dobu vzniku papyrů, pak nás napadne následující otázka. Egyptologie datuje stavby pyramid do let 2600 až 2900 před Kristem. Podle dochovaných papyrů nám chybějí zprávy o nemocech starých Egyptanů z celého jednoho tisíciletí - nebo snad byli před rokem 1800 všichni zcela zdraví, že nepotřebovali lékaře s jejich uměním uzdravovat?

Kdo by však mohl uvěřit tomu, že před čtyřmi tisíci lety nebyli v Egyptě žádní nemocní? Asi nikdo. Ale jak si tedy vysvětlit tuto „černou díru“ ve znalostech o nemocech starých Egyptanů před pěti tisíci lety i dříve? Měli snad tehdy k dispozici jiné léčitelské metody? Jestliže ano, dá se předpokládat, že by byly popsány a pokyny k léčbě by byly uchovány. Vysvětlení je tedy třeba hledat jinde a

ačkoli je dostatečně očividné, zřejmě ještě nikoho nenapadlo:

Je zřejmé, že v době staveb pyramid a před ní existovaly lékařské znalosti o tom, jak nemocem *předcházet* a jak se jich *vystříhat*. Protože dnešní medicína se mnohem více soustředí na léčení již rozvinutých nemocí místo na prevenci, mají mnozí badatelé sklon k chybnému závěru, že staří Egyptané před pěti tisíci lety zřejmě neměli žádné významné znalosti o léčení nemocí. Je možné uvažovat o tom, že kultura, schopná tak titán-ských výkonů, jakými jsou stavby pyramid, by byla při léčení nemocí zcela bezmocná? Není mnohem pravděpodobnější, že - podle toho, co víme o zákonitostech vývoje rozvinutých kultur - byli i lékařské znalosti v plném rozkvětu tak jako architektonické schopnosti? Za-myslíme-li se nad naprostým nedostatkem dokumentů o léčbě nemocí z doby budování pyramid, tak nás musí nutně napadnout velmi jasný důvod:

Jistě existovaly mnohé nemoci, které lidi trápí poslední tři tisíce pět set let, i tisíciletí před tím. Bylo by určitě mylné domnívat se, že staří Egyptané z doby staveb pyramid byli přirozeně chráněni před nemocemi. Z toho můžeme vyvodit, že ovládali znalosti a techniky, jež zabraňovaly nemocem vůbec propuknout. Jinak řečeno: *Je zřejmé, že staří Egyptané před pěti tisíci let měli vyvinutou účinnou medicínu, která dokázala předcházet širokému spektru nemocí.*

Tyto široké znalosti prevence nemocí mají však nebezpečnou druhou stranu mince - nemoci, které nepropukly, nemohly být logicky zkoumány a tedy i popsány. Co není popsáno, není ani možné poznat. A co není poznáno, může být zapomenuto a mohou zmizet znalosti o tom, jaké techniky byly praktikovány při předcházení nemocem. Nebude tedy možnost předávat je z generace na generaci.

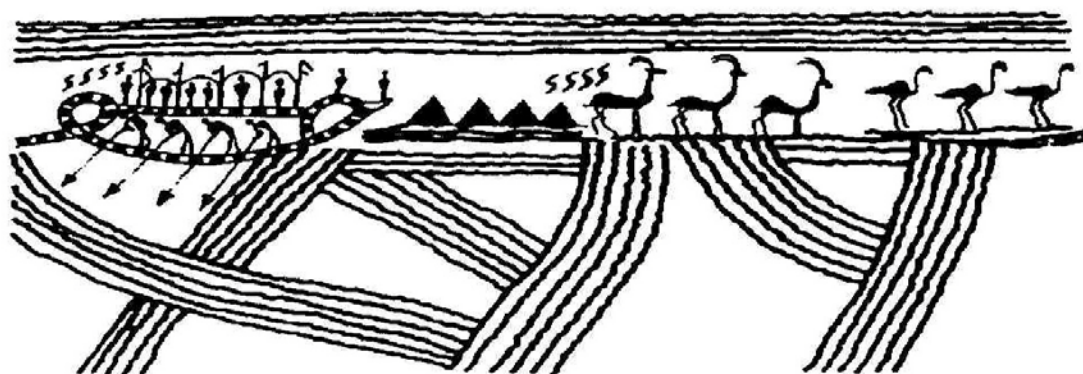
Je možné, že vědomosti a léčebné metody z doby před čtyřmi tisíci lety byly zapomenuty a čekají až do dnešních dnů, aby byly znovu objeveny? Jsem přesvědčen o tom, že bychom se mohli od starých Egyptanů učit a využít jejich metod spolu s našimi novými technickými vynálezy. Měli bychom být schopni použít tyto síly v náš prospěch a dokonce je znásobit.

Vázy, nádoby, misky

Jedinými svědky „prehistorických“ dob, tedy období před stavbami pyramid, jsou pro nás části kreseb, rytin či ornamentů na různých nádobách. Jako nosiče informací o nemocech starých Egyptanů jsou pro nás vázy a další hliněné nádoby zajímavé z jednoduchého důvodu: ještě v době úpadku egyptské kultury byly v souvislosti s nemocemi používány malé hliněné nádoby jako urny na obětiny při prosbách o uzdravení. Egyptané zanechávali v chrámech malé lahvičky, naplněné symboly různých neduhů, jako byla ptačí pírká, kočičí chlupy, různé masti či úlomky kostí. Později pak knězi tyto lahvičky ukládali do podzemních chodeb, anebo se jich zbavovali. Tyto „chodby“ by se měly táhnout mnoho kilometrů pod Libyjskou pouští.

Protože se nezachovala žádná jiná vysvětlení těchto nádob, nezbyvá nám nic jiného, než je chápat podle našich dnešních znalostí. Dostáváme se tak sice do nebezpečí, že budeme tyto symboly špatně interpretovat, ale odvážíme-li se vysvětlení, měli bychom doufat, že postupně dokážeme rozluštit tajemství staroegyptské kultury.

Na kresbě nalezené na jedné z váz, jejíž obrázek je na této stránce, jsou především vlny, voda a zvířata - mohli bychom předpokládat, že umělec, zdobící tuto vázu, zobrazil přírodu tak, jak ji viděl. Dosud se neustále prohlašovalo, že takové a podobné kresby zachycují krajinu kolem Nilu. Uvědomíme-li si však, že na kresbě (obr. 2) vidíme i pyramidy, bude tento předpoklad přinejmenším pochybný. Co je však na kresbě skutečně vidět? Nil, který teče v blízkosti pyramid. Zvlněné linie se pod pyramidami větví stejně jako pod Nilem a stoupají až k horní lince. Je nápadné, že zvířata a ptáci stojí na různých typech vln. Kdo se ovšem někdy zabýval geomantií, rozpozná na tomto obrázku symbol, jakým se v dnešních dnech označují místa se zemským zářením. Shodneme-li se na tom, že znaky na obrázku budeme považovat za označení podzemních toků, křižovatek, slepých ramen, odtoků a podobně, bylo by možné číst v této kresbě jako v otevřené knize.

Obr. 2: Zdobení prehistorické vázy s pyramidami a lidmi, kteří posunují člun vpřed pomocí tyčí

Stavby, reliéfy a sochy

Ve starém Egyptě byl každodenní život rozdělen do dvou sfér - na jedné straně se odehrával v rodině, soukromé sféře „malého domu“, a na druhé straně ve veřejné sféře „velkého domu“, který vedli knězi v chrámech a faraóni.

V soukromé sféře měly určující hlas ženy. Ony vykonávaly všechny potřebné fyzické práce, pokud ovšem neměly k dispozici sluhy. V chrámové službě byli naopak činní muži, podobně jako v dnešním Tibetu byli egyptští chlapci připravováni k duchovnímu životu. Není vyloučeno, že stavby pyramid byly považovány za duchovní činnost, tedy za úkol mužů. V každém případě nebyla při stavbě pyramid

nikdy zaznamenána žádná práce žen.

Z našeho dnešního hlediska se zdá samozřejmé, že pyramidy budovali pouze muži, kteří jsou přece silnější než ženy. Ale ve starém Egyptě byli muži s slabými stvořeními po stránce fyzické (alespoň tak byli zobrazováni), duchovně však silnými, zatímco mnohé ženy zřejmě ve fyzické výbavě muže převyšovaly.

Při výzdobě chrámů plnily reliéfy a sochy zásadní úlohu, stejně jako hieroglyfy, sloužící tu jako ideogramy a ne jako písmena. V egyptských chrámových školách se totiž vyhýbali, jak jen to bylo možné, písemné formě výuky při výchově a rozvoji ducha.

Proč se ale duchovní elita národa po nejméně tři tisíce let rozhodla nezanechat žádná písemná svědectví? Nabízí se tato odpověď - napsané bylo možné špatně pochopit a manipulovat vědomostmi. Jak moudré to bylo rozhodnutí, nezanechat obrazové ani písemné zprávy, je vidět na tom, jak před čtyřmi tisíci let, tedy okolo roku 2000 před Kristem, když byla tato cesta opuštěna, započal neodvratný zánik egyptské civilizace. Podstatným důvodem tohoto kulturního úpadku byly interní spory o výklad zachovaných textů, podřízení se moci bohů - tedy otázky, bezprostředně se týkající moci a vlivu vysokých kněží a vládců chrámů.

V dlouhé éře před tímto úpadkem však Egyptané používali geniální vzdělávací systém. Budovali oplocené areály, ze kterých se později vyvinuly chrámy. V těchto prostorech byly postaveny budovy, jejichž vnější stěny zdobily kresby a reliéfy, které ve skutečnosti popisovaly tehdejší vědní teorie a praxe. Na vnějších stěnách byl vyobrazen „návod k použití“. Uvnitř budov působili vzdělání a do tajemství věd zasvěcení lidé, z nichž se později vyvinuli kněží. Byli to učitelé a mudrci, kteří ke své práci stejně jako ke vzdělávání svých žáků používali kamenné reliéfy. Výuka probíhala venku před budovou. Na stěnách byla zachycena teorie v jednotlivých reliéfech a někdy také sochách. Často byly pro výuku kombinovány reliéfy a hieroglyfy.

Když nastoupil podle pravidel „školy“ vhodný čas na výuku, shromáždili se učitelé a žáci před reliéfem, který se týkal probíraného problému, aby o něm diskutovali a snad se i pokoušeli teorii převést do praxe. Měli na to spoustu času - vzdělání trvalo dvaadvacet let.

Návštěvníci, kteří se nespokojí jen s těmi několika málo klišé o Egyptě, by si jistě rádi prohlédli tato místa vzdělávání s jejich kamennými učebnicemi. Turističtí průvodci vycházejí z toho, že obvyklý „bleskový“ turista chce slyšet jen základní data, století a jména, aby si uměl doma správně popsat své fotografie. A tak se omezují většinou jen na to, že spěchajícím turistům vyprávějí, jak byli jejich předchůdci poměrně primitivní, vyznávali excesivní božský kult a tak podobně. Ve skutečnosti dobře vzdělání průvodci zůstávají jen u sporých informací o egyptských bozích a bohyních, jako je Eset, Usir, Ka, Re, Thovt a další. Kdyby se v

jejich výkladu alespoň občas neobjevilo několik letopočtů a jmen budovatelů navštívených monumentů, byla by jejich práce stejně nevyužitelná a neplodná jako písek Libyjské pouště, lemující údolí Nilu.

Proč není možné studovat fakta pokaždé jinýma očima - pohledem fyzika, chemika, lékaře či historika - na úrovni znalostí tehdejší doby? Vysvětlení je velmi jednoduché: Bůh stvořil svět v roce 3761. Od té doby uběhlo podle židovského kalendáře 5756 let. A tomuto časovému určení se podřídili i egyptologové, neboť židovští a křesťanští sponzoři v Evropě a Americe stejně jako islámští obyvatelé dnešního Egypta nemají zájem na předpokladu, že před jejich náboženstvím a zakladateli jejich víry někde existovala vysoce rozvinutá kultura, která by se věnovala matematice, fyzice, chemii, medicíně, hudbě a duchovním vědám stejně jako filozofii.

Vše se podřídilo klíší, že Egyptané mají za sebou primitivní minulost, v níž se praktikovaly služby bohům v chrámech, bozi se mezi sebou navzájem mrzčili a obyvatelé byli trýznění a bičováni při budování obrovských hrobek ve tvaru pyramid pro tyranské faraóny. Tento názor však vychází z toho, že nejlépe zachovalé chrámové stavby pocházejí z doby řecké (ptolemaiovské) nadvlády, tedy z oné epochy, kdy úpadek starého Egypta, jak zjistíme z této knihy, trval už nejméně dva tisíce let.

Ptolemaiovcí přestavěli chrámové stavby například v Dendeře, Kom Ombu či Filé na kultovní místa a nerespektovali jejich původní funkci vzhledem k tomu, že staroegyptské vědění upadalo v zapomnění a bylo záva-to pískem pouště. Fyzika a chemie již nedosahovaly takové úrovně jako v dobách starého Egypta, stejně jako astronomie, matematika a samozřejmě filozofie. Přesto jsou pro nás Ptolemaiovcí zajímaví. Byli rozhodně blíže pramenům a mohli tedy získávat informace o minulosti a zanechat nám je vytesané v kameni.

Z hlediska staroegyptských znalostí a praktik byli Ptolemaiovcí v podobné situaci jako dnes papež - i on je dva tisíce let vzdálen od pramenů své víry a nemůže tedy čerpat z autentických zpráv o narození Krista v Betlémě. A stejně tak tomu bylo se stavbami, které pro sebe budovali Ptolemaiovcí v Egyptě. Učení a znalosti, jež pro staré Egyptany původně nebyly žádným tajemstvím, byly mýtizovány, protože to odpovídalo politice té doby, a staly se z nich kamenné pomníky. Znalosti určené původně jen pro zasvěcence byly zveřejněny, protože se už nic nevědělo o jejich skutečném významu a o tom, že byly tajemstvím, takže se nikdo nesnažil je ukrýt. S mnoha tajemstvími zacházeli Ptolemaiovcí lehkomyšlně, protože věděli, že klíč k nim už byl ztracen, staré techniky přestaly fungovat, takže jakékoli utajování již nemělo smysl.

Na slovo skoupí svědci: biblicko-talmudská medicína

Vzali si s sebou Izraelité, když opustili Egypt, vědomosti mudrců této země? Ano! Mojžíš jim *zakázal* tyto znalosti používat (Třetí Mojžíšova kniha, 21,5), ale nemohl zabránit, aby se předávaly z generace na generaci ústním podáním.

Dalším pramenem, ze kterého tedy můžeme čerpat, je biblicko-talmudská medicína Izraelitů. Co z lékařských vědomostí si Izraelité vzali s sebou, když pod vedením Mojžíše opouštěli Egypt? Když jejich učení podrobíme zkoumání, musíme nalézt zmínky o lékařských technikách a vědomostech, které byly zachovány v praxi a pocházely z umění staroegyptské medicíny.

Julius Preuss uveřejnil v roce 1911 obsáhlé dílo o biblicko-talmudské medicíně¹. Podle jeho zkoumání měla Alexandrie, město v nilské deltě, založené Alexandrem Velikým, velký vliv na židovské lékařství. Zde nacházíme druhý průsečík egyptského a židovského lékařství.

Alexandrie byla známa jako centrum učení anatomie, neboť ptolemaiovští králové byli mimořádně nakloněni lékařům a dokonce umožňovali provádění vivisekcí na delikventkách. Řekové a Židé mohli žít dlouhý čas v Alexandrii jako rovnoprávní občané, měli přístup do vzdělávacích ústavů Řeků a studovali teorii a praxi podle pravidel, která pocházela ze starého Egypta, později pak z doby dynastických period až po Novou říši a Ptolemaiovskou dobu.

Nepřevzali ovšem - v každém případě to nevyplývá ze studia talmudské medicíny - rozdělení lékařského stavu na lékaře, chirurga a zaklínače (podle dnešního chápání jde o internu, chirurgii a alternativní léčbu). Židovští knězi také nebyli současně lékaři, v jejich svatých knihách nenacházíme zmínky o léčení nemocí. V

židovských chrámech byl sice vždy jeden kněz, jehož úkolem bylo léčit své druhy. Ti kvůli chození bosýma nohama na udusané hlíně a jednostranné masité stravě trpěli častými onemocněními střev, a proto jim byly předepisovány různé léčivé nápoje. Léčba se však omezovala výhradně jen na knězi. Ve velmi pečlivě vedených seznamech chrámových úředníků se nikdy nevyskytuje lékař.

Od svého odchodu z Egypta dodržovali Izraelité striktní oddělení funkce knězi a lékařů, jako kdyby spojení těchto dvou profesí bylo velikým hříchem. Co je k tomu přimělo? Teprve až zase v pozdním křesťanství nacházíme staroegyptskou ideu „domu života“, kde se rodily děti, při nemocech byl kněz prostředníkem mezi člověkem a Bohem, tedy pomáhal, a kde se umíralo. Mniši měli za úkol v případě onemocnění určit, jaký trest Bůh vyměřil hříšníkovi, a pomoci mu opět se s Bohem smířit.

Vznik a průběh nebezpečné nemoci byl popisován následujícím způsobem:

Nemocný nebezpečně onemocní, když na něho skočí démon nemoci. Umírá, jestliže se dostaví všeobecné oslabení.

V ranních hodinách se většina nemocných cítí lépe. S přibývajícím dnem přibývají

síly i nemocnému. Proto by nemocný neměl být navštěvován ani v prvních třech hodinách, ani v posledních třech hodinách dne. V prvním případě se nemoc zdá být lehčí a ve druhém příliš těžká.

Židovský chrám byl naopak využíván výhradně pro výuku víry. Na rozdíl od egyptských chrámových komplexů, které byly místy „výuky všech věd“, se léčení nemocí odehrávalo mimo chrám. Mojžíšovy zákony prakticky oddělily církev od medicíny. Mojžíš, který absolvoval egyptskou kněžskou výuku podobně jako Pythagoras, se k tomuto opatření zřejmě odhodlal ze závažných důvodů. A znovu se vynořuje otázka: jaké důvody to mohly být?

K odpovědi dojdete, zákonitě tehdy, když se budete pohybovat v okolí pyramid, obelisků či jiných staroegyptských budov, vybudovaných na severo-jížní ose. Tam pocítíte jejich vliv na vaši psychiku. Tyto síly je možné využívat jako blahodárné na organizmus, ale při zneužití se mohou pro oběť stát i prokletím.

Proto ve zprávách o staroegyptských metodách léčby těla a duše nacházíme také popisy ochranných metod pro možné oběti, rady, jak se bránit zneužití těchto sil. Poté, co byly znalosti o tomto působení zapomenuty, proměňovaly se dříve prospěšné praktiky na magické obřady. Důležitou roli zde rozhodně také znamenalo zničení Alexandrijské knihovny při požáru, kdy bylo zničeno mnoho zde uchovávaných písemných záznamů o znalostech starých Egyptů.

Přestože byl tento požár pro lidstvo po dalších dva tisíce let bolestnou ztrátou, postarali se staří Egyptěané o to, aby jejich dědictví nebylo závislé jen na několika svitcích v nějaké knihovně a aby s jejich zánikem nezmizelo veškeré jejich vědění. Kamenné reliéfy a hieroglyfy jsou nejen stejně dobře srozumitelné jako písemné záznamy, ale navíc i rozhodně lépe odolávají ohni, vandalům a všem ničivých silám času.

Výmluvnější svědci: řecké zprávy z cest

Ať už je to náhoda, štěstí nebo záměr - jako pramen pro naše bádání můžeme použít mimo jiné svědectví mnohých Řeků, jako například Herodotovy zprávy z cest, kteří na rozdíl od Izraelitů nepodléhali po opuštění Egypta zákazu psaní. Skupina Řeků, toužících po vědění, dědiců starých Egyptů, se vydala v šestém století před Kristem na cestu do Egypta, centra veškerého vědění a studnice zázračných tajemství.

Díky jejich záznamům se můžeme dovědět o některých znalostech, které zde byly pěstovány a vyučovány. Naopak nevíme téměř nic o tom, co přimělo Řeky podnikat tyto cesty na Blízký východ a do Egypta. Je možné, že to byli vzdělaní obchodníci, kteří v nich svým vyprávěním o tajemstvích dalekých zemí vzbudili

touhu přesvědčit se a prozkoumat neznámé znalosti přímo na místě. Stejně tak to mohli být řečtí žoldnéři ve službách faraónových, kteří podnikali polní tažení a měli tedy mimořádně těsný kontakt s egyptskou říší a jejím státním zřízením. Tito vojáci mohli předávat zprávy o zázračných činech egyptských knězi do Helady. Zprávy z duchovního centra starých Egyptů musely být pro Řeky nesmírně zajímavé. Nejvýznamnější archeologové se shodují v tom, že Řekové přišli do Egypta původně jako žoldnéři, byli zde odměňováni zlatem a jako bohatí mužové se pak vraceli domů, protože zlato bylo v Řecku vzácné.

Řeky tedy do Egypta lákalo bohatství, ale také neobvyklý životní styl jeho obyvatel. Pro Egyptány ležel domov těchto, řečeno dnešní terminologií, „gastarbeiterů“ na severu, kde se podle jejich mytologie nacházela Říše smrti. Protože zemřelí byli pro Egyptány tabu, můžeme se například v Herodotově zprávě dočíst o tom, jak se Egyptané drželi od Řeků stranou, aby se od nich neznečistili. Přinejmenším od doby Herodotových cest žili zřejmě v Egyptě mnozí Řekové. Není známo, zda tam jezdili jen velcí řečtí myslitelé a filozofové, jejichž zprávy z cest po Egyptě se nám dochovaly, nebo i jiní cestovatelé či dokonce skupiny Řeků. Zprávy, které máme dnes k dispozici, však pocházejí výhradně od duchovních myslitelů a ne od obyčejných lidí, kteří si vydělávali ve službě u egyptských pánů. Pro lepší přehled o egyptských pobytech významných řeckých osobností byla zhotovena níže uvedená tabulka, která uvádí nejdůležitější jména a letopočty. Srovná-me-li roky narození, data pobytů v Egyptě a roky úmrtí, zjistíme, že tito lidé nepodnikali svá egyptská dobrodružství izolovaně. A použijeme-li navíc matematické hledisko, abychom zjistili, kolik cestovatelů po svém návratu do Řecka podávalo zprávy o Egyptě, pak se kruh uzavírá - zjistíme, z jakých pramenů čerpala kdysi tak vzkvétající řecká kultura své vědomosti.

Thales a následovatelé

K prvním řeckým cestovatelům do Egypta patřil pravděpodobně Thales z Milétu a Solon, kteří se narodili okolo roku 640 př. Kr. O Thaletovi se předpokládá, že byl v Egyptě kolem roku 610 př. Kr., o Solonovi také nemáme přesných zpráv - víme, že okolo roku 584 př. Kr. pobýval v Heliopoli a v Sais. Přestože zřejmě necestovali do Egypta společně, dá se předpokládat, že své znalosti o Egyptě čerpali od stejné generace knězi.

To, co tito muži přinesli do Řecka, muselo mít mimořádný účinek. Také Anaximander (* 611 př. Kr.), žák Thalety a učitel mladého Pythagora, si ve svých šedesáti letech splnil sen - okolo roku 550 př. Kr. se již jako starý muž vydal do Egypta. Vzal s sebou na tuto cestu svého žáka, nebo jej Pythagoras v Egyptě navštívil? Dosud nikdo se vážně nezamýšlel nad tím, jak to vlastně bylo. Není

ovšem vyloučené, že tato skupina, která se kolem roku 550 př. Kr. zdržovala v Egyptě, byla vyslána na cestu na popud Thaleta nebo díky jeho zkušenostem, které z Egypta přivezl.

Podívejme se na základní životní data těchto znamenitých učených mužů a na letopočty jejich pobytů v Egyptě. Jedno mají společné - znali se navzájem a všichni byli v Egyptě.

Jméno	Rok narození	Pobyt v Egyptě	Rok úmrtí
Solon	cca 640 př. Kr	cca 584 př. Kr	559 př. Kr
Anaximander, žák Thaleta	611 př. Kr	cca 550 př. Kr	547 př. Kr
Thales	cca 640 př. Kr	cca 610 př. Kr	543 př. Kr

Pythagoras, který se narodil v roce 580 př. Kr. na ostrově Samos, mohl jako mladík znát Solona, Anaximandera a Thaleta. Patří snad k těm, kteří byli prvními cestovateli po Egyptě - po odpovídající přípravě v Řecku - vysláni za dalším vzděláním do Egypta?

Je jisté, že mladý muž, kterému se později říkalo Pythagoras, pobýval v letech 562 až 540 př. Kr., tedy dohromady dvaadvacet let, v Egyptě. Absolvoval zde úplné vzdělání na kněze, které trvalo přesně dvacet dva let, a po dalším dvanáctiletém pobytu v Mezopotámii se vrátil zpět do Řecka. Jeho činnost ve staré vlasti však nebyla přijímána právě příznivě, a proto byl poslán do vyhnanství v jižní Itálii. Zde působil v pravém smyslu jako misionář - nebo bychom měli říct v egyptském smyslu? - a vybudoval svou školu pythagorců. Nebyla to ve skutečnosti škola vědění starých Egyptů?

Příklady vyhnanství z důvodů odlišného světového názoru známe dost i například z minulých dvou století. Tak třeba novokřtění, kteří vybočovali z katolického i protestanského konceptu, byli někdy pod větším, jindy pod menším tlakem nuceni od roku 1700 k vystěhování do Ameriky. Někteří dokonce emigrovali dobrovolně, aby unikli útlaku evropských knížat. V novém domově si budovali svůj svět a své kostely.

Vybudoval si snad také Pythagoras podobným způsobem svůj svět v jižní Itálii? Mnohé to naznačuje. Pythagorovci byli zajímavými svědky staroegyptské medicíny. Pythagoras léčil s pomocí hudby, slov, mlčení a mnoha dalších nám neznámých metod. Po své smrti zanechal v Itálii bratrství pythagorců.

Pro zajímavost - pythagorovci si založili vlastní hlavní město, které pojmenovali Řím. Stvořili vlastní řeč na matematickém základě. Když byli, jak jinak, i v Itálii pronásledováni, utekli do Toskány, kde se smísili s Etrusky a tajně pokračovali ve své činnosti. Když se tedy v renesanci mluvilo o starých Římanech, nebo lépe „Starých Římanech“, pak byl míněn Pythagoras a ne třeba Augustus či Caesar.

Herodotos, muž, jemuž vděčíme za většinu informací o starém Egyptě, se narodil okolo roku 484 př. Kr., tedy šestnáct let po smrti Pythagora. Díky jemu známe mnoho detailů o životě starých Egyptů, které zaznamenal ve své zprávě z cesty do Egypta. Asi okolo roku 450 př. Kr. procestoval údolí Nilu, většinou ale pobýval u řeckých hostitelů.

V roce 429 př. Kr., tedy sedmdesát let po smrti Pythagora, se narodil Platon, který odhalil tajemství takzvaných „platónských tělísek“. Až do té doby se řečtí studenti v Egyptě drželi egyptského pravidla, kdy nic z tajemných vědění nesmělo být zaznamenáno písemně. Herodotos nám sice zanechal mnoho zajímavých popisů života Egyptů, nikdy tam však nestudoval.

Aristoteles a „voda života“

Současně s nezadržitelným úpadkem egyptského vědění se z Egypta vraceli Řekové, kteří na svých cestách získávali znalosti, a ty poté písemně zaznamenávali. S Aristotelem začíná zveřejňování tajemství a zkušeností které Řekové přinášeli domů po roce 550 př. Kr. Nejméně 250 let nebylo nic z ústního podání Pythagora, který dodržoval slib nezapisování vědomostí, zveřejněno písemně, až do aristotelské generace. Přišel čas, kdy si Řekové začali osvojovat dědictví starých Egyptů. Ale v tu chvíli začala také řada chybných interpretací staroegyptského učení, které bychom měli nyní korigovat.

Říká se, že Pythagoras přikázal své sestře, aby všechny jeho zápisky hned po jeho smrti spálila. Tolik se obával nepochopení a z něho plynoucích zhoubných důsledků. Vystává otázka, jak hodnotit jednání Aristotela. Způsobil škody, když toho tolik vyradil? Myslím, že ne, protože jeho znalosti byly ústně předávány několik století a v mnoha detailech už byly natolik nepřesné, že jen opravdový zasvěcenec by si s nimi věděl rady.

Všichni řečtí studenti, kteří v Egyptě získali vědomosti z oblasti fyziky, chemie, medicíny, matematiky a astronomie, dodržovali přísahu a své znalosti nezapisovali. Aristoteles byl tedy první, kdo získané vědomosti začal interpretovat. A dnes je považován za zakladatele exaktních přírodních věd. Proč? Zjevně proto, že jeho učení spočívalo na omylu, který byl vyvrácen až v osmnáctém století. Tehdy Antoine Lavoisier poprvé prokázal, že obyčejná voda není pralátka, ze které jsou stvořeny všechny věci, jak tvrdil Aristoteles s odvoláním na Thaletu.

Vycházelo snad učení starých Egyptů, které došlo přes Thaletu k Aristotelovi, ze stejného omylu? Nebo bylo při ústním podání v tomto bodě zkomoleno a pře-krouceno? Dověděl se snad Thales v Egyptě o vodě něco jiného? Věděli egyptští knězi, kteří střežili tajemství lidstva, mimojiné i to, že život přistál na naší planetu ve zmrzlém stavu v podobě komety? V současné době je tato teorie, že život právě tímto způsobem putuje z planety na planetu, považována za velmi pravděpodobnou.

V Řecku v dobách Aristotela bylo zvykem, že se v nevysvětlitelných případech odvolávali na informátora a argumentace zněla: On to řekl, tak to tak je. To však nevyhnutelně vedlo k omylům, neboť každé ústní či písemné sdělení má více významů a může dojít k jeho špatnému pochopení.

Tak jak to tedy bylo s teorií „vody života“, kterou přivezl Thales z Miletu z Egypta?

Thales se svým výrokem, že všechno živé je stvořeno na základě jednoduchého principu, příliš nelišil od poznatků dnešní vědy. Jen možná dost dobře nerozuměl tomu, co mu egyptští knězi sdělili. Staroegyptské učení zůstalo v tomto bodu nepochopeno celá tisíciletí, dokud dnešní věda nedospěla k tomu, že onen staroegyptský princip je genetický kód.

Dnes, 2500 let po Thaletovi, víme, jak vypadá vlákno DNA, které se skládá ze čtyř částí a je kódovým poutem všeho živého. Je možné, že to je ten jednoduchý princip, jenž měl na mysli Thalet, ale sám mu zřejmě nerozuměl. Když hovořil o elementu atktivizujícím život, od něhož je možné odvodit mnohostrannost druhů života, dnes už chápeme, co bylo těmito slovy míněno. Ale ještě před sto lety byly tyto staroegyptské znalosti lidstvu nepochopitelné stejně jako lidem v dávných dobách Aristotelových.

Myslím, že Thales se v Egyptě od knězi dověděl něco o symbolickém hadovi, kterému dnes říkáme deoxyri-bonukleová kyselina (DNA). Ale exaktní údaje mu zřejmě tehdejší knězi, kteří už byli velmi pozdními potomky zanikající kultury, nebyli schopni sdělit. Vždyť tyto znalosti byly v té době už 2500 až 3500 let předávány pouze ústně! A protože tehdy nebylo možné předané znalosti přezkoušet, aby byly odstraněny chyby vzniklé špatným výkladem, musíme chápat, že Thales se tehdy dověděl jen velmi zatemněné a překřoucené úryvky teorie, těžko pochopitelné i pro učitele.

To ovšem znamená, že staří Egyptané před pěti tisíci lety a dřív měli přesnější přírodovědné znalosti. A jen omezující ješitnost dnešní vědy, která nechce nic slyšet o svých „předchůdcích“, zabránila, aby byli obrovští kamenní svědkové staroegyptské kultury systematicky zkoumáni z tohoto úhlu pohledu jako manifestace vědeckých - a především lékařských - znalostí a technik, které odpovídají naší dnešní úrovni a mnohé ji dokonce přesahují.

Jak ale dospěli Egyptané ke svému učení, které staví vodu jako základní princip všech věcí, z něhož vše vzniklo, dále vzniká a ve který se zase všechno mění? Změna věcí, tak to učili i Thalet, je ovlivňována zhušťováním a ztenčováním. Podívejme se ještě jednou na tyto výroky a prozkoumejme je na základě našich dnešních znalostí. Aristoteles říká:

Voda je základní princip všech věcí, ze kterého vše vzniklo...

Víme, že život nevznikl na zemi, ale ve vodě. Složení této „prapolévky“ bylo ale nejspíš dost jiné, než má dnešní voda. V průběhu evoluce vylezly první organizmy z vody, naučily se žít na suché zemi a do paměti DNA uložily své zkušenosti, ze kterých pak čerpaly další druhy.

...dále vzniká a v něj se vše zase vrací.

Změna věcí je řízena zesilováním a ztenčováním.

Vztáhneme-li tento výrok na vodu H₂O a na oceány, tak na něm není nic chybného. Lidské tělo se skládá převážně z vody, stejně jako slaný oceán, který rozpouští různé pevné látky, mění jejich složení a opět je vylučuje.

Ale to ještě není vše. V renesanci, která znovu objevila tajemství Řeků z Toskánska, nebyly v tajných ústních předáních pojmy „voda, moře, oceán“ míněny jako tekuté elementy vody, ale jako prostor či vesmír.

Předpokládejme tedy, že také Thales, když používal pojem „voda“, nemluvil ve skutečnosti o pozemské vodě, ale o prostoru, změňme tedy slovo „voda“ za slovo „prostor“.

Prostor je základním principem všech věcí, ze kterého vše vzniklo, dále vzniká a v něj se vše zase vrací. Změna věcí je řízena zesilováním a zeslabováním prostoru.

Toto sdělení je tak udivující, až jsme blízci toho myslet si, že jde o omyl, protože nemůžeme uvěřit, že staří Egyptané disponovali znalostmi, přesahujícími hranice této planety.

Ve středověku byl mezi filozofy velmi oblíben Hermes Trismegistos, řečený „Trojnásobný Egyptan“. Kdo zná poučku Herma Trismegista, bude překvapen, jak souvisí s větou Thaleta.

Hermes Trismegistos, který bezesporu čerpal ze staroegyptské moudrosti, říká: *Ten, kdo je dole, je stejný jako ten, kdo je nahoře. A ten, který je nahoře, je stejný jako ten, kdo je dole, aby završilkouzelné dílo jedné jediné věci. A stejně jako jedním bohem stvořeny jsou všechny věci, ve vymyšlení jedné jediné věci, tedy jsou z této jediné věci zrozeny všechny věci jako napodobení.'*

Je to snad popis principu velkého třesku, který stále ještě neznáme, černé díry, anebo rozpínání a smršťování vesmíru? Je to ono zesilování a ztenčování, o kterém mluvil Thales?

Thales z Milétu byl nejen filozof, ale také zakladatel iónské školy. Víme, že byl v Egyptě zasvěcen do znalostí matematiky, geometrie a astronomie a uměl tyto znalosti používat v praxi. A tak uměl králi Kyrosovi předpovědět zatmění Slunce, byl schopen za použití egyptského měřicího systému vypočítat výšku pyramid, vyvinout mechanický pomocný systém při stavbě přehrady na řece Halys a také určit délku roku přesně na 365 dní.

V renesanci se považovalo „iónské vápno“ za chemický prášek, poskytující energii. Používali snad lidé oné doby chemické znalosti, které přinesl Thales z Egypta?

Prastaré učení o čtyřech elementech

Podle Řeků byl svět stvořen ze čtyř elementů - ohně, vzduchu, vody a země. Převzali tento názor od Egyptů? Thales dával přednost vodě jako pralátce života. Pro Anaximena (550 př. Kr.) to byl vzduch, pro Herakleita okolo roku 500 př. Kr. oheň, pro Phereskyda okolo roku 550 př. Kr. země, ze které byl stvořen svět. Řekové si tedy skutečně měli z čeho vybírat. Je zřejmé, že každý z těchto filozofů znal jen část jednoho vědění, jehož celek a souvislost byl zapomenut. Podívejme se na to, jaké jsou znalosti dvacátého století o tvrzení těchto starých učitelů.

Podle dnešních astrofyziků se hlavní materie vesmíru skládá z devadesáti procent z plazmy. Žhnoucí horká plazma může být nahrazena pojmem „oheň“, takže „oheň“ tedy lze označit jako pralátku života. Pojem „vzduch“ by mohl stejně jako „voda“ u Thalety znamenat „kyslík“, bez kterého, jak dobře víme, by nemohl existovat život našeho druhu. V každém případě můžeme i „vzduch“ označit jako pralátku života. Jde tedy o egyptské učení, které už Řekové nebyli schopni pochopit, hlásající, že život vznikl z ohně a vody - plazmy a prostoru - stejně jako se skládá z pevné materie, označenou jako zem, a z plynné látky, nazvané „vzduch“?

Tyto otázky jsou víc než pouhou spekulací. Tvrdím, že kultura, která byla schopna využívat přírodní síly mezi-pyramidami, jež ani my dnes zcela neovládáme, musela disponovat obrovským vědění, obsahujícím i znalosti o vzniku života. O to naléhavěji vyvstává otázka: Odkud Egyptané věděli o věcech, které teprve naše věda v posledních padesáti letech znovu objevuje? O tom se ještě později budeme zmiňovat. Jaké síly, které my ještě neznáme, odhalili staří Egyptané? Myslím, že to jsou síly země, zemské magnetické pole, jeho struktura a působení na náš organizmus.¹

To vseje třeba odhalit, doložit a použít ku prospěchu celého lidstva.

3.kapitola

Znovuobjevení léčivé síly pyramid

Studiem písemných, obrazových a architektonických pramenů antiky můžeme alespoň částečně rekonstruovat teoretický a praktický rámec učení starého Egypta. Přímo na místě však můžeme na vlastní kůži pocítit účinky egyptských staveb, prakticky a bezprostředně poznat efekty oněch sil, které staří Egyptané dokázali cíleně využívat ve svůj prospěch. Na počátku mého studia a také v úvodu této knihy bylo zmíněno pozorování zvláštní únavy pocíťované v blízkosti pyramid, s níž souvisí otázka: Co je příčinou oněch fyzických reakcí?

Kritici jistě namítnou, že únava v blízkosti pyramid může být zcela subjektivním pocitem a případné působení by bylo možné uspokojivě dokumentovat jediné zkoumáním vigilance u velkého počtu pokusných osob. Kdybychom chtěli vyřešit problém tímto způsobem, brzy bychom se ocitli přímo ve slepé uličce, v níž končí

mnozí „rádoby-objevitelé“ - u konstatování, že vlastně nic nevíme.

Praktický test na místě

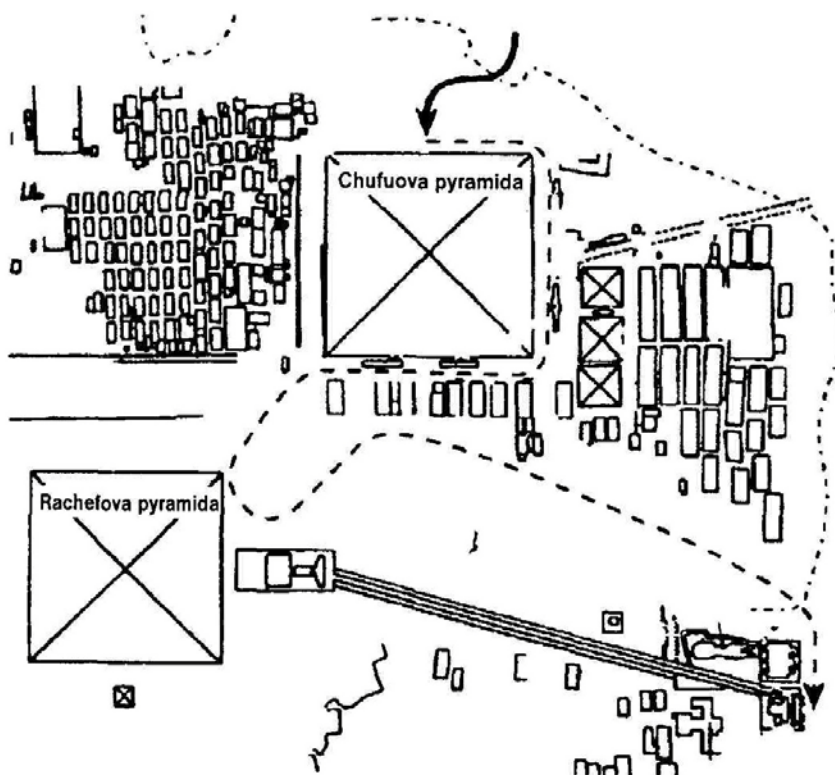
Jak už jsem řekl, byl jsem se skupinou turistů v káhir-ském hotelu nedaleko Chufuovy pyramidy. Skupina čítala třináct lidí - devět žen a čtyři muže ve věku mezi pětadvaceti až osmašedesáti lety. Před cestou k pyramidám v Gize a jejich prohlídkou jsem se před účastníky zájezdu ani slovem nezmínil o tom, že bych je chtěl podrobit experimentu. Teprve po prohlídce jsem při večerním rozhovoru se členy skupiny, říkejme jí skupina I, nenápadně zavedl řeč na toto téma. A jaký byl výsledek? Efekt únavy v okolí pyramid, který jsem pozoroval již před lety, pociťovala většina účastníků, ale podobně jako já tehdy, ani oni jí nepřikládali zvláštní význam.

Z diskuze vyplynulo, že by bylo prospěšné, kdybychom se pokusili přesně určit, co každý z nás ten den dělal a na jakém místě. Všichni účastníci výpravy si museli nejprve přesně vzpomenout, kudy vedla jejich procházka kolem pyramid, zapsali si její průběh, a pak teprve popsali neobvyklé pocity, které sami na sobě pozorovali. Současně jsem je velmi naléhavě požádal, aby při vzájemném sdělování svých pocitů uváděli jen to, co si poznamenali - vše, co je napadlo až během diskuze, měli nechat stranou. Ve stručném přehledu vypadal náš společný výlet takto: (viz obr. 3)

- Cestu od hotelu k pyramidám podniklo všech třináct účastníků skupiny I ve stejném autobuse.
- Okolo deváté hodiny ranní zastavil autobus na parkovišti umístěném severozápadně od Chufuovy pyramidy a všichni účastníci vystoupili.
- Skupina společně naslouchala výkladu průvodců, kteří jim podávali první informace u severní strany Chufuovy pyramidy.
- Pak následoval výstup do Královny komory Chufuovy pyramidy.

Poznámka: První možné vysvětlení únavy? Vyčerpání a nedostatek kyslíku uvnitř pyramidy by mohly být příčinou.

- Po návštěvě Chufuovy pyramidy jsme obcházeli stavbu: od severní strany přes severovýchodní roh, podél východní strany pyramidy, pak dál podél jižní základny až k jihozápadnímu rohu Chufuovy pyramidy.
- Na jihozápadním rohu Chufuovy pyramidy byla prohlídka na dvacet minut přerušena, aby si skupina ; j odpočinula.
- Poté jsme pokračovali na trase po spojnici mezi jižním rohem Chufuovy pyramidy a severním rohem Rachefovy pyramidy.
- Po krátkém zastavení u severního rohu Rachefovy pyramidy naše cesta vedla podél východní strany pyramidy, přibližně k jejímu středu.

Obr. 3: Plán cesty skupiny 1 kolem pyramid v Gize

Následovalo opět krátké zastavení, abychom si mohli prohlédnout ruiny chrámu. Pak jsme pokračovali dolů, kde jsme chtěli shlédnout údolní chrám a sfingu. Účastníci výletu byli poté natolik vyčerpaní, že jsme se cestou zastavili v místní kavárně, abychom si odpočinuli před prohlídkou údolního chrámu a sfingy. Obchůzka celé lokality skončila okolo půl druhé odpoledne.

Shrnutí výsledků první diskuze o pozorovaných pocitech

- Všichni účastníci hovořili o „duševní únavě“, o potížích s koncentrací. Fyzický útlum byl u naprosto zdravých účastníků mizivý, u starších a fyzicky méně zdatných členů skupiny byl výrazný až dramatický.
- Velmi výrazný nával slabosti pocítila většina účastníků na jižní straně Chufuovy pyramidy, asi na úrovni později vybudovaného muzea s pohřebními loděmi, jež byly před několika lety objeveny v písku před Chufuovou pyramidou.
- Dva účastníci prohlásili, že jim bylo nevolno, když šli po spojnici mezi oběma rohy Chufuovy a Rachefovy pyramidy. Jedna účastnice musela dokonce opustit tuto cestu a jít ve vzdálenosti asi dvaceti metrů od této linie, aby se zbavila záchvatu nevolnosti.

Výsledky srovnávací skupiny 2

Asi o rok později jsem byl v Gize s další skupinou -řikejme jí skupina 2. Tentokrát čítala šestnáct účastníků (deset žen a šest mužů) ve věku mezi osmadvaceti až jednasedmdesáti lety. Pro srovnání uvádím výsledky jejich pozorování:

- Výrazná únava se projevila pouze u dvou ženských účastnic. Jedné bylo padesát a druhé sedmapadesát let.
- Problémy pozorované na spojnici mezi rohy obou pyramid byly opět

zaznamenány.

- Ve dvou případech se projeví bolestmi žaludku, trvajících asi dvě hodiny. Obě takto postižené osoby měly nízkou váhu.

- V jednom případě (dvaatřicetiletá žena) se dostavily bolesti v podbřišku.

V čem se průběh prohlídky odlišoval od výletu skupiny I?

- Účastníci stejně jako první skupina vystoupili z autobusu na parkovišti okolo deváté hodiny ráno.

- Vyšplhali se vnitřkem Chufuovy pyramidy ke Králově komoře, tak jako turisté z první skupiny.

- První odchylka: Poté šli podél severní strany Chufuovy pyramidy k severozápadnímu rohu, pak okolo západní strany a nakonec se vydali po spojnicí obou pyramid k Rachefově pyramidě.

- Druhá odchylka: Tato skupina na jihozápadním rohu Chufuovy pyramidy neodpočívala.

- Třetí odchylka: Skupina navštívila pohřební komoru Rachefovy pyramidy a pak šla k chrámovému údolí.

- Na závěr si turisté prohlédli sfingu a sešli se v kavárně.

Náhodou se stalo, že dva členové skupiny 2 se na chvíli odpojili od ostatních turistů a obešli Chufuovu pyramidu ve směru hodinových ručiček, tedy od východní strany k jižní, protože si chtěli prohlédnout muzeum s pohřebními loděmi u jižní strany Chufuovy pyramidy. A právě jen tyto dva účastníci si stěžovali na nápadně velkou únavu. Důvodem této vyčerpanosti tedy musel být buď směr, jakým obcházeli pyramidu, či nějaký jiný, zatím neodhalený popud. Tento moment byl počátkem objevu toho, čemu v této knize říkáme *léčivá síla pyramid*. Poprvé se pokusíme nalézt odpověď na otázku, jak asi staří egyptští lékaři léčili psychosomatická onemocnění.

Již zde však můžeme konstatovat: Jak později potvrdilo měření, nazývané telestesie, východní a jižní strany Chufuovy a Rachefovy pyramidy působí na psychiku vyčerpávajícím způsobem, severní a západní strany síly naopak dodávají.

Již tehdy jsme došli k dalšímu zajímavému odhalení: Spojovací linie mezi oběma rohy Chufuovy a Rachefovy pyramidy působí jako zvláštní diagnostické pole pro onemocnění žláz. V první skupině se dvě účastnice, které cítily na spojnicí nevolnost, odlišovaly věkem, ale ne pohlavím. Obě postižené ženy prodělaly v minulosti operaci štítné žlázy. Obě tedy neměly prakticky žádnou štítnou žlázu! Pociťovaly stejné bušení srdce a nevolnost. Tyto potíže rychle pominuly, jakmile opustily jmenovanou spojnicí.

Ve druhé skupině došlo také k jednomu bolestivému pocitu, který nazýváme fantómová bolest. Turistka, které byla již před lety odstraněna děloha, trpěla bolestí v podbřišku.

Zbývají dva účastníci, kteří si stěžovali na bolesti žaludku. Oba se kdysi podrobili

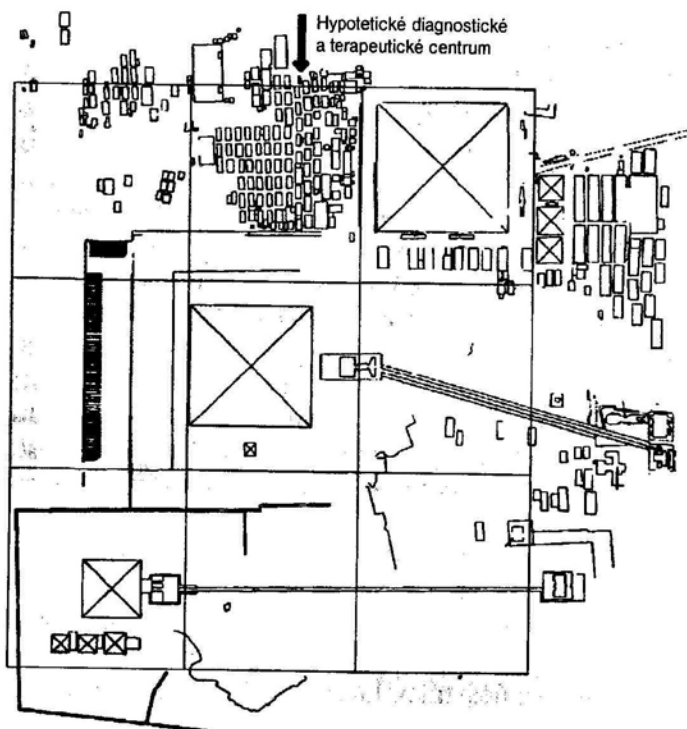
úspěšné léčbě žaludeč-ních vředů. Při analyzování míst, kde se oba déle zdržovali, se zjistilo, že obzvláště dlouho stáli před ruinou jednoho malého chrámu před Rachefovou pyramidou.

To byl také zcela nový poznatek. Tehdy mě poprvé napadlo, zda malé chrámy či jiné menší stavby, které byly později využívány jako hrobky, nesloužily ve skutečnosti jako místa k určování diagnózy a k léčbě.

Pokusme se na tuto otázku odpovědět: Zdá se, že tomu tak bylo. Pozdější telestetická měření prokázala, že místa diagnostická a léčebná jsou blízko sebe, vzdálená nanejvýš dvaapůl metru. Na diagnostických místech se pravděpodobně jedná o sílu vstupující do země, na léčebných místech je to proud ze země vycházející.

V okolí pyramid se skutečně nacházejí prohlubně ve skalách, částečně obklopené kameny, které byly odborníky na geomantii určeny jako místa síly, částečně také jako místa s rozdílnou silou.

A jak je to s Menkaureovou pyramidou, která je třetí stavbou v Gize? Její velikost je vzhledem k Rachefově pyramidě asi poloviční. Návštěva této stavby, ať už k ní přistoupíme z jakékoli strany, vede k odlivu životní síly, energie, čilosti, či jak tomu chceme říkat. Zdá se, jako by tato pyramida byla protipólem zbývajících dvou pyramid, jako by sloužila coby odváděcí mechanismus. Čím je návštěvník citlivější, tím silněji pociťuje odliv energie.

Funkci této pyramidy by bylo možné vysvětlit jako místo, kde se vysocí knězi či faraón po fázi silného přijímání energie vybíjeli pro běžný život, normalizovali svůj stav. Podle této domněnky by Menkaureova pyramida sloužila jako určitý druh propusti umožňující existenci v normálnímu stavu.

Obr. 4: Plán archeologických objektů v Gize. Nebylo toto pohřebiště ve skutečnosti psychosomatickou klinikou?

2.Díl - Život ve starém Egyptě

4.KAPITOLA

Šíje královny Nefertiti

Ačkoli středem našeho zájmu jsou skryté stránky staroegyptského života, měli bychom se alespoň krátce podívat na to, jak vypadal všední život lidí před více než třemi tisíci lety a pokusit se vžít se do atmosféry tehdejší doby.

Tak jako zmizely nespočetné zlaté sochy, které kdysi stály v chrámovém komplexu v Karnaku nedaleko dnešního Luxoru, tak také skoro nic nevíme o umění a schopnostech starých Egyptů. Procházíme mezi sloupovím, obdivujeme rozlehlost celého komplexu, výšku soch, sloupů a obelisků. Ale málokdo si dnes uvědomuje, že tento komplex byl kdysi součástí všedního života starého Egypta a plnil různé funkce.

Karnak je místem nejvyšších obelisků, nejmohutnějších pylonů a mnozí návštěvníci této památky brzy pocítují bolesti za krkem od stálého pohledu vzhůru. Při srovnání s nuzným životem většiny dnešních obyvatel Egypta si jen těžko dovedeme představit, že kdysi okolo tohoto chrámového komplexu bydlel skoro milion lidí. Z dochovaných dokumentů víme, že ve starých Thébách žili představitelé města, řemeslníci, umělci, knězi a panovníci. Podle mínění egyptologů byli tito lidé schopni téměř bez pomoci nástrojů, kromě pily, vrtáku, oje a hladícího kamene, neuvěřitelných výkonů. S kamenným kladivem a dřevěným kulem, který se rozpínal vlhkostí, uměli lámat skálu a bez kladkostroje a kola dopravovat obrovské kamenné kvádry k pyramidám. Snad to tak skutečně bylo... Ale proč vlastně Egyptané nedospěli k významným technickým objevům? Možná ze stejného důvodu, kterým si vysvětlujeme tisíciletou mezeru v jejich lékařství. Když totiž v době největšího rozkvětu své kultury neza-znamenávali nic o průběhu či léčení *nemoci, protože díky dokonalé preventivní medicíně nemoci vůbec nepropuka-ly*, tak je možné, že technické pomůcky, jako je třeba kolo nebo kladkostroj, nepotřebovali, protože disponovali takovými fyzickými a duševními silami, jaké si dnes ani neumíme představit. Právě proto, že archeologové nenašli žádné zmínky o „pokrokových“ technických pomůckách ve starém Egyptě, vnucuje se neodbytná myšlenka: Jaké duchovní, fyzické či psychické síly jim pomáhaly uskutečňovat *místo techniky* ony titánské výkony, jejichž výsledky ještě i dnes obdivujeme v údolí Nilu? Domorodci mají jedno hezké přísloví: Egypt není dárkem Nilu, Egypt je dárkem Egyptů.

Podle široce rozšířeného názoru se objevila duchovní jiskra, která mohla dohromady tříkrát během egyptských dějin - počítáno od začátku Střední říše až po Novou říši - vytvořit rozvinutou kulturu „z temnot prehistorie“. Jinými slovy: Co se

týče původu této civilizace, panuje všeobecná bezradnost.

Rád bych vám v této knize vyprávěl o mnohém, co sice není přísně vědecky dokázáno, ale vyplývá to z dokladů o pravěku starých Egyptanů. Řadu tvrzení je ovšem možné dokázat matematicky, takže dnešní Evropan je schopen pomocí malých experimentů rozluštit nebo alespoň poodkrýt tajemství světa starého Egypta. Jiná má tvrzení nelze potvrdit matematickým výpočtem, ačkoli i ona vycházejí ze zákonitostí vesmíru, k nimž naše poznání dosud nedospělo. V tomto ohledu se

budeme muset spolehnout na naše pocity při experimentech, popsanych v sedmé části této knihy. Je jistě lepší zažít alespoň nepříjemný pocit než žádný.

Ve starém Egyptě se velmi často pracovalo s pocity, chvěním, silou myšlenek a životní silou. Ano, skutečně se zdá, že první „strážci velkého domu“, kterým se říkalo faraónové, se chovali podobně jako včelí královna ve svém úlu. Faraón měl za úkol předávat část svých duchovních sil svému okolí, svým poddaným.

V menším měřítku pak podobný úkol předávání duchovních sil plnili ostatní muži jako „strážci malých domů“, tedy rodin a jejich domovů.

Zdá se, že osídlení úrodného údolí, kterým se vine Nil k severu, bylo zpočátku velmi řídké. Příjemné a na deště bohaté klima této krajiny velmi prospívalo, téměř se podobala ráji. To je ovšem dnes, když se díváme na suchou Libyjskou poušť, která se rozkládá na místě tehdejší úrodné země, těžko pochopitelná představa. Naš pohled sleduje bezútěšnou krajinu kolem egyptských památek a naše myšlenky bezděky ústí v představu nekonečného hřbitova. Jenže kdysi, před deseti tisíci lety a později, bylo všechno jinak. Teprve v době Ramsese II. vypuklo velké sucho, které během několika století zničilo vše, co bylo tisíciletí budováno a rozvíjeno. Dokud na počátku této kultury žila na zdejší úrodné zemi jen malá skupina lidí, nebylo třeba nějakého dělení země či lovišť. Každý mohl sklízet, co nezasil. Ovšem po roce 5000 př. Kr. došlo v údolí Nilu k populační explozi, která vyvolala potřebu

pravidel každodenního života. V tomto staroegyptském ráji začalo docházet k prvním sporům a bojům, které známe z evropského středověku. Síly prvních faraónů byly zapomenuty a jejich insignie využívali mocní Egyptané za pomoci lsti, násilí a hrůzovlády ke svému prospěchu.

Egyptské reformace a inkvizice změnily a zničily dědictví otců a nakonec i oslabily moc světských a duchovních panovníků.

Vzpomeňme na kult Atona, o kterém budeme mluvit ještě později. To byl pokus otočit kolo dějin o nejméně dva tisíce let

zpátky. Proti vůli konzervativních knězi však nebylo možné prosadit žádnou myšlenku, která by mohla ohrozit jejich privilegia a prebendy. A tak bylo vždy po smrti reformátora - například Achnatona, manžela Nefertiti - vše násilím vráceno zpět a v tomto případě bylo spolu s kultovními insigniemi Achnatona zničeno i vše staré. Do dnešních časů se zachovalo jen několik pokladů, busta Nefertiti, maska Tutanchamona a jeho předměty z pohřební výbavy.

Tyto relikvie jsou dnes obdivovány pro svou krásu. Miliony lidí putují do muzeí a na výstavy, ale kdo z návštěvníků se dobře podíval na šíji Nefertiti? Z její čelenky jí spadají na záda dva malé, hnědé „pruty“. Jestliže nám tato busta skutečně vysílá nějaké poselství, pak jsou to právě tyto dva „dráty“, které odvádějí síly, o nichž ještě uslyšíme.

Nebo si všimněme Tutanchamona. Všichni návštěvníci stojí v egyptském Národním muzeu v úžasu před jeho maskou, ale pro samý obdiv nevnímají detaily. A tak také přehlédnou asi nejdůležitější instrument tohoto faraóna, který je umístěn v malé vitrině - čelenku s dvěma svody spadajícími na záda.

Bylo by možné namítnout, že je to jen ozdobná čelenka. Ale můj nápad je jiný: Udělejte si, milí čtenáři, podobnou čelenku a posaďte šíji na vyholenou hlavu - a dostane se vám vpravdě faraónského zážitku. Kdo však nechce pro tento experiment obětovat svou krásnou pokrývku hlavy, může se pokusit o náhražku, popsanou v sedmé části této knihy. Za pomoci několika pomůcek a měděného drátu si vytvoříte malou přilbu a ten z vás, kdo je citlivý, pozná, proč duchovní tak rádi nosí malou čepičku. Podobné pokrývky hlavy byly například u mnichů ve středověku velmi oblíbené.

5.kapitola

Staroegyptský každodenní život

Mezilidské vztahy, rodinný život či lidské slabosti" se ve starém Egyptě sotva lišily od těch dnešních. Někdy je dokonce možné podlehnout dojmu, že umělci našich dnů intenzivně studovali staroegyptské zvyky, oblíbené činnosti a zábavy a s úspěchem je reprodukují. Zkazky o mluvících zvířatech, která provádějí různé chytré kousky, či dramata, která starým Egyptanům vhněla slzy do očí, je možné přirovnat třeba k dnešním muzikálům, jako jsou například *Caís*.

Narození dítěte

V mnoha dokumentech pocházejících ze starého Egypta je možné se dočíst pojednání o narození dítěte, o péči o kojence, o strážnících žáků, o blaženosti a milostné písni milenců, o radostech života, o slavnostech, o domácím životě, o malém i velkém štěstí. Nechybějí ale ani volání o pomoc k bohovi spásy, strach ze smrti, stížnosti na vyčerpávající pracovní týden, pomluvy, šprýmy a intriky.

Lehla si vedle svého muže a dostala od něho dítě. Když přišel čas jejího čištění,

měla znamení ženy, která byla obdarována. Srdce jejího muže se proto velmi, velmi radovalo. Zavěsil jí na krk amulet a pronesl o ní báseň

A už tu byla ta věčná otázka: Bude to chlapec, nebo děvče? Protože staří Egyptané neznali vyšetření ultrazvukem, které velmi dlouho před narozením dokáže odhalit pohlaví dítěte, docházelo k nejrůznějším zkouškám. Tak musela například žena skropit svou močí ječmen a pšenici. „Když začne klíčit ječmen, bude to chlapec, když naopak začne růst pšenice, znamená to, že se narodí děvče.“²

K otcovským privilegiím patřil výběr jména pro očekávané dítě. Během těhotenství opatroval pro svou ženu oleje a vonné masti, amulety (na ochranu) a skládal pro ni básně. Byl-li bohatý, odvedl svou ženu do velkého chrámového komplexu ke kněžce, která plnila úlohu porodní báby a také léčila gynekologická onemocnění. Ve světovém názoru starých Egyptanů se mísila zbožnost s magií - Egyptané věřili, ale nic nenechávali náhodě. Prosili boha, ale vypomáhali si i různými nebeskými analogiemi. To, co se jednou stalo ve světě bohů, to se mělo opakovat ve vlastní rodině. Bylo zcela v pořádku, když byla k bohu vyslána prosba a také člověk sám přiložil ruku k dílu, aby vše dobře dopadlo.

Reliéfní obrazy na domech zrození, například na chrámu v Dendeře, znázorňují, jak bohové stvořili dítě a darovali je rodičům. Dárek je třeba oplácet, a tak si zámožní rodiče opatřili malé figurky, některé maličké, které žena nosila zavěšené na krku, některé větší, ty se stavěly v ložnici budoucí matky. Chudí lidé malovali na kamenné úlomky obrazy bohů, ochraňující budoucí matku - boha Běse, hroší bohyni Tueret nebo bohyni s žabí hlavou Heket - a stavěli je jako dary v domě nebo v blízkém chrámu.

Když se blížila hodina slehnutí, byl dům systematicky očšťován od všech zlých sil, především od hadí bohyně Renenutet, která soupeřila s bohem Re:

„Drž se dál od toho místa zrození Re, ty ve svém chvění (je míněn had). Já jsem Re, ty ve svém chvění před ním.“¹ Re, který se každé ráno znovu rodil, byl považován za symbol porodu a nového zrození.

Podle představ Egyptanů se hned po narození shromažďuje kolem novorozence sedm Hathor, staroegyptských sudiček, a určují mu osud, stejně jako počet let života. Teprve pak je zavolán otec a dá dítěti jméno, které vybral. Také první slova matky jsou jménem dítěte. Teprve když dítě dostane jméno, začne skutečně existovat.

Dětství a škola ve starém Egypte

Děti měly své hry a hračky. I tehdy si hrály s obručí, káčou a míčem, ale i s řehtačkou nebo chrasítkem. Holčičky měly panenky s vlasy z perel navlečených na provázku a kluci panáčky, bílé myšky, ježky, koníčky a krokodýly. Když byli chlapci starší, cvičili se v zápase a různých sportovních hrách. Nevíme určitě, zda

Řekové převzali provozování sportu od Egyptů. Je však jisté, že už dva tisíce let před Řeky patřil v Egyptě sport k běžnému životu. Hry chlapců se však neodehrávaly na veřejnosti, ale uvnitř domů velkých rodin.

Později, když byli Egyptané nuceni vybudovat vojsko, aby se mohli bránit proti jiným kmenům, které je napadaly ze všech stran, začal se cvičit šerm s tyčí.

Děti byly ve staroegyptských domech velmi uctívány.

Otcové, kteří museli své ženy a děti být na krátkou dobu opustit, nemohli samou starostí o své malé v noci spát - i o tom se můžeme dočíst na staroegyptských papyrech. Až do roku 2000 př. Kr. bylo zvykem, že otec své dorůstající syny zaučoval do svého řemesla a předával jim své znalosti, které dříve sám získal od svého otce. Matky se naopak staraly o dcery. Ve starém Egyptě až do Střední říše neexistovala škola tak, jak ji známe dnes. Snad je to náhoda, nebo také ne, ale je zajímavé, že v době, kdy byla zavedena skupinová výuka chlapců učitelem, začaly se ztrácet ty nejvýznamnější moudrosti, které se předávaly z generace na generaci. Dnes je musíme velmi namáhavě rekonstruovat.

Nutná je poslušnost pro poslušného syna...

Jak je dobré, když syn přijme, co mu otec říká...

Vzpomínka na něj (na syna) žije stále v ústech lidí:

těch, kteří nyní žijí, stejně jako těch, kteří přijdou.

Poslušnému synovi se na zemi dobře daří,

dosáhne vysokých poct.

Otcové doporučují své učení a synové je přijímají...

Nejsou snad tyto věty přáním i otce dvacátého století po Kristu?

Ten způsobný „staroegyptský syn“ ve věku ctihodného kmeta pak psal při pohledu do minulosti:

Respektoval jsem svého otce a byl hodný na svou matku. Vychoval jsem jejich děti (sourozence).

Padl jsem v úctě před svým otcem a četl nahlas, co stálo v jeho písmu.

Viděl jsem světlo v jeho očích, a to bylo cennější v jeho srdci než všechno jiné, co v této celé zemi existuje.¹

Samozřejmě i tehdy byli synové, kteří se proti svému otci bouřili. Doporučení, jak by takový syn měl být potrestán, nám zanechal Ptahhotep ve svém dvanáctém poučení:

jsi-li dokonalým mužem a zplodíš-li syna k chvále boží, je-li řádný a přizpůsobuje se tvé povaze, a stará-li se o tvé věci, jak se patří, čiň mu všechno dobré, neboť je to tvůj syn, v němž klíčí šeme tvého ducha, neodnímej mu svého srdce! Chová-li se však tvůj syn vzpurně, bloudí-li a staví-li se proti tvým úmyslům, vzdoruje-li všemu, co řekneš, a ozývají-li se jeho ústa špatnými řečmi, vyžeň ho, neboť to není tvůj syn, on se nenarodil tobě. Udeř ho v ústa, jak zas louží, a vydej ho opovržení,

jako ten kdo vyvrhuje škodlivinu ze svého těla!²

Mnohým tato slova jistě mluví z duše, jiní je zase budou zpochybňovat. Měli bychom si ovšem uvědomit, že Ptahhotep zde nemluví o všeobecných zásadách výchovy, ale o předávání tajného učení, které se nedochovalo do dnešních dnů. Z jeho pokynů vyplývá, že ústní předávání tajných moudrostí je určeno jen pro syny, kteří skýtají záruku, že je nebudou roznášet k nepovolaným uším. Dnes víme, že to bylo oprávněné opatření - z Egyptanů se stal národ otroků. V jednom textu pocházejícím z 12. dynastie v popisu „dobrého syna“ jasněji zaznívá skutečnost, že jde skutečně o tajné učení:

Pohled, dobrý syn, bohem daný, je tím, kdo pronikne do všech starých píssem, který intuitivně rozmotává spleť věcí, který své vlastní srdce poučil, který sám sebe vede, který v noci bdělý leží a hledá správnou cestu, který pokračuje v tom, co včera začal, který se sám naučil moudrosti, který se ptá na radu a chová se tak, že sám radu dává.

Tato deska by klidně mohla pocházet z nápisů v chrámu. Nahraďte slovo rozmotat výrazem rozluštit, srdce poučit a naučil moudrosti za zasvětit, výraz ptá se na radu za telepaticky se ptá, radu dávat za telepaticky odpovídat.

Ovšem ve 20. dynastii už byla egyptská škola degradována na pouhé biflování: Ty mě biješ po zádech, a tak vstoupilo tvé učení do mého ucha. Ucho chlapce sedí na jeho zádech, slyší, když ho bijí. Ty přece nejsi hluchý, - aby se k tobě muselo mluvit rukou. Jsi jako osel, který je druhý den už zase vzpurný...

Ještě před sto lety, v době našich prarodičů, by byla tato slova přijímána jako samozřejmost. Jak se ty časy mění, ale jak se také všechno znovu vrací... I v chrámových školách v období úpadku po roce 1500 pr. Kr. byli žáci tělesně trestáni:

Když jsem byl v tvém věku, trávil jsem svůj čas s holí. Ona to byla, kdo mě krotil. Tři měsíce na mně seděla a já jsem byl připoután k chrámové škole, zatímco moji rodiče a sourozenci žili na venkově. Pustila mě, až když moje ruka byla šikovní a já jsem překonal toho, kdo byl dřív nade mnou, když jsem stál v čele všech svých kamarádů a překonal je v písnu. Čiň jen to, co ti říkám, pak budou tvé údy ušetřeny a již zítra nebude nikdo nad tebou.¹

Tento text, ve kterém líčí učitel svým žákům svůj vlastní život, dokumentuje, jak už 3200 let před dnešními dny byl staroegyptský školní systém degenerovaný. Zde však již nejde o výuku v chrámech, která byla určena talentovaným mladým kněžím a které se budeme věnovat v příští kapitole.

Vraťme se zpátky do Střední říše, která ještě neznala trestání žáků. Přečtěte si zásady učitele, jenž vysvětluje tajemství dobré výuky:

Přistupuj k žáku s trpělivostí a klidnou řečí, vychovávej ho tak, že mu budeš

vštěpovat lásku a získej si jako učitel úctu. Nemá úspěch vyučování, když je přijímáno s odporem.

A teď spolu udělejme malý skok. Dejme tomu, že náš žák přestál své školní roky - doufejme že bez výprasku - a teď ho čeká milostná zkušenost.

Doba něžných vztahů

Staří Egyptané byli ve svých milostných vyznáních velmi ostýchaví. Kdo z vás doufá, že na něho čeká kapitola plná egyptské erotiky, ten bude zklamán. Máme z té doby k dispozici jen velmi málo textů, týkajících se intimních vztahů, neboť nebyly určeny pro každé ucho. Jak ostýchavě staří Egyptané nakládali s tímto tématem, tak také byli cudní. Významná německá egyptoložka Emma Brunnerová-Trautová o tom říká: „Ke cti Egyptanů je třeba říci, že byli cudní jako málokterý jiný národ.“¹

Jedna sloka milostné básně zní takto:

*Mé milé se žádná nevyrovná,
nad všechno na světě je krásnější.
Září jak novoroční hvězda
před krásným rokem.*

To je doba naplněných a nenaplněných citů. Stejně současně a působivě znějí i další verše:

*.Láska mé milé
je na druhé straně řeky.
Divoká voda nás od sebe dělí.
Na mělčině číhá krokodýl.*

Nemohly by být tyto řádky-staroegyptskou verzí lásky dvou královských dětí, které se nemohou setkat, protože voda mezi nimi je moc hluboká? A neznějí snad následující poetická slova jako předloha k *Romeovi a Julii* „S úsvitem úží rozloučení srdce milujících...“¹

Síla touhy, štěstí z naplnění, bolest z rozloučení, všechny city, které známe i dnes, naplňovaly život lidem i před pěti tisíci lety.

Svátky

Všechny svátky ve starém Egyptě se odehrávaly s vědomím, že po smrti se už nikdy nebudeme moci vrátit na toto krásné místo.

Ženy a muži slavili společně, i když například v místnosti seděli odděleně.

Pochutnávali si na lahůdkách, které hostitel servíroval každému hostovi na jeho vlastní stoličku. Z číšek pili víno, které se hodnotilo podle druhu i ročníku, a naslouchali slepým hudebníkům, koncertujícím na harfu, loutnu a flétnu.

Provozování hudby bylo privilegiem slepých. Jejich umění jim poskytovalo přiměřené živobytí, protože jinak by se mohli těžko uplatnit. Před hosty vystupovaly tanečnice, oblečené jen do úzkého pásku kolem boků. Vzduch voněl citrony a lotosovými květy.

Z jednoho popisu z Ptolemaiovské doby víme, že staří Egypťané věřili, že veselí a radost ze života jim přikazují bohové. Jeden kněz, který sloužil bohu Usiru, si dal napsat na sarkofág:

„...a v závoje oblečené ženy, plných těl,
s dlouhými vlasy a pevnými ňadry byly bohatě
ozdobené šperky a lotosovými květy. Jejich čela
byla ovinuta květinovými věnci, všechny pily víno.
Když tančily, šířila se jejich vůně...

Na konci starého Egypta se začaly světské a duchovní svátky prolínat. Požitky začaly splývat s náboženským obsahem. Božský pár Hathor z Dendery a Horus z Edfu tvořil centrum astronomicky určeného a mytologicky podloženého cyklu svátků. Bohyně Hathor jezdila z Dendery každý rok na bárce po Nilu na patnáct dní za svým mužem, Horusem z Edfu. Egypťanský lid slavil tyto dny jako čas lásky. Byla to svatba pohlaví.

Smrt

Ve své víře v boží pomoc v hodině smrti se zbožní Egypťané velmi podobali křesťanům. Prosili svého boha o pomoc, velebili ho jako pána „znovuobnovení“.² „Smrt přede mnou dnes stojí jako vůně myrty.“ Únavu z tíže let, zklamání ze stáří, které jednoho postihlo bídou a jiného nemocí a fyzickým strádáním, vyjadřovali Egypťané v době úpadku své říše ve svých „posledních písmech“.

Z doby rozkvětu staroegyptské kultury takové zápisky neznáme. Emma Brunnerová-Trautová si klade otázku³, „zda lidé na počátku historické doby, oni giganti ducha a vysoké kultury, v oněch starých dobrých časech vůbec potřebovali lékaře. Při prozkoumání zdravotních poměrů v našem pojetí ve faraónské době zjišťujeme, že nebyli o nic méně nemocní než my...“

Co pomáhalo prvním Egypťanům regenerovat síly a udržovat si zdraví? Jaké to bylo vědění, jaké techniky znali, které později upadly v zapomnění? Byla to síla pyramid, obelisků a míst uzdravování v jejich okolí?

6.KAPITOLA Knězi

V roce 448 před naším letopočtem, tedy sto let po Pythagorovi a asi sto třicet let po Thaletovi z Milétu navštívil Egypt antický cestovatel, válečný zpravodaj, žurnalista a znalec věšteb Herodotos, pocházející ze Samo-su.

„Dlouho budu hovořit o Egyptě," napsal, „protože je to země podivuhodnější než kterákoli jiná a má také více neobyčejných a krásných památek."¹

Musíme být vděční osudu, že tento řecký cestovatel a psavec Herodotos existoval. Neboť vzhledem k mlčenlivosti jiných návštěvníků Egypta bychom jen stěží měli k dispozici tak mnoho zajímavých svědectví o mravech a zvycích Egyptanů, kteří v dobách Herodotových žili již celá tisíciletí na březích Nilu. Přesněji řečeno Egyptané obývali - první faraóny známe z let 2300 př. Kr. - v té době údolí Nilu již nejméně 2800 let. Abychom si lépe uvědomili onu délku, představme si, že to je o osm set let déle, než je doba křesťanství!

„U Egyptanů je všechno jinak a naopak," píše Herodotos. Mnohému z toho, co viděl a poznal, ovšem nerozuměl. Herodotos měl však vlastnost, za kterou jsme mu dnes velmi vděční - *psal všechno, co viděl*.

Pozornému čtenáři jeho zápisků z cest jistě neujde, že Herodotos vždy, když ze svého řeckého hlediska psal

o „božských záležitostech" Egyptanů, nerozváděl své názory na ně a omezoval se na pouhý popis. Tak si například všiml, že běžný denní život pevně ovládaly ženy - nakupovaly a prodávaly na trhu a také určovaly, co je třeba udělat, zatímco muži seděli doma a pro ukrácení dlouhé chvíle tkali!

Obširně se Herodotos zabýval sociálním zabezpečením starých rodičů: „Synové nejsou povinni živit své rodiče, když nechtějí, kdežto dcery tuto povinnost mají, i když nechtějí."¹

Pro tento poměrně neobvyklý zvyk existují různá vysvětlení. Je třeba si uvědomit, že na počátku byla faraónova říše koncipována jako mnišský a kněžský stát, tak jak jej známe v našem století v Tibetu. Herodotem popisovaný zvyk osvobozoval syny od rodinných povinností, aby se mohli - chtěli-li - nerušeně věnovat duchovním cvičením v kněžských společenstvích.

„O těchto Egyptanech je známo," píše Herodotos, „že každý měsíc tři dny po sobě používají projímadel a hledí si zachovat zdraví pomocí dávidel a klystýrů." Herodotos se také zmiňuje, že „po Libyjcích jsou Egyptané nejzdravější ze všech lidí."

A dál:

„*Místo* aby se na cestě pozdravovali slovy, klanějí se tak hluboko, že spouštějí ruku až ke kolenu. Egyptané se oblékají do lněných chitónů s třapci okolo stehů, přes ně nosí přehozené vlněné pláště... Vlněné věci však nenosí do chrámů, ani se v nich nenechávají pohřbívat, neboť je to bezbožné,² v této věci jednají jako takzvaní orfikové a bakchikové, kteří jsou Egyptany a přívrženci Pythagorovými.³ Při pohřbívání je nápadné, že veškeré ženské pokolení z toho domu si potřísní blátem hlavu nebo i obličej, mrtvého nechají v domě a pobíhají po městě s vykasaným šatem a odhalenými prsy a truchlí...⁴

Tyto egyptské zvyky nevznikly náhodou, nýbrž tkví na vědních zásadách, které dodnes zcela neznáme. Psychiatři by měli jednou důkladně prozkoumat, nejde-li o

počátky terapie, při níž se těžké deprese léčí pokrývkami hlavy z clonícího materiálu, místo medikamenty.

Díky Herodotovi jsme schopni přesně rekonstruovat způsob života v chrámech. Jeho popis pak také doplňují mnohé pasáže z pěti *Knih Mojžíšových*. Herodotos píše:

Zatímco jinde knězi nosí dlouhé vlasy, běhají egyptští knězi s vyholenou hlavou... Každý třetí den si egyptští knězi holí celé tělo, aby se na nich neukázala ani veš ani jiný hmyz, v když slouží bohům...

Zde se však mudrc mylil, protože tento rituál jistě neměl nic společného s bojem proti obtížnému hmyzu. Známe-li staroegyptské znalosti o posilování a zeslabování lidského organismu, musíme si uvědomit, že ochlupení kůže působí jako malé antény. Množství těchto antének velmi silně ovlivňuje nabíjení a vybíjení bioenergie. Dále s Herodotem:

Kněží nosí jen plátěný oděv, který musí být vždy čistě vypraný, a lýčené sandály z papyru, jiný oděv na sebe nesmějí vzít... Každý den se dvakrát koupou ve studené vodě a rovněž tak dvakrát za noc, zkrátka řečeno, dodržují tisíceré zbožné obyčeje...

Na jiném místě se Herodotos zmiňuje, že ti, kteří bydlí v zemědělsky kultivované části Egypta, mnohem intenzivněji dodržují staré zvyky a jsou nejučenějšími z celého Egypta.

Všední život v „domě života“

Také o životě knězi zaznamenal Herodotos mnoho zajímavých podrobností. Všední život v „domě života“, což bylo označení pro chrámy ve Střední říši, nejprve jednoduchých staveb, většinou s kamenným náspem, později pak se zvláště strukturovanou nikovou zdí, byl rozdělen do tří časových úseků:

- přestávka na odpočinek, tedy na základní nabití, zřejmě během spánku,
- fáze cvičení, tedy doba určená k dobíjení bioenergie na co nejvyšší stupeň,
- pracovní fáze, tedy doba, kdy „dům života“ poskytoval služby, vyučovalo se, učilo a pracovalo.

Obr. 6: Studující kněz

Herodotos nám zanechal i další informace, ze kterých vyplývá, že knězi¹:

- nesměli nosit na hlavě žádné šátky nebo paruky,
- nesměli jíst žádné luštěniny,
- museli stále žvýkat natron,
- museli se cvičit v sexuální abstinenci,
- museli se před vkročením do chrámu očistit ve v zvláštní kněžské koupeli,

- při opuštění prostoru chrámu se museli podrobit podobné proceduře. Původně neexistovali „úřední“ knězi, tedy „sluhové domu“, kteří by byli placeni „domem života“. Úřady byly předávány z otce na syna. Muži byli osvobozeni od jakýchkoli povinností vůči rodině, aby se zcela věnovali službě domu života. Z této doby zřejmě pochází egyptský zvyk, kdy se o staré rodiče starají ženy.

Později, když chrámy začaly samy hospodářsky podnikat - kněžskému společenství z Karnaku například patřila téměř třetina říše - 'už nehrál muž roli prostředníka mezi „domem života“ a „domem rodiny“. Muži nesměli „energii“ z domu života nosit domů. Započal úpadek staroegyptského životního principu. Začalo vznikat povolání chrámového kněze.

Kdo dnes navštíví Egypt, uvidí na reliéfech všech chrámů faraóna při styku s bohy. Knězi nejsou nikde vyobrazeni, ačkoli provoz domů bohů spočíval v jejich rukou. Zápisky, papyry a kresby nás dnes informují o jejich činnosti, aniž by však zobrazovaly je samotné. Není na tom nic udivujícího, když si uvědomíme, že v dnešním Vatikánu se také neukazují veřejnosti knězi, jeptišky a mniši, ale jedině papež.

Chrámová hierarchie

Organizace knězi v chrámu byla rozdělena do takzvaných fýl, které se dále skládaly ze dvou podskupin. Podle určitého časového plánu se sluhové chrámu střídali, aby každá fýle pracovala z tří set šedesáti dnů v roce pouhých sedmdesát dva dnů. Rozpoznáváme zde svatá čísla sedmdesát dva a třicet šest, podle nichž bylo rozdělení knězi vypočítáváno. Egyptologové určili počet personálu v jednom chrámu následujícím způsobem:

- každá skupina (fýle) měla čtyřicet knězi, dále hlavního kněze, písaře a umělce, dohromady asi dvě stě padesát až tři sta lidí. Každá skupina (fýle) měla svého vedoucího. Skupina měla:
 - Sluhy boží, kteří provozovali kult, zasvěcení je v tajných spisech nazývali „božími pracovníky“,
 - knězi pro nižší službu, v této skupině se nacházeli učitelé a ti, kteří ještě nedosáhli vyššího stupně, stejně jako knězi určení pro manuální práce, jako byla například očista a péče o chrám, správa polí patřících chrámu a bylinkové zahrádky (narkotika) v prostoru chrámového komplexu.

Povinnosti a odměny kněží

Knězi měli za úkol starat se o každodenní obětování ráno, v poledne a večer určené pro veřejnost a o obřady v úzkém kruhu chrámových knězi v době mezi západem slunce a půlnocí.

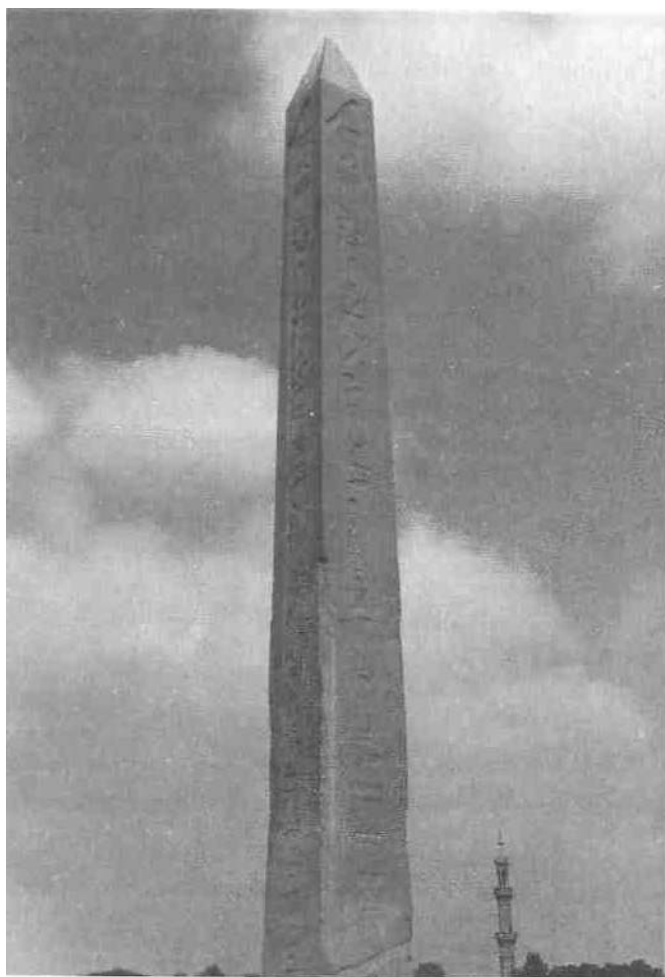
O velkých svátcích, například o novoluní, o svátku Hathory nebo svátcích božských insignií, se knězi zabývali přípravou svátků pro lid.

S úpadkem egyptské říše bylo jmenování knězem spojeno s odměnou potravinami nebo pozemky, na kterých se pěstovalo ovoce. Účetní knihy jednoho chrámu z

doby Senusreta II. uvádějí každodenní příjem 390 bochníků chleba a 234 džbánů piva. Oběti či platby pohřebním kněžím, kteří se nesměli zdržovat v chrámových kom-plexech, čítaly 340 bochníků a 85 džbánů piva. Zbytek pak byl rozdělen kněžím v chrámu. V účetních zápisech figurují následující osoby (v závorkách jsou pro lepší pochopení uvedena označení z dnešní doby):

- představený komplexu a hlava chrámu, velekněz
- představený fýly či hlava skupiny
- nejvyšší rituální kněz (zasvěcující)
- účetní chrámu (vedoucí správy)
- obyčejný rituální kněz (učitel)
- balzamovací kněz (vedoucí skupiny pohřebních knězi)
- pomocný kněz (k zvláštním úkolům)
- kněz provádějící úlitbu bohům
- královský očišťovací kněz (lázeňský)
- policista (bezpečnostní kněz)
- vrátný (ostraha)
- chrámový pracovník (správce)

Prastaré tituly se dlouho používaly, jako například označení

Obr. 7: Obelisk v Héliopoli

- Nejvyšší řemeslníků
 - Nejvyšší učitelů
 - Nejvyšší přihlížejících
 - Nejvyšší tajemství boží družiny
 - Nejvyšší rituálních knězi

 - Nejvyšší písař božího slova (nositel tajemství)
- Kněžstvo žilo ve služebních bytech patřících chrámu v bezprostřední blízkosti svatyně. Množství příjemných privilegií vedlo během staletí k tomu, že každý Egyptan toužil po dosažení úřadu a usiloval o tituly, které byly spojeny s výhodami. Ale tento aspekt, velmi dobře známý i ve dvacátém století, by nás už neměl zajímat. Pohlédněme namísto toho na duchovní centrum. Tehdejší „Vatikán“ duchovních se nacházel v Heliopoli, která dnes leží na předměstí Káhiry,

několik kilometrů od pyramid v Gize. Staří Egyptané toto místo nazývali „On“ a stejné označení se uvádí v Bibli. Z tehdejších staveb se nám téměř nic nezachovalo. Jen stěží bychom si mohli udělat představu o čilém ruchu, panujícím tu ještě před 2400 lety, kdyby nám o tom nezanechal zprávy Herodotus. Od roku 350 př. Kr. začal do země pronikat nový pohled na svět, Řekové, později Římané, křesťané, muslimové, ti všichni postupně obsazovali zemi a postarali se o to, že téměř čtyři tisíciletí staré duchovní centrum Egypta bylo srovnáno se zemí. Dnes se tam na louce obklopené sídlištěm zdvihá jen obelisk, vrácený německými egyptology, který vyznačuje místo, kde kdysi podle starých Egyptanů vložil bůh svou nohu na zemi. Čtete dobře, milí čtenáři, zde má být místo onoho takzvaného prapahorku, vyvýšeniny, která se jako první vynořila, když ustoupily vody.

Kněžské vzdělání

Pokusme se teď přenést časem do staré Héliopole a nahlédneme do učeben, kde získávali své vzdělání knězi i faraónové. Představme si, že se mladý Egyptan rozhodl stát se knězem a absolvoval obvyklou přípravu v klášterním společenství. Po tomto období ovládal

- rytmus spánku a bdění panující ve škole,
- stravovací pravidla, tedy například příkaz jíst pouze v době mezi úsvitem a polednem,
- techniku vysílat svého ducha ve spánku i při bdění na cesty,
- prostorové rozdělení chrámu, to znamená, že věděl, proč se nesmí zdržovat na určitých místech chrámu.

Stručně řečeno: obsáhl základní program výuky a s úspěchem složil zkoušku. Nyní se mohl stát jedním z knězi. V této chvíli se započalo s jeho zasvěcováním.

Jeho úkolem bylo hledět na bílou tabuli, na níž nebylo nic vidět - vypadala jako prázdná stránka knihy!

Mohlo to trvat dny, měsíce ale dokonce i roky, než novic pochopil smysl oné tabule - první v celé řadě tabulí, jejichž moudrost vytesanou v kameni musel vstřebat.

Jeho talent tedy určoval rychlost výuky, neboť podvádět nemohl. Ani rady jiného novice mu nemohly pomoci, protože teprve při skutečném poznání smyslu se v něm probudila schopnost, bez níž nemohl pokračovat v dalším vzdělávání.

Dnes už můžeme o tomto tajemství mluvit, neboť nyní je nikde na světě touto metodou neučí. Nikdo z čtenářů nemůže tuto metodu použít, protože i když odhalí tajemství této prázdné tabule, není už schopen sám si osvojit schopnosti, které s těmito vědomostmi souvisí.

O co vlastně šlo při tomto prvním kroku výuky? Egyptský novic musel nejen pochopit, co bílá tabule znamená - musel o ní tak dlouho přemýšlet, dokud nevěděl, jak si osvojit smysl a význam této a dalších tabulí.

Goethe vkládá svému Faustovi v úvodním monologu do úst větu: „Jak mluví duch

k duchu?" Goethe, který nejspíš znal tento způsob výuky, nechává otázku nezodpovězenou. Odpověď na ni však musel nalézt náš mladý novic v antickém Egyptě, neboť byla základem jeho výuky.

Položte si i vy otázku: Jak hovoří duch k duchu? Jak byste spontánně odpověděli? Ze sémantického hlediska bychom mohli říci: Duch může z ducha mluvit jedině duchovně. To je sice první správná odpověď, ale novice vede k další otázce: Jak mluvím k jiným lidem - bytostem, bohu - v duchu? Rozhodující odpověď zní: Duch k duchu hovoří v myšlenkách. A tuto mluvu se musel kandidát na kněze naučit. V okamžiku, kdy se naučil tímto způsobem - pomocí přenosu myšlenek - hovořit svým duchem k jinému duchu, mohl také jinému, chytřejšímu duchu klást otázky, například: Co znamená tato tabule?

Moudřejší duch mu odpověděl stejným způsobem, tedy v duchu, a stal se pro něho, ať už se nacházel kdekoli, jeho školitelem, zasvěcoval ho do kněžských znalostí. Můžeme ho označit za mistra, se kterým se novice sice denně stýkal a který mu stál po boku při plnění všech povinností, který se ale nikdy nesměl dát poznat. Takže to shrňme: Vyučování nových knězi probíhalo ve starém Egyptě prostřednictvím komunikace duchů -telepaticky. To byla tedy první část výuky a také odpověď na první tabuli.

Uč ducha k duchu mluvit.

Uč ducha správně se ducha ptát.

Uč se správně odpověď vyslechnout.

Uč se správně odpovědi rozumět.

Ale než tohoto umění novice dosáhl, mohly uplynout i dlouhé roky. Náš mladý Egyptan seděl před svým chrámovým sloupem s tabulí, na které nic neviděl, a trpělivě snášel první etapu své cesty za věděním až do chvíle, kdy byl schopen zformulovat odpověď. Rozhodující druhá otázka zněla:

Co znamená tato tabule, na které není nic vidět?

Odpověď postupovala stejnou cestou, jakou přišla otázka, a zněla:

Tabule ukazuje „vše“.

Dalším krokem žáka bylo pochopení této odpovědi. Pokusme se rekonstruovat tento krok:

- Nevidět nic znamená: Nic tu není.
- Vidět všechno může znamenat: kvůli všeobecnému „vše“ nevidíme detaily, tedy nevidíme nic.
- Nic" nemůže být smíšeno z různých částí, neboť kde nic není, tam se nemůže nic smísit.
- Vše" se naopak může smísit.
- Vše" může být nedokonale smíšeno, pak vznikají nepravidelné struktury.

- Vše" může být dokonale smíšeno, pak vznikají pravidelné struktury.

Tedy: Nevidí-li člověk nic, může usoudit, že „vše" je homogenní. Tím by bylo první kolo poznávání tabule, na které není nic vidět, uzavřeno.

Ale bylo to opravdu „vše", co se dalo objevit na cestě ke kořenům všeho vědění? Jistěže ne, neboť to byl jen fascinující vstup do neviditelných struktur našeho stvoření.

Absolvujeme ještě jedno kolo univerzálních myšlenek?

- Protože všechno je stejné, nejsou vidět žádné rozdíly.
Jaká je nejjednodušší poučka, kterou můžeme odhalit?
- Všechno může být stejné, protože všechno je složeno z téhož.
- Všechno může být stejné, protože všechno je složeno ze dvou, tří, čtyř... rozdílností.
- V prvním případě by něco, co je výhradně složeno z *jednoho* čehosi, nemělo žádnou strukturu, neboť by neobsahovalo žádné rozdíly, čímž by nebylo ani možné identifikovat struktury.
- Ve druhém případě jsou čtyři možnosti:

1. Skládá se ze dvou různých „čehosi", které jsou ale k sobě navzájem harmonické.
2. Skládá se z více než dvou různých „čehosi", které jsou homogenně smíšeny.
3. Je tatáž jako 1.- ale disharmonicky.
4. Je tatáž jako 2.- ale disharmonicky.

Řešení pro nejjednodušší myšlenkový model tedy zní: Uspořádané „vše" se skládá nejméně ze dvou různých „čehosi", které jsou spolu dokonale promíšeny. To jsou první náznaky dualistického myšlení, jaké všeobecně ve starém Egyptě platilo. Ve starých spisech se stále objevují odkazy na tento dualistický princip:

- bůh - ďábel,
- dobrý - špatný,
- světlý - tmavý,
- mokrá - suchá a tak dále.

Pokusme se tedy nalézt pro model, podle kterého se všechno skládá ze dvou forem, navzájem homogenně smíšených, nejjednodušší definici, a odvodme první zákonitost. Při našem výletu v duchu byla nejjednodušší definovatelná definice duality tato:

Protiklad „všeho" je „nic".

Protiklad „ničeho" je „vše".

Když jsou tyto dvě formy stavu spolu homogenně smíšeny, jak se může toto

spojení jevit našim očím v jednom modelu?

V egyptských chrámech poskytovali řešení: Zvolili symbol šachovnice. Černá pole byla „vše“ a bílá „nic“. V nejjednodušším modelu to vypadá takto:

vše	nic
nic	vše

Vyjádřeno v barvách:

bílé	černé
černé	bílé

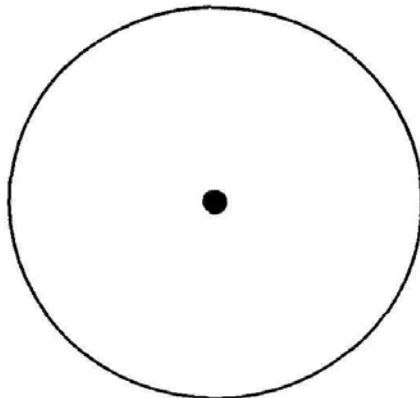
Vyjádřeno v číslech:

1	0
0	1

Když 1 a 0 spojíme diagonálně, vzniká při tomto nejjednodušším smísení spojení X.

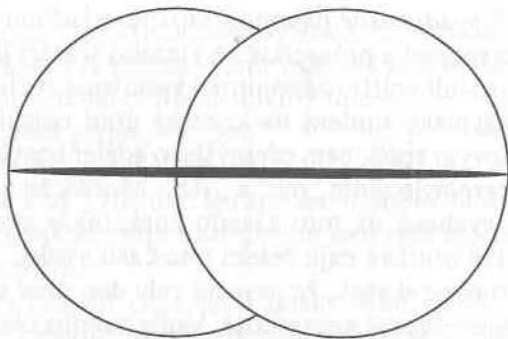
Toto X je současně nejmenší možné vyjádření homogenního spojení a průsečíku, ze kterého si staří Egyptané odvozovali vnitřní zákonitosti vesmíru a reality.

Obr. 8: Student pochopil, že bod v matematice ducha odpovídá probuzenému vědomí, které vychází z homogenního smísení „všeho“. První tabule bude v matematice ducha označena jako 0 a bude symbolem pro „vše“. Druhá tabule odpovídá pojmu 1 a symbolizuje „díl“, ohraničený, ale uprostřed „všeho“.

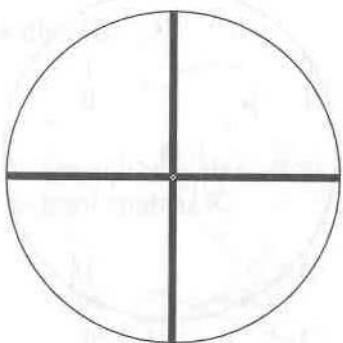
Náš egyptský student na kněžský úrad nejspíš nějakým takovým způsobem přemýšlel o sdělení první tabule, na které bylo vidět „nic“ a „vše“. Možná že díky své světské výchově už tuto zásadu znal, takže pro něho nebylo tak obtížné najít řešení této části výuky. Představme si však, že neseděl celý den před svou tabulí a nemeditoval nepřetržitě. Vedle tohoto úkolu měl ještě jiné povinnosti každodenní služby v chrámu. Musel se koupat, holit si tělo a plnit všechny další povinnosti, které mu předepisovala chrámová škola.

Ale jednoho dne to dokázal. Aniž by otevřel ústa, zeptal se a dostal odpověď.
Pochopil, že může začít s vlastní výukou ve svém chrámu.

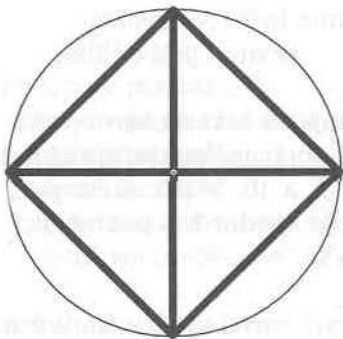

Obr. 9: Vědomí poznalo, že je možné jen omezeně spatřit „vše“. Kruh symbolizuje vnější hranice možností poznání věci. V matematice ducha to odpovídá číslu 2, neboť vědomí odhaluje svou schopnost pohybu, symbolizovaného dvěma body, spojenými nejmenší možnou

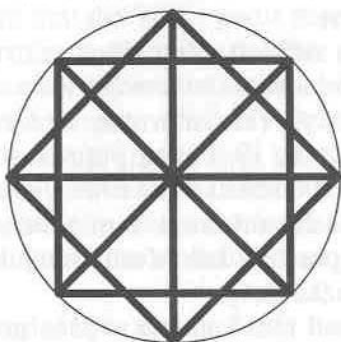
přímkou, Přemístěním stanoviště vzniká více poznání.

Obr.10; Vědomí se naučilo vědomému pohybu v prostoru, tedy ve druhé (plocha) a třetí dimenzi (pyramida). V matematice ducha to odpovídá číslu 3,

Obr. 11; Spolu s pohybem se vědomí učí pochopit fenomén času. Ale oproti našemu pohledu na svět leží tajemství času v „současnosti“. Vědomí může být současné na čtyřech bodech, V matematice ducha je tento stav přiřazen k číslu 4.

Obr. 12: Tato tabule ukazuje situaci „současnosti ve dvou součástech“ (hmota a antihmota). Je jednou z velkých a dosud nepoznaných tajemství matematiky ducha a odpovídá číslu 5, které platí i v obráceném stavu.

V

V latině bylo „V“ zvoleno jako výraz čísla 5. Přísluší prvním pěti číslům, tedy 1, 2, 3, 4, 5.

A

Existuje ale také na hlavu postavené A, tedy 5, které obráceně pokračuje až k desítce, tedy 6, 7, 8, 9, a 10. V latinském psaní číslic se pak spojuje spodní 5 a pokračující 5 v číslici 10, tedy X.

Poznáte skrytý smysl výběru římských čísel v tomto příkladě?

Protože chápání lidí dvacátého století není dosud schopno pokračovat v dalších poznáních, nemá moc smyslu dál diskutovat o těchto otázkách. Nemůžeme zkrátka Geště) posoudit, zda tato prastará sdělení jsou správná či chybná. Počátek je zhuštěn do devíti pouček.

Na těchto pračíslech, prasymbolech a prageometrii je fascinující, že jsou platné v celém vesmíru a všem inteligentním bytostem umožňují proniknout k jádru všech tajemství.

Mladí knězi zvládali jednu tabuli za druhou a kromě toho celých dvaadvacet let rozvíjeli své znalosti pomocí známé „hadí hry“. Tato informace nám umožňuje lépe pochopit tabule 5 a 10. Známe patovou situaci této hry, která se podobá dnešní šachové hře. Jestliže máte chuť a umíte hrát šachy, můžete si sami sebe trochu vyzkoušet. Základní pravidlo zní: Musíte sami odhalit zákonitosti hry a přezkoušet je.

V Sedmé části této knihy je uveden popis, jak by se hrály trojdimenziální šachy.

Po určitém přemýšlení můžeme nyní odvodit následující stavy vědomí, na rozdíl od našich knězi je však nebudete moci praktikovat:

- 1 vědomí
- 2 vědomí v pohybu
- 3 vědomí v pohybu v prostoru
- 4 vědomí v pohybu v prostoru a čase
- 5 vědomí v pohybu současně
- 6 vědomí ve „všem“ současně
- 7 vědomí ve „všem“ současně „vše“ cítit
- 8 vědomí ve „všem“ současně „vše“ cítit a „vše“ myslet
- 9 vědomí „všeho“

.

..A nevysvětlitelným způsobem se zase začíná od začátku: Od vědomí všeho se separuje jiskra vědomí... a tak dále.

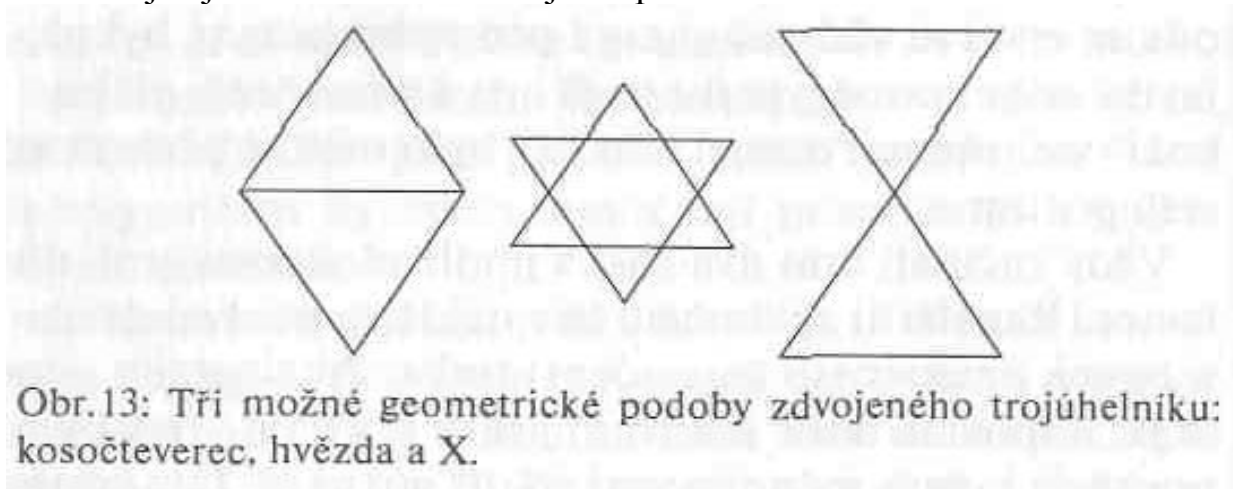
V okamžiku, kdy náš egyptský tovaryš pochopil při vzdělávání ducha fenomén pohybu a vyvodil si z něho, odkud získává vědomí energii pro tento pohyb, byl přijat do velké staroegyptské hadí hry, kterou hráli „dělníci boží“ v chrámu. Pomocí této hry bylo možné přehrát si celý postup.

Vždy začínali hrát dva žáci a podle možnosti hráli do konce. Regulérní zakončení hry nejdříve po dvaadvaceti letech znamenalo zakončení studia. Analogicky tato doba odpovídá době putování jiskry poznání - jak bylo popsáno výše - jednotlivými stádii poznání. Hra sestávala z deseti různých herních desek, na kterých se postupně, podle potřeby, hrálo současně. Každá změna provedená jedním tahem změnila situaci na všech herních polích.

Například: Když byly situace hrány na herních úrovních „vše“ a „současně“, pak museli být hráči při svém rozhodování velmi opatrní, neboť změna pozice jedné herní figurky znamenala, že všechny herní figurky na všech úrovních se musely podle pravidel pohnout ze své pozice. To mohlo vést ke katastrofálním následkům, a proto se spolu s hrou na herních polích hrálo i na malých tabulkách, kde si hráči promýšleli další tahy a jejich důsledky. Od této doby se vlastně datuje vznik karet, které jsou od těchto malých tabulek odvozeny. V symbolech dnešních karet poznáváme, díváme-li se pozorně a poučeně, kořeny staroegyptského kněžského vzdělávání.

Mezi matematikou ducha, se kterou jsme se právě krátce seznámili, poučkou Herma Trismegista, jenž byl ve středověku nazýván „trojnásobným Egyptanem“, šachovými figurkami a našimi karetními hrami se nachází určitá souvislost.

Hermes Trismegistos vychází ze dvou trojúhelníků, které stejně jako římská desítka stojí na špičce:

Obr.13: Tři možné geometrické podoby zdvojeného trojúhelníku: kosočtverec, hvězda a X.

Kosočtverec je možné nejjednodušeji identifikovat -odpovídá káru v našich kartách a symbolizuje hmotu, zemi, pevnou látku a podobně.

Hvězda je mimo jiné známa jako Davidova hvězda, která v kartách odpovídá kříži

a symbolizuje chemii, smísení, tekutiny.

Trojúhelník se špičkou obrácenou dolů se v našich kartách změnil na srdce a se špičkou otočenou vzhůru na pik.

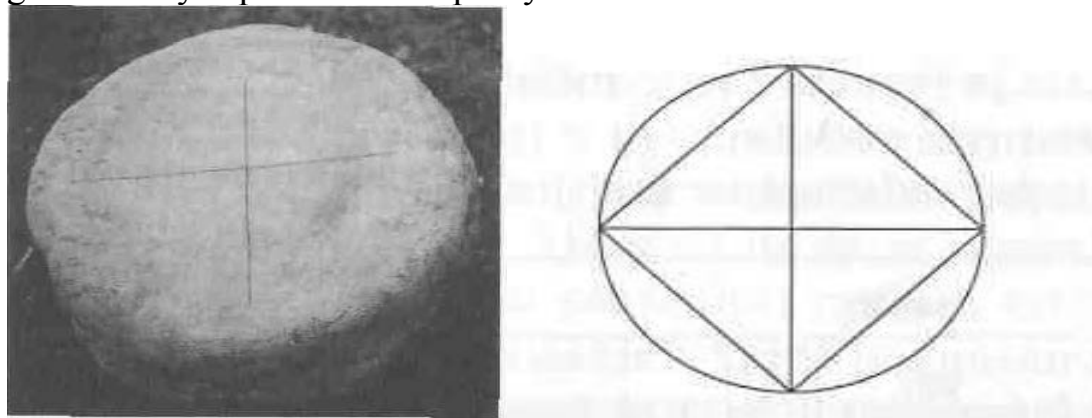
Nejvyšší forma je tvar X. Ten symbolizuje matematiku, přírodní zákony a podobně. Nacházíme tedy následující souvislosti:

Karty	Šachy	Číslo
eso	věž	1
král	král	0
dáma	dáma	10
spodek	střelec	10
desítka	kůň	10
devítka	pěšák v pozici	8
osmička	pěšák v pozici	7
sedmička	pěšák v pozici	6
Šestka	pěšák v pozici	5
pětka	pěšák v pozici	4
čtyřka	pěšák v pozici	3
trojka	pěšák v pozici	2
dvojka	pěšák v pozici	1

Některé z pokusů o vysvětlení, uvedené na předcházejících stranách, mohou být spekulativní. Následující desetiletí však ukáží, jak dalece tyto spekulace souhlasí se skutečností, týkající se výuky prvních egyptských generací knězi.

Není ovšem spekulací vysvětlení, že geometrické tvary, vytesané do kamene, se do našich dní dochovaly z dob prvních myslitelů. Dosud však byly identifikovány jako do kamene vytesané „matematické úkoly“.

Vedle školení ducha nebyly ovšem zanedbávány i další činnosti, například tělesná cvičení, aby byly podpořeny duchovní síly. Podívejme se, co nám zanechal Pythagoras ve svých poučkách a nepřímých odkazech.

Obr. 14: Kruh se čtvercem, vytesaný do kamene - obě pomocné přímky slouží ke zvýraznění obrazce.

7.KAPITOLA

Pythagoras, misionář v Evropě

O žádném řeckém matematiku a filozofovi toho nevíme tolik jako o Pythagorovi. V renesanci se jeho jméno psalo bez „h“, Pitagora, což je možné volně interpretovat jako „mudrc definice čísla pí“.

Narodil se v šestém století př. Kr. a své první roky života strávil na řeckém ostrově Samos. Jako osmnáctiletý uprchl se svým přítelem v noci z domova a připojil se k lidem shromážděným kolem Anaximandra a Thalety z Milétu.

Oba učenci si dobře povšimli duchovního talentu mladého Pythagora. Z písemných dokladů je jasné, že ho Thales poté, co mu poskytl základní egyptské vzdělání, poslal do Egypta ke kněžím v Memfisu a Héliopoli. To nejspíš potvrzuje hypotézu, že egyptští knězi vyzvali Thaletu, aby jim posílal talentované Řeky, kterým by mohli poskytnout kněžské vzdělání.

„...když poslechne rady a odcestuje do Egypta, aby se tam učil od knězi, tak se stane nejmoudřejším mezi moudrými a bude převyšovat všechny lidi..“ tak mohla znít slova Thaletova, když jej motivoval k této cestě. V každém případě byli egyptští knězi připraveni příchozího příslušníka cizího národa zasvětit do jejich vědění.

Zajímavé na tom je, že Pythagoras necestoval do Egypta přímo, ale nejprve zamířil na Sidon, do svého rodného města. Tam vyhledal fénické hierofanty a nechal se zasvětit do všech mystérií, jaká se praktikovala v Byblosu, Tyrosu a jiných částech Sýrie. Z toho dnes můžeme vyvozovat, že se ještě před cestou do Egypta snažil naučit co nejvíce. Nakonec už neměl stání a spěchal do Egypta, kde ho podle Thaletova slibu čekaly poklady moudrosti.

Legendární život

O jeho plavbě do Egypta se vypráví legenda, která je hodná velkého myslitele. Poté, co Pythagoras vyhledal egyptské námořníky, kteří kotvili přímo na úpatí pohoří Karmel ve Fénicii, optal se jich: „Plujete do Egypta?“

Přisvědčili a Pythagoras vstoupil na palubu. Posadil se na místo, kde co nejméně rušil námořníky v jejich práci, a po celou dobu plavby, dvě noci a dva dny, setrval v meditacích, aniž by jedl, pil a spal.

Legenda dále vypráví, jistě proto, aby co nejvíce podpořila představu o velkém mysliteli, že „plavba proběhla nad očekávání hladce, bez přerušení, nepříznivých větrů či podrážděné nálady na palubě. Námořníci se domnívali, že vezou na lodi ze Sýrie do Egypta skutečného božího posla.“¹

V následujících dvaadvaceti letech se zdržoval na březích Nilu, převážně v Héliopoli nedaleko pyramid v Gize a v Sais. Jak už víme, oněch dvaadvacet let přesně odpovídá době celkového vzdělání na kněze v Egyptě.

Víme, že Pythagoras „pobýval v nejsvětějších komnatách při výuce hvězd a geometrie a dostalo se mu zasvěcení do všech božích tajemství". Podobnou stavbu obsahující „nejsvětější komnaty" můžeme navštívit v chrámovém komplexu v Dendeře. Tento chrám byl postaven v Egyptě řeckými panovníky tři století po Pythagorovi. Legenda vypráví, že Pythagoras byl po svém pobytu v Egyptě zajat vojáky Kabýse a odvečen do Babylonu. Je ale také možné, že tato legenda se jen snažila ospravedlnit skutečnost, že Pythagoras po tak dlouhém egyptském pobytu ještě dalších dvanáct let zůstal v Babylonu.

Po ukončení vzdělání na egyptského kněze už budoucí misionář neměl důvod v Egyptě dále pobývat. Babylon, na to nesmíme zapomínat, platil za centrum všeho vědění. Pravděpodobnější než legenda o odvezení do Babylonu je domněnka, že v této zemi dvou řek, v Mezopotámii, si chtěl doplnit to, co mu chybělo k vytvoření dokonalého obrazu o „kořenech vědění".

Během svého dvanáctiletého pobytu v Babylonu Pythagoras studoval především nauku o číslech, tedy matematiku, hudbu, poté vědu o chvění a také ostatní vědy, jako je astronomie a medicína. Nakonec se vrátil do své vlasti - ve věku asi šestapadesáti let! - na ostrov Samos a započal se svou prací.

Tento malý přehled života Pythagora si ani v nejmenším nedělá nárok na nevyvratitelnou správnost. Historici, kteří se Pythagorem zabývají, nejsou v žádném případě jednotní v názoru na život a studium tohoto řeckého mudrce a není samozřejmě rozumné tvrdit dnes, po dvou tisících pěti stech letech, že ta či ona domněnka je stoprocentně pravdivá.

Jisté jsou čtyři údaje:

1. Pythagoras byl poslán Thaletem do Egypta.
2. Zůstal v Egyptě dvaadvacet let. Babylóně pobýval dvanáct let.
3. Asi v šestapadesáti letech započal Pythagoras se svou činností pro veřejnost.

Když zahájil svou výuku v Řecku, shromáždilo se kolem něho velké množství vědychtivých Řeků, kteří neměli možnost vydat se do Egypta. Téměř proti své vůli se univerzální učenec Pythagoras dostal do konfliktu s etablovaným učením a jeho reprezentanty, stejně jako s vládci země, kteří svou moc opírali o místní zákony. To, co předával Pythagoras svým žákům, se natolik lišilo od dosavadního světového názoru Řeků, že to působilo velmi cize a téměř nebezpečně.

Stejně jako v našem tisíciletí byli jinak smýšlející křesťané přinuceni okolo roku 1700 odjet do Ameriky, tak i Pythagoras a jeho příznivci se na ostrově Samos dostali do potíží, jen o 2300 let dříve. Ve vyhnanství v jižní Itálii mohl Pythagoras zpočátku nerušeně rozvíjet svou školu, přesto byl odsunut do neoblíbené kolonie Řeků. Protože však v té době začaly mít kolonie pro mateřskou zemi stále větší význam, upadl Pythagoras znovu do nepřízně. Již podruhé tedy opustil své dílo a utekl na sever, kde opět pokračoval v učení. Zemřel se vysokém věku star více než osmdesát let.

Pythagorijský řád

Za svého života organizoval Pythagoras své stoupence v jakémisi bratrství či sesterství. Odpovídá to tomu, co poznal v Egyptě a Sýrii.

Krátce po smrti mistra se pythagorijský řád rozštěpil

- později se ještě budeme zabývat touto citlivě řízenou školou, rozdělenou na stupně či vývojové kruhy - na dvě frakce. Jeden směr, který se nazýval

„akuzmatici“, se pokoušel za pomoci slov, která je učil Pythagoras

- tzv. akuzmat - dosáhnout poznání z symbolických výroků s mysticky zahaleným smyslem. Stoupenci tohoto ritu se stále více prosazovali, takže druhý směr, takzvaní „matematici“, mohli působit v posledních dvou tisících let téměř výhradně v pozadí. Na první pohled je jasné, že tento jev se nejspíš v kultuře zákonitě opakuje.

Pythagorijské matematici (od methesis, určitého stavu ducha) akceptovali jen to, co bylo možné dokázat. Cítili se povoláni k dalšímu výzkumu a prohlašovali, že zastávají vlastní učení. Skutečně dál báдали a používali k tomu vědy, jako je aritmetika, geometrie, učení o harmonii (od harmonie chvění) a učení o hvězdách. Tento spor mezi akuzmatikou a matematikou nebyl nikdy ukončen.

Pythagoras nazval učence, věnující své síly na vyřešení otázek bytí, matematiky.

Dlouhou dobu mají však ve světových náboženstvích hlavní slovo akuzmatici.

Všichni se odvolávají na slovo, které jim předali bohové, svatí či proroci:

Bůh pravil... (Židé)

Ježíš pravil...(křesťané)

Mohammed pravil... (islám)

Buddha pravil...(buddhisté)

Protože se jejich slova nekryjí s výsledky bádání přírodních věd (zjevně a skutečně), dostávají se vlivem rozšířených znalostí o bytí, vesmíru a o přírodních zákonech, jež nám poskytuje vědecký výzkum, stále více do konfliktu.

Dříve bylo možné tvrdit, že Slunce se otáčí kolem Země, protože se věřilo, že Země je středem vesmíru a hvězdy byly stvořeny teprve po ní. Dnes už by bezpochyby nebylo možné něco takové tvrdit, když přírodovědci dokázali, že se Země otáčí kolem Slunce. Podobně je tomu s vírou, že první život v celém vesmíru byl stvořen v zahradě Eden kdesi v Mezopotámii. Představme si ten šok akuzmatiků, když bylo dokázáno, že život vznikl na celé planetě téměř současně.

Akuzmatici postupem času, kdy výzkum pokračoval ve svých odhaleních, ztráceli na důvěryhodnosti a následně i na moci. A tak se tedy podle svých možností snaží výzkum potlačit, aby nemohla vypuknout éra poznání. Právě tento konflikt mezi akuzmatikou a matematikou prochází od dob Pythagora všemi kulturními epochami. Již velmi záhy - u Aristotela (384 - 322 př. Kr.) - se začíná prokazovat, který z obou směrů jsou ti „praví“ pythagorejci. Aristoteles, dávající přednost samozřejmě věcnému a o poznání opřenému hledisku, označuje za „skutečné“ pythagorejce

matematiky. Akuzmata pro něho byly jen poučky bez důkazů.

My bychom se ale neměli stavět ani na jednu z těchto stran. Zajímavější je úvaha, proč se zdá, že matematici měli v minulosti dlouhou dobu k dispozici slabé argumenty. To je zcela jednoduché: Jejich poznatky, získané prostřednictvím matematiky, logiky, úvah a odvození nemohly být uchopeny a zviditelněny v přírodě. Takže nebyly v praktické rovině dokazatelné a akuzmatici si připisovali body, neboť oni takové důkazy nepotřebovali. Ti se mohli jen odvolávat na dogmata.

Základní myšlenkou Pythagora ovšem nejspíš bylo oba tyto směry spojit, protože se navzájem obohacovaly. Víra pro něho mohla být vzpomínkou na to, co se stalo. Vědění pak znovuodkrytím pozadí toho, co se odehrálo.

Když v naší době, před více než dvě stě padesáti lety, možná jako následek renesance, nastoupili přírodovědci konečně svou mnohoslibnou cestu výzkumu přírodních fenoménů, začala skupina matematiků stále agre-sivněji vystupovat proti akuzmatikům. Výsledkem byla nová jednostrannost, jen s opačným znaménkem. Naše doba už žádná dogmata neakceptuje, ale velebí obraz světa, který uznává jediné to, co je vidět, co se dá zvážit, osahat a ochutnat. K vyváženému vztahu mezi vývojem znalostí přírodních zákonů a vírou v odkaz předků máme stále stejně daleko.

Ozývá se dost hlasů, které se přimlouvají za usmíření přírodních a duchovních věd, ale jak dosáhnout toho, aby dospěly k poznání společných kořenů, to zatím nikdo neví. Recept na usmíření je však možná v návratu k Pythagorovi, neboť jeho učení se týkalo veškerého vědění.

Pokusme se nyní nalézt v Pythagorově životě odkazy na staroegyptské prameny. Když se, jak už jsme si řekli, vrátil na ostrov Samos, nebyl uctíván jen jako „filosof, vědec a učitel, ale také pro svou krásu, moudrost a svou božskou osobnost“.¹

Po jeho vyhnání do řecké kolonie Krotónu v roce 530 př. Kr. tu mohl asi dvacet let vyučovat. V jižní Itálii vznikl jeho první univerzitní internát a můžeme předpokládat, že tam Pythagoras zavedl typ školy, poznaný u knězi v Egyptě, takže asi jako první v Evropě uskutečnil myšlenku klášterního společenství. Proto jsou pro nás pravidla života bratrství velmi zajímavá. Doplňují pozdější Herodotovy zprávy. Podmínky pro vstup byly jednoduché: V dochovaných zprávách se říká, že rozhodující pro přijetí do internátu bylo chování a ne přesvědčení či znalosti. Protože jsme si už řekli, že skutečná vědění bylo možné předávat a přijímat pouze telepaticky, i otázky a odpovědi se přenášely pomocí telepatie, je tedy pochopitelné, že Pythagoras kladl mnohem větší důraz na talent budoucího bratra a mnohem menší váhu přikládal jeho dosavadním znalostem.

Oním „chováním“ ovšem nebylo myšleno vybrané li-coměrné chování, ale schopnost ovládat se v každé situaci. Mám na mysli neprojevoování citů, vnitřních

pohnutek a názorů na okolí. Tato pravidla trochu připomínají asijská cvičení, vedoucí k vnitřní rovnováze, která praktikují ezoterici.

Prameny však hovoří ještě o jednom pravidlu, které se nehodí jen tak jednoduše k obrazu „Egypt'ana“ Pythagora: K bratrství bylo možné patřit jen tehdy, když žák dodržoval zdrženlivost a vedl takový život, který nebyl v rozporu s hlavním důvodem existence bratrství, jímž byl „souzvuk s Bohem“. Tato striktní zdrženlivost není příliš v souladu s Pythagorovým učením, je ale možné vysvětlit ji zkažeností mravů v Krotónu, tedy v oblasti, odkud se rekrutovali jeho žáci. Pythagoras tedy v bratrství, které mělo sloužit k posílení charakteru žáků, požadoval, aby se bratři a sestry dobrovolně zřekli chybných cest tamních Řeků. Kdyby se dnes zakládala podobná škola, možná by řád od žáků vyžadoval, aby chodili pěšky a nepoužívali žádné dopravní prostředky.

Pythagorijské rituály

Po dvacetiletém působení musel Pythagoras z Krotónu uprchnout do Metaponta, kde ve vysokém stáří zemřel. K tomuto útěku ho mimo jiné přinutil odpor veřejnosti k tvrdým metodám, které byly uplatňovány na konci učebních let a vyžadovaly od Pythagorových žáků mimořádnou zkoušku sebeovládání.

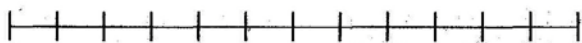
Tento rituál byl držen v přísné tajnosti, aby jeho účinnost nebyla snížena případnou připraveností zkoušeného. Na konci úvodní fáze, když mělo dojít k přijetí nového bratra či sestry do úzkého kruhu kolem mistra, byl žák bez jakéhokoli vysvětlení uvězněn v díře v zemi, kde byl držen tři dny na slunci a dešti téměř bez potravy a vody.

V poledne třetího dne došlo na zkoušku nejtěžší - okolo díry v zemi se shromáždili bratři a sestry nejužšího kruhu, tedy ti, kteří mohli osobně mluvit s mistrem Pythagorem a diskutovat s ním. Čistě oblečení a umytí začali se vysmívat nevyspalému, hladovému, žíznivému a špinavému žákovi a vyčítat mu všechny jeho charakterové vlastnosti. Jestliže se adept i v této chvíli dokázal ovládat a statečně vydržel těžký psychický stres, byl definitivně přijat do společenství. Také pro bratry nejužšího kruhu to byla jistá zkouška, neboť si měli stále uvědomovat, že v moři pozitivních myšlenek musí existovat i jejich protikladný pól, protože jen při vědomí zla lze dělat dobro.

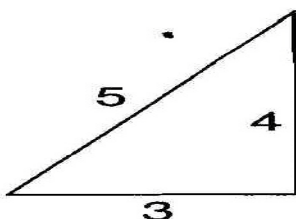
Jestliže žák tuto zkoušku nevydržel a ztratil svůj vnitřní klid, byl z univerzitního internátu vykázán. Tito odmítnutí kandidáti - některá jejich jména jsou známa - se pak stali nejzavilejšími odpůrci bratrství, kterému se krvavě mstili při každé příležitosti.

Pythagorijská geometrie ducha

Pythagoras mimo jiné učil, že rozdělíme-li úsečku na dvanáct dílů (obr. 15) a z úseček tvořených 3, 4 a 5 díly zkonstruujeme trojúhelník, bude pravoúhlý.

Obr. 15: Přímka rozdělená na dvanáct stejných částí

Obr. 16: Pravoúhlý trojúhelník

Na první pohled se zdá, že to není žádný zvláštní objev, ale nezapomeňme, že vedle geometrie tu jde i o matematiku ducha. Pythagoras svým žákům vysvětloval následujícím způsobem význam

bodů	(vědomí)	
přímky	(pohyb vědomí = myšlenka)	
úhlu	(dvě myšlenky jsou k sobě ve vztahu...)	
trojúhelníku	(synergie myšlenek) pyramidy	(faktor času)
krychle	(faktor současnosti)	
koule	(protiklad k bodu)	

Uveďme malý příklad: Pro Pythagora nebyla geometrie matematickým pohríváním s přímkami, kružítkem a křídou. Každá přímka odpovídala průběhu, síle a kvalitě (dobré nebo špatné) myšlenky. Také trojúhelník, který byl složen z částí 3,4 a 5, je vyjádřením myšlenky.

Abychom vypočítali sílu myšlenky, převedou se úsečky do následné vyšší kategorie, to znamená v tomto případě na čtverec. A už jsou naše myšlenky vypočítatelné:

$$\begin{aligned}
 & a^2 + b^2 = c^2 \\
 & 3 \times 3 = 9 \\
 + & 4 \times 4 = 16 \\
 \text{je } & 5 \times 5 = 25!
 \end{aligned}$$

Myšlenka a i myšlenka b, působící ze dvou rozdílných zdrojů, dávají, neboť mají stejný obsah, kompromisní směr s novou myšlenkovou intenzitou c, která je tedy součtem těchto dvou myšlenek.

Je sice možné teoreticky vypočítat vlastní myšlenky, ale to pythagorijci nestojí za námahu, neboť od něho se požadovalo držet své myšlenky na uzdě, aby mohl rozumět jedné velké myšlence, myšlence veškerého stvoření, vesmíru.

V případě této takzvané vesmírné myšlenky jde ve skutečnosti o šest vesmírných myšlenek. Neboť vesmír se odehrává v prostoru, což je pro nás, kteří se pohybujeme ve třech dimenzích, pochopitelné, takže tedy ve vyšším stupni geometrie, v trigonometrii.

V zásadě je možné od jednoho bodu A nakreslit šest exaktně určených úseček v úhlu 90 stupňů, které Pythagoras definoval jako myšlenky.

Mojžíš, také muž s egyptským vzděláním, hovořil o slovu, které se vznášelo na počátku všeho nad VŠÍM. A po šestém dni - šesté myšlenky - skončil s myšlenkami stvoření. To je z egyptského hlediska správné, neboť oněch šest myšlenek stvoření se vztahuje na fyzický svět. V dalším, vyšším světě myšlenky stvoření ovšem pokračovaly stejně přesně podle pravidel jako dřív. Kolem tohoto dalšího vývoje a odvozování - co přijde po těchto prvních šesti myšlenkách? - se točilo veškeré snažení pythagoričů a také mladých egyptských kněží.

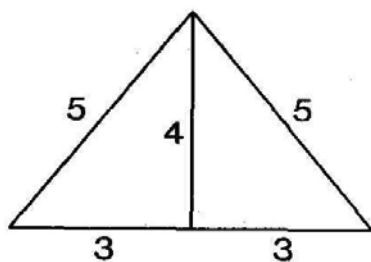
Stavby pyramid a Pythagorova věta

Tato kapitola bude posledním výletem do Pythagorova světa a přiblíží nás současně k našemu základnímu tématu - tajemství pyramid. Pythagorovu větu, základní poučku starých Egyptů, je možné prokázat také na pyramidách. Pythagoras objevil, že pokud na stranách pravoúhlého trojúhelníku vztyčíme čtverce, pak je a^2 plus b^2 právě c^2 .

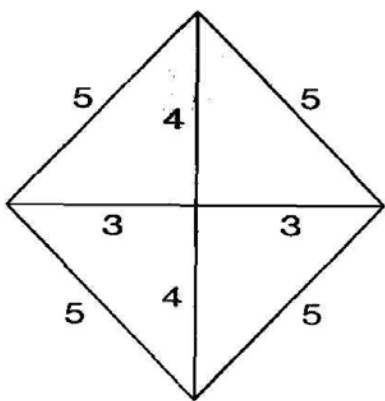
Význam této definice byl celá století opomíjen. Ve skutečnosti ale umožňuje vstoupit do zapomenutého světa filozofie, jestliže ji umíme správně použít.

Pythagorovi nešlo o geometrické či matematické hry, ale o matematické potvrzení neuchopitelných věcí. Zanechal nám poupě, které musíme přimět, aby rozkvetlo.

Obrázek 18 ukazuje dokonalý geometrický tvar, který měl Pythagoras na mysli, když se radoval ze své definice $a^2 + b^2 = c^2$, za kterou prý nechal obětovat bohům tisíc oslů. To je Pythagorův trojúhelník krát čtyři! Rozměr je přesně definován:

Obr. 17: Dva zrcadlově rozložené pravoúhlé trojúhelníky

V kosočtverci vidíme dvě diagonály tvořené šesti a osmi díly původní dvanáctidílné úsečky. Vnější strany kosočtverce jsou po pěti dílech dlouhé, dohromady tedy deseti.

Pythagorijci, kteří na tomto základě zkoušeli vypočítat jednu nebo více vesmírných myšlenek, se pro nás stali praotci gnosticizmu.

Obr. 18: Rozložený pravouhý trojúhelník vytvoří zdvojením kosočtverec.

1. První poznatek zněl: Jestliže se z libovolně dlouhé úsečky vytvoří dvanáct stejných částí, pak ze tří, čtyř a pěti těchto částí vzniká trojúhelník s jedním úhlem o velikosti 90 stupňů.

2. Druhý poznatek vznikl z kombinace definice a přiřazení: Vesmírná myšlenka, tedy libovolně dlouhá přímka, se stane vypočítatelnou, jestliže se rozdělí na dvanáct stejných částí a z nich se zkonstruuje pravouhý trojúhelník.

Jestliže chceme, aby ze dvou myšlenek o rozdílné intenzitě vznikla společná síla, pak platí:

$a^2 + b^2 = c^2$. Přitom ovšem musíme zkorigovat malou chybu, která se nám v průběhu posledních dvou tisíc let vloudila. Anž bychom něco měnili na definici, přidělíme devadesátistupňový úhel k A. Pythagorova věta teď bude znít: $b^2 + c^2 = a^2$.

3. Jestliže vyvodíme z bodu 2 definici, vznikne další velmi významný vztah mezi gnostiky a pythagorijci: $a = a^2$.

Přičemž je zodpovězena otázka, co se stává v další výše stojící dimenzi s bodem a. V číslech to tedy znamená, že vzniká zdvojená síla. Z toho Pythagoras vyvodil, že v každé další dimenzi se síla, chvění či cokoli jiného zdvojnásobuje. Prokázal to i v hudbě (oktáva).

Ale ještě něco jiného je možné odvodit:

Všechno, co jsme si *mysleli* v naší dimenzi, $b^2 + c^2 = a^2$

tím *budeme* v další vyšší dimenzi!

Naopak: Kdybychom si (teoreticky) vůbec nic nemysleli ($b^2 + c^2 = 0$), pak setrváme v této dimenzi. Kdybychom se zabývali otázkami reinkarnace, mohli by nám tyto vývody pomoci lépe rozumět hypotéze znovuzrození, neboť:

Jestliže souhrn myšlenek (a^2) nestačí pro trvalé setrvání v další vyšší dimenzi, vrací se toto slabé a , pokud jeho hodnota klesne pod a^2 , opět do nižší dimenze.

Po tomto výletu do světa ducha starých Egyptů bychom se měli naučit vážit si toho mála, co nám po nich ještě zůstalo. Snad už teď tušíme, co se vlastně původně skrývalo za následujícími tituly:

Představený všech proroků v Thébách,
Strážce tajemství nebe, země a podzemí,
Nejvyšší z těch, kdo viděli Re,
Nejvyšší vedoucích řemeslníků Ptaha...

8.KAPITOLA

Výuka lékařů ve starém Egyptě

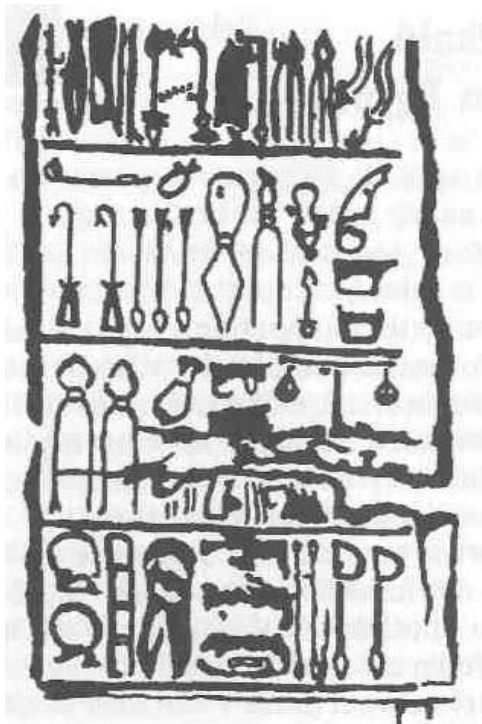
Kdybychom dokázali pochopit obraz lékaře ve starém Egyptě, bylo nutné podniknout v předchozích kapitolách malý filozofický exkurz. Mnohým čtenářům by mohly neobvyklé a neznámé způsoby myšlení činit potíže, jsou ale nezbytné pro pochopení léčivých sil, podložených teorií a praxí techniky léčení.

Není sporu o tom, že také Egyptané v antických dobách trpěli nejrůznějšími nemocemi. Stárli a jejich organismus se opotřebovával stejně jako ten náš. A proto již dávno před námi vyvinuli podle úrovně jejich vědění metody, které nemoci mírnily a brzdily projevy stárnutí. Proč bychom se nemohli domnívat, že legendární Me-tuzalém byl starým Egyptánem?

Staroegyptské projevy nemocí

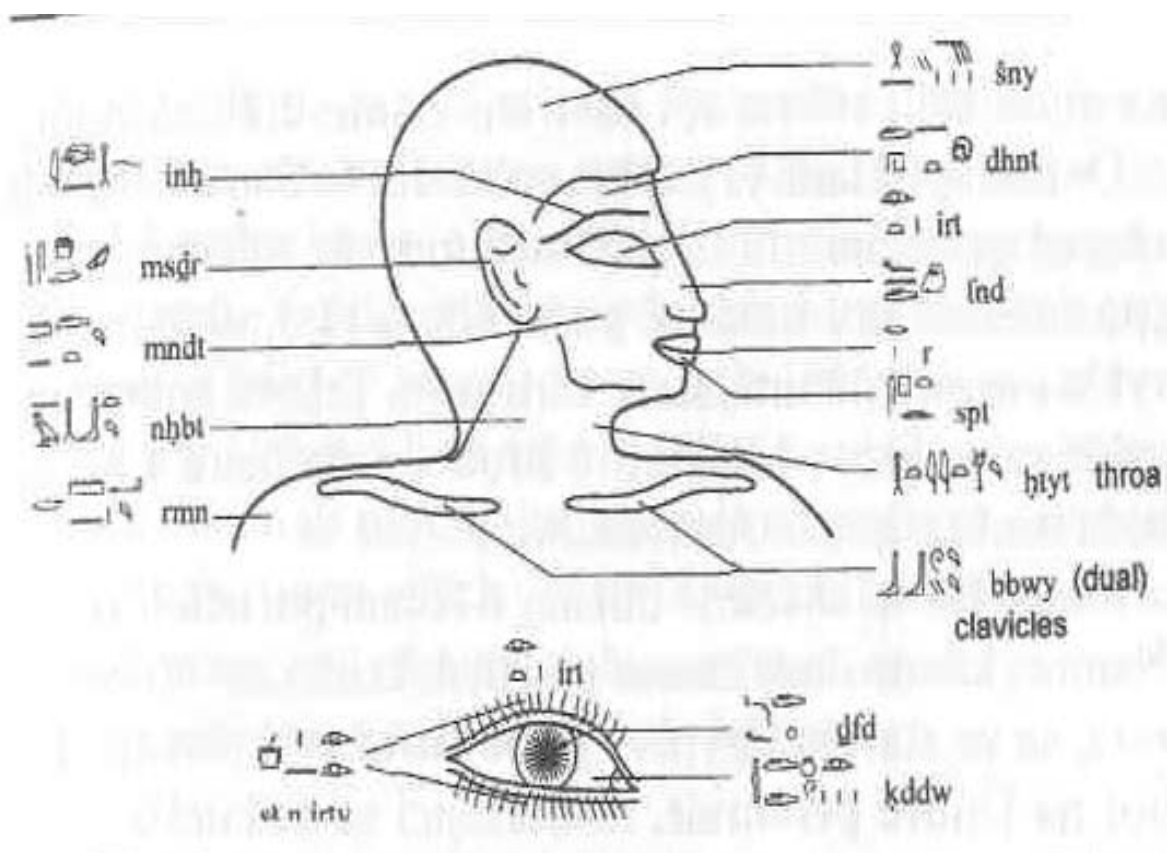
O způsobu vyučování teorie léčení v „domech života“ se můžeme dovědět v chrámu Kom Ombo. V zadní části chrámu se nachází „porodní komora“, do jejíž stěn jsou vytesány obrazy z anatomie, fyziologie a patologie. Předávané informace nejsou tak názorné a reálné jako ty, jež se dozívají studenti na současných lékařských fakultách například ze sbírek preparátů či skript. Ale při pozornějším pohledu najdeme v Kom Ombu například tabuli s chirurgickými instrumenty.

Nikde však neobjevíme zobrazení zranění či problémů nemocných, kde či jak má být proveden zásah. Zobrazeny jsou pouze instrumenty. Na všech místech, kde se nacházejí tabule určené ke vzdělání lékařů, je zřetelné, že před tabulí se probírala teorie, která pak byla následně předváděna mistrem na pacientovi - stále znovu, dokud nemohl žák operovat sám.

Z jiného pramene známe druh takovéto tabule, na které jsou zobrazena místa možného zranění a zlomenin. Tento dokument pochází z ptolemaiovské doby.

Obr. 19; Chirurgické instrumenty na jedné z tabulí v chrámu Kom Ombo

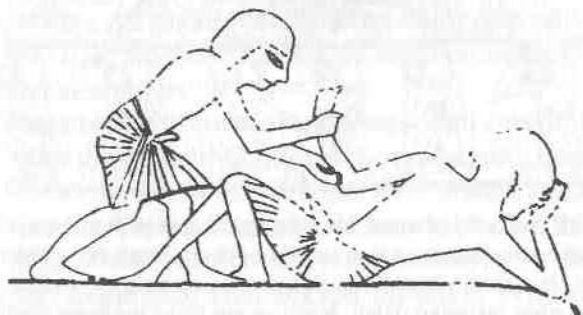

Obr. 20: Místa, kde mohou vznikat zdravotní problémy. V knize *Medizin im alten Agypten* od F. Nunna je uvedeno, které orgány jsou označeny určitými kombinacemi hieroglyfů.

Na jedné nástěnné malbě u hrobky thébského velekněze Ipuata v Thébách, pocházející z Nové říše, jsme na ní objevili zobrazení ošetření vykloubeného kloubu. Další příkladů je ještě mnoho. Již ve Staré říši známe zřejmě *gynemastii*, hypertrofii mužské mléčné žlázy, způsobenou hormonální poruchou a podmíněnou obvykle onemocněním jater a cirhózou. Taková zobrazení můžeme nalézt v Mechuově hrobce v Sakkáře a na reliéfu hrobky lékaře Anchemahora.

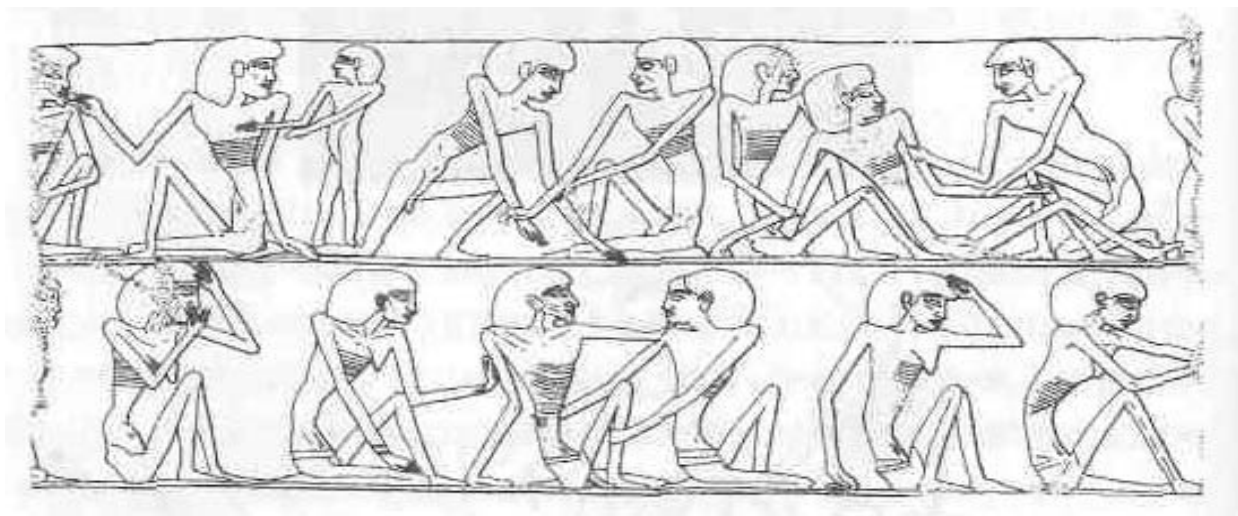
Stejně tak nacházíme důkazy o léčení poruch trávení. Nemoc, kterou dnes známe pod označením *anorexia nervosa*, se ve starém Egyptě zjevně často vyskytovala, neboť na Unově pyramidě, nacházející se nedaleko Stupňovité pyramidy v Sakkáře, je tato nemoc zobrazena v několika *sekvencích*. *Anorexia nervosa* je porucha, při níž psychicky nemocný pacient odmítá stravu. Zvrací nebo provokuje zvracení, aby nemusel přijatou potravu strávit.

Jeden typ onemocnění, který je v současné době statisticky nejčastější, jsme v dochovaných písemných či obrazových nálezech, ale ani v literatuře, zabývající se životem ve starém Egyptě, nenalezli.

Mám na mysli psychická onemocnění a psychicky podmíněná onemocnění orgánů. Vzniká otázka, zda byli Egypťané tak psychicky odolní a zdraví, že se jim takovéto problémy netýkaly. Odpovědi na tuto otázku je právě moje kniha: Egypťané znali psychická a psychosomatická onemocnění a léčili je ve svých „domech života“, aniž by o tom ovšem zanechali nějakou dokumentaci. Tato terapie byla částí kultu provozovaného v chrámech.

Obr. 21: Pacientovi ležícímu na zemi je napravována vykloubená ruka (jak naznačuje lékařův hmat).

Obr. 22: Anorexia nervosa? Mnozí egyptologové se domnívají, že tyto obrázky jsou důkazem toho, že faraónové nechávali své vězňe vyhladovět. Níe ovšem nenasvědčuje tomu, že by snad panovníci 6. dynastie něco takového dělali. Navíc se jen těžko můžeme domnívat, že kdyby to snad přece jen dělali, zachycovali by takové mučení na obrazech.

Školení lékařů v „domě života“

Kdo dnes navštíví chrám v Egyptě - impozantní stavbu v Karnaku, duchovní centrum antického města Théb, které mělo v době svého rozkvětu milion obyvatel, nebo nedaleký chrámový komplex v Luxoru - ten vstoupí do vnitřního nádvoří a sloupového sálu s pocitem, že navštívil chrám boží v evropském smyslu. Vše tu připomíná to, co známe z Evropy. Skutečnost, že tyto stavby nemají střechy jako naše dómy, nikomu příliš nevadí, neboť tato odlišnost je pochopitelná i bez vysvětlení průvodce - při vedru a stále modré obloze by veliké zastřešení bylo zbytečné a dokonce nepříjemné, neboť by zvyšovalo teplo uvnitř.

Toto subjektivní eurocentrické srovnání s našimi kostely nám ovšem zabraňuje, abychom chápali „domy života“ jako multifunkční zařízení. Čím mladší je stavba, tím méně je zřejmé, že se zde nacházelo především místo výuky. Zbožnění zákonů fyziky, známých ve starém Egyptě, stejně jako chemických produktů vyráběných na místě, vedlo v době úpadku k neustálým přestavbám a změnám stavby. Dnes zčásti nám známi a zčásti neznámí reformátoři egyptské víry ničili původní koncepci. Teprve Řekové, když obsadili zemi a vstoupili do egyptské historie jako Ptolemaiovcí, museli začít cíleně hledat prameny egyptského vědění. Výsledkem jsou jimi vybudované chrámové komplexy, například chrám v Den-dere, Edfu nebo v Kom Ombo, kde se pokusili rekonstruovat to, co se o minulosti Egypta dověděli. Dnes ovšem víme, že Ptolemaiovcí mnohé změnili, neboť některým starým odkazům špatně rozuměli a Egyptané už je nemohli o skutečných základech vědění

informovat. Tak si můžeme vysvětlit, proč od doby Ptolemaiovců panuje domněnka, že dům zrození sloužil k rituálnímu zrození boha, ačkoli to byla původně porodnice starých Egyptů.

Staroegyptské označení dům života naznačuje úlohu, kterou tato stavba plnila. V domě života se

- rodilo,
- udržovalo při životě,
- umožňovalo udržet vitalitu,
- doprovázelo k smrti a umíralo, stejně jako
- připravovalo na poslední odpočinek.

Později, se vzrůstajícím počtem obyvatel, se už Egyptům nedostávalo takové péče. V domech života se pak mohly provádět jen problematické porody a brzy se staly porodnicemi jen pro privilegované, například kněžky či panovnice.

Jednodušeji se provádělo ambulantní ošetření obyvatel Egypta. Ten, kdo se cítil nemocen, vydal se nebo byl donesen do domu života a tam byl ošetřen. Kapacita pacientů nebyla omezena, tak jak je tomu dnes u nemocniční péče, počtem lůžek, nýbrž počtem knězi, kteří ovládali umění léčit. Po ošetření se pacient vrátil do svého domu, ke své rodině.

Z výplatní listiny knězi z údolního chrámu pyramidy Senusreta II. v Káhúnu (papyrus Berlín 10 005) vysvítá, že ze čtyř set deseti bochníků bylo tři sta čtyřicet vyplaceno zádušním kněžím. Z toho jasně vyplývá, že osmdesát procent knězi se zabývalo mrtvými. Knězi však zdaleka neměli za úkol starost o smrt a narození, ostatně při porodech obvykle pomáhaly kněžky, ale jejich hlavním úkolem bylo starat se o fyzický stav Egyptů.

Jak si ale vysvětlit velmi rozšířený chybný názor, že se v zařízení, které se ovšem nazývalo „dům života“, odehrávala činnost týkající se mrtvých? Jde zjevně o specifický případ „slepoty“, vyvolané klišé. Podle převládajícího přesvědčení dnešních egyptologů byly chrámy u pyramid či údolní chrámy vstupními branami k mauzoleu faraóna, kde se provozoval výhradně zádušní kult. Ale proč si nikdo nepoložil otázku, na co potřeboval již dávno zemřelý faraón přinejmenším čtyřicet zádušních knězi?

Jestliže však pohlédneme na pyramidový komplex jako na nemocnici, ve které se tak jako dnes rodilo, léčily se nemoci a kde se umíralo, pak se nemusíme trápit množstvím knězi jednoho pána. Personál se skládal z dvaceti procent z duchovních a osmdesáti procent z lékařů, jak se dá očekávat od lékařsky velmi vyvinuté civilizace s duchovním vedením.

Velké komplexy tohoto druhu byly vždy budovány šest až patnáct kilometrů od měst a sídlišť. Tak se tedy, použijeme-li dnešního označení, například „fakultní klinika“ Memfisu, hlavního města Horního a Dolního Egypta, nacházela na západní straně Nilu v Sakkáře, v městě o několik kilometrů vzdáleném. V tomto komplexu

se nachází známá Stupňovitá pyramida, nazývaná též Džo-serova. V průběhu mého znovunalézání léčivých sil, působících v okruhu pyramid, jsem zjistil, že v tomto komplexu jsou účinky velmi silné. Není divu, vždyť přece leží nedaleko hlavního města starého Egypta!

Všeobecně se předpokládá, že pyramidy v Gize byly postaveny později než komplex v Sakkáře. Při srovnání těchto dvou míst se ukazuje, že v Gize bylo dodatečně vybudováno místo pro nemocné. Dnes bychom toto zařízení nazvali lůžkové oddělení. Gíza s Chufuovou a Rache-fovou pyramidou patřila k Heliopoli, nejstaršímu duchovnímu kněžskému centru Egypta. Je jen logické, že zde byla vybudována také největší „fakultní klinika“ v zemi.

Musíme vycházet z toho, že Chufuova pyramida, ačkoli je nejvyšší a nejkrásnější, nebyla centrální pyramidou, ale že především sloužila jako instrument určený k léčení. Rachefova pyramida se používala jako zesilovač účinku léčivých sil Chufuovy pyramidy, ale sloužila také k výuce knězi a jako „nabíječ“ pro knězi vyššího stupně. Takže Rachefova pyramida byla „centrální“ pyramidou.

Menkaureovy pyramidy pak sloužily jako nástroj k vybíjení energie pokročilým, ale ještě studujícím kněžím, a také k vybití zbytkové energie zemřelých. Až do dnešních časů přenesená hrozba očistcem nebyla ve skutečnosti nic jiného, než působení nadbytečné neodvedené zbytkové energie v tělech zemřelých.

Pomoc při porodu

Vraťme se ještě jednou do takové staroegyptské kliniky a podívejme se pozorněji na jednu ze tří hlavních činností kněží-lékařů, na pomoc při porodu. S každým nově narozeným dítětem se podle staroegyptského názoru zrodil bůh, bylo tedy logické, že se mu při porodu co nejvíce pomáhalo.

Starí Egyptané považovali novorozence až do okamžiku, kdy mu otec dal jméno, za nesamostatnou bytost, za orgán matky. Došlo-li při porodu ke komplikacím, měli například plod obrácenou polohu, nebo k jiným potížím, kvůli kterým matka nebyla schopna dítě porodit a porodní bába si nevěděla rady, bylo dítě v matce usmrceno a rozděleno na části. Pro egyptské knězi to byl nemocný orgán, který bylo třeba odstranit, aby matka zůstala na živu. Dá se předpokládat, že tento „orgán“ se stal člověkem až po odstranění pupeční šňůry, a tím se současně stal nově narozeným bohem.

Na slehnutí se čekalo v malé místnosti bez oken. V jejím středu stály na zemi kameny sesazené do podoby porodní lavice. Porod neprobíhal vleže, nýbrž vsedě, přičemž před a za rodičkou stáli pomocníci, pravděpodobně kněžky.

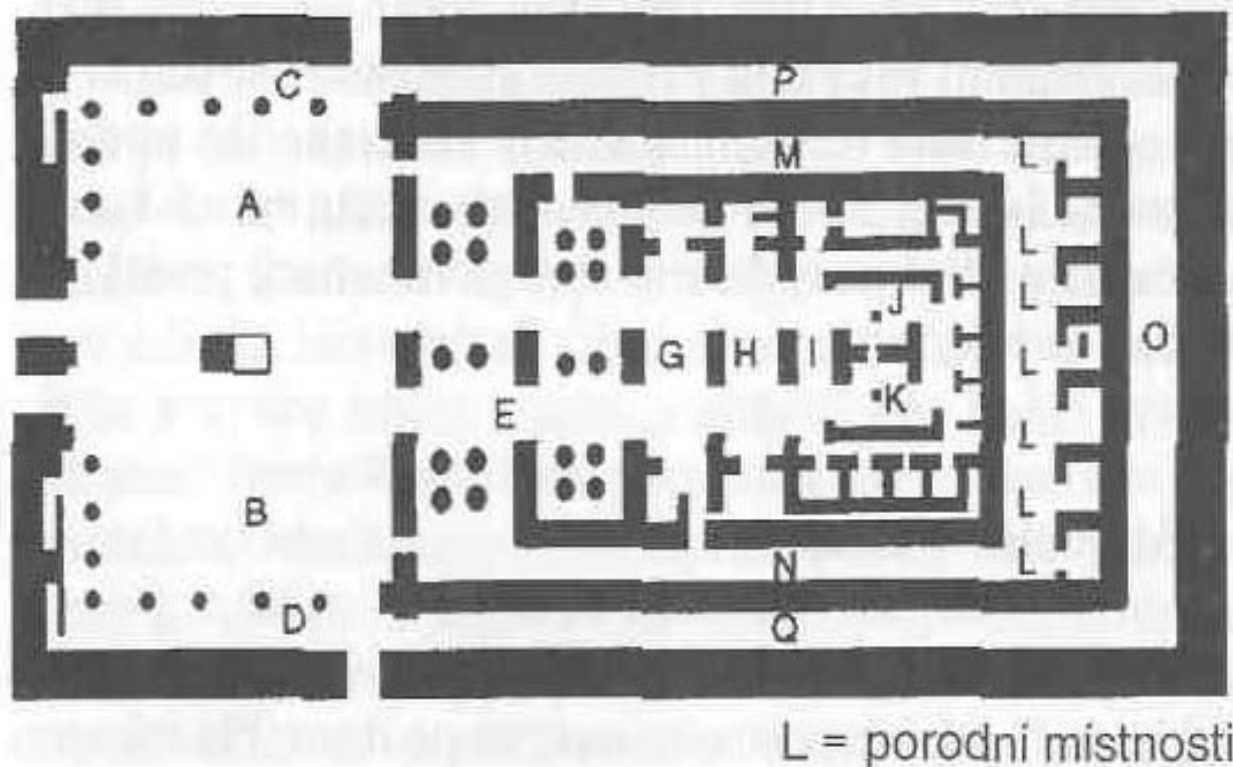
Porodnice v Dendeře

Uvnitř pravoúhlé budovy se nacházelo „porodnické oddělení“, jak toto zařízení nazýváme dnes. Na stěnách byly kresby zachycující různé komplikace, ke kterým může dojít během těhotenství a porodu, ovšem samotný porod nebyl znázorněn.

Musíme si uvědomit, že podle egyptského učení, tedy i za doby obsazení Egypta Řeky a Římany, nebylo dovoleno znázorňovat nemoci či od normy se odchylovající projevy. Lidé tehdy věřili, že zobrazené utrpení je možné přivolat pouhým pohledem na jeho znázornění. Dnešní tak populární příkaz: Mysli pozitivně! odpovídá této víře.

Z vědecké výzdoby „brány k životu“ není už dnes skoro nic vidět, protože tento prostor byl v posledních dvou tisících let potomky starých Egyptů používán jako stáj, příbytek a přístřeší na uskladnění úrody. Vařilo se tu na otevřeném ohni, takže nástěnné kresby byly časem zcela zničeny.

Naprosto jiný je ovšem stav vnějších stěn. Díky písku Libyjské pouště zůstaly zachovány, a tak na nich dnes můžeme obdivovat dobře zachovalé reliéfy. Málokdo ví, že tyto obrazy sloužily k výuce mladých knězi, či například v Denderě kněžek. Můžeme z nich vyčíst, jak si Egyptané představovali vznik života.

Obr.23: Půdorys chrámu v Kom Ombo s porodními místnostmi

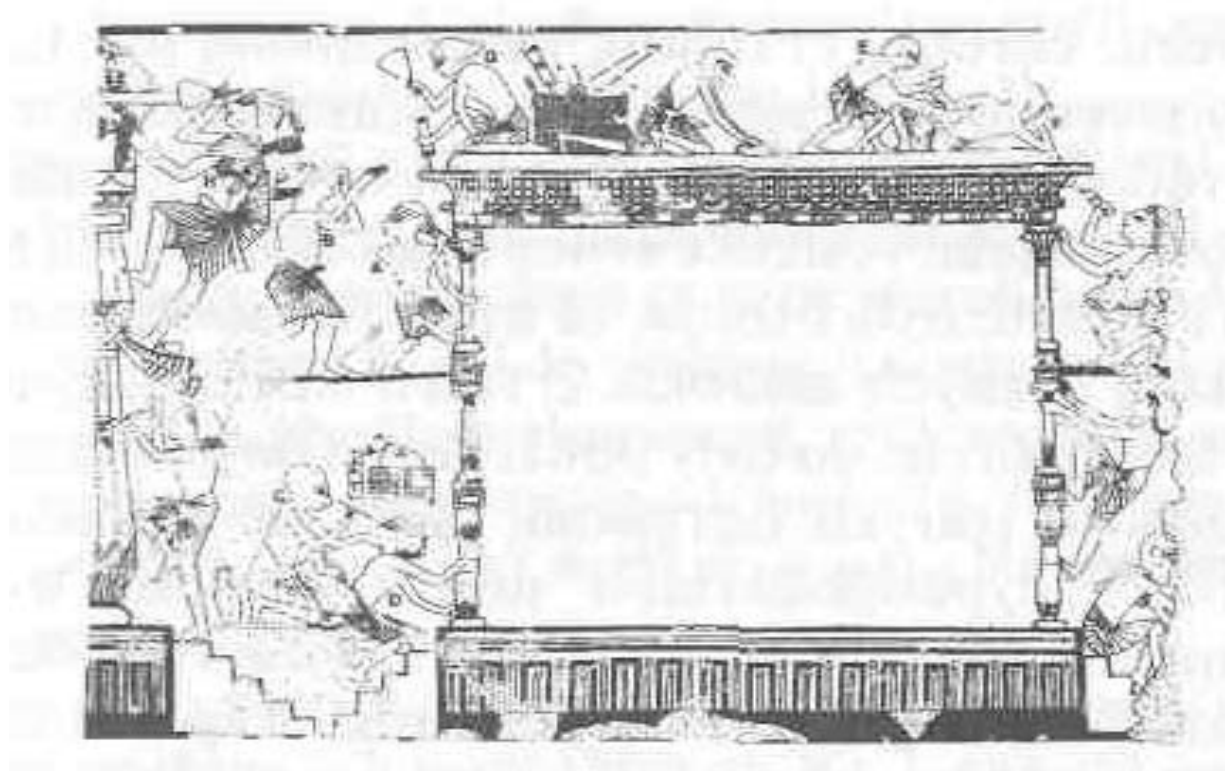
Zlomeniny, nehody, poranění

Lékaři v domě života byli vybaveni na ošetření při vykloubeninách, vymknutí, zlomeninách a dalších viditelných poraněních jakéhokoli druhu. Existuje totiž kresba různých zranění, která utrpěli dělníci, pracující na stavbě hrobek v Údolí králů.

Nachází se v jednom hrobu na místě, kde byli pohřbíváni dělníci, a nejspíš sloužila také k poučení zdravotníků „první pomoci“ na místě.

Stěžejním bodem veškerého vzdělání ve starém Egyptě bylo těsné spojení teorie a praxe. Jak už víme, vědomosti o umění léčení nikdy nebyly zachycovány na svitky, listy papyrů nebo na jiné materiály podléhající zkáze. Naopak, tyto poznatky se vytesávaly do kamene. A tak mohly celé generace vyučujících používat stále stejnou učebnici. Další výhodou bylo bezesporu to, že nemohla být zničena ohněm. Bezpochyby v té době docházelo k požárům i uvnitř staveb, ale nikdy se o nich nemluvilo, neboť by to přivolalo další neštěstí.

Ve starém Egyptě byl vytvořen velmi úzce skloubený systém výuky a praxe, který byl provozován až do římských dob Egypta. Proto máme ještě dnes k dispozici velmi dobře zachovalý výukový materiál, pocházející z chrámů ptolemaiovské doby.

Obr.24: Znárodnění pracovních úrazů, ke kterým došlo během stavby hrohek v Údolí králů -poranění očí, rukou, kosti a jejich ošetření

Provádění operací

Již v předdynastické době uměli egyptští lékaři provádět operace. K dispozici měli ostré instrumenty, do značné míry podobné dnešním. Ačkoli nebyly vyrobeny z oceli, chrómu či titanu, nenalezneme mezi dnešním vybavením operačních sálů a staroegyptskými nástroji velký rozdíl. Tuto skutečnost ovšem nemůžeme připisovat

nějaké věštecké schopnosti egyptských řemeslníků a lékařů, nýbrž tomu, že byly přizpůsobovány požadavkům různých zákroků. Z tvaru chirurgických nástrojů lze zjistit, na co byly používány a na jakém stupni byly znalosti starých Egyptanů, které jim umožňovaly za pomoci „hypermoderních“ nástrojů úspěšně léčit.

Jednu takovou tabuli, na níž jsou z výukových důvodů zobrazeny chirurgické nástroje, je možné spatřit v chrámu v Kom Ombo v horním Egyptě.

V této knize se soustředíme především na znovuobjevené, nebo přinejmenším identifikované metody léčení, které používali knězi v roce 3000 př. Kr. a dříve. Písemné doklady o nich máme ovšem až od doby okolo roku 1500 př. Kr. Z toho bychom mohli vyvodit, že Egyptané před tím nebyli nemocní. Pravděpodobnější je, že trpěli nemocemi stejně jako jejich potomci, ale možná znali jiné, mnohem účinnější léčivé metody.

Papyrus Edwina Smithe považujeme za nejstarší učebnici chirurgie na světě.

Obsahuje skoro padesát typických případů od poranění mozku až po poškození míchy.

Podle způsobu, jakým jsou případy na tomto papyru popisovány, můžeme vyvodit, jak asi mohla probíhat výuka budoucích lékařů pod širým nebem:

- Před každým popisem nemoci je uvedena krátká souhrnná diagnóza.
- Pak následuje detailní diagnóza.
- Na popis nemoci navazuje jasně formulovaná prognóza dalšího průběhu nemoci.

Učitel vysvětlil svým žákům mimo operační sál úkol a podle stupně vzdělání bylo některým z nich dovoleno účastnit se operace. Celý den sledovali průběh operace a léčení a měli k dispozici mnoho knězi.

Každý kněz měl přiděleny žáky, které vzdělával. Jestliže to byli vlastní synové, byla komunikace velmi snadná a přirozená, neboť otcové se vždy starali o to, aby byli jejich synové zasvěceni do veškerých tajemství. Později, když se začala používat skupinová výuka, došlo poznenáhlu ke změně. Je pravděpodobné, že stále klesající přesnost při zasvěcování žáků do umění lékařského nakonec vedla k úpadku.

Jasně je to patrné na papyru Edwina Smithe. Zde už je jasná potřeba - v roce 1500 př. Kr. - zařadit komentář k originálnímu textu. Nejspíš to také souviselo se změnami ve staroegyptské řeči. V roce 1500 př. Kr. už musela být některá slova, odborné pojmy a slovní spojení užitá na papyru vysvětlena. Dnešní odborníci se domnívají, že tento papyrus byl standardní chirurgickou učebnicí egyptských lékařských škol, ale dnes už ani nevíme, kde se nacházely příslušné kamenné ilustrace, reliéfy. Zajímavé ovšem je, že podle zjištění egyptologů je tento papyrus napsán v jazyce, pocházejícím z roku 5000 př. Kr.

Další lékařské dokumenty ze starého Egypta se zabývají léčbou vředů, cyst, cukrovky, horečky, zánětů, nemocemi konečníku, žaludku, tedy těmi neduhy, které mohou postihnout i nás dnes. Vědci si stále lámou hlavu nad tím, odkud mohli

Egyptané tak dlouho před stavbami pyramid získat všechny tyto znalosti. Skutečnost, že se v anatomii vyznali lépe než jiné národy, nejspíš vyplývá ze zvyku balzamování a mumifikování zemřelých. Ale ani toto vysvětlení není příliš přesvědčivé, neboť umění balzamování se vyvíjelo postupně a svého vrcholu dosáhlo teprve okolo roku 1000 př. Kr., když už byl systém staroegyptského lékařského umění téměř v troskách

Mezi malým počtem fragmentů z doby Řeků a Římanů v Egyptě nenacházíme žádné staroegyptské znázornění lidského orgánu. To se většinou vysvětluje základním názorem starých Egyptanů, že na lidské tělo je třeba pohlížet v „kosmické“ úplnosti. Když tedy bylo třeba znázornit patologické změny na orgánu, zobrazovaly se jako náhražka orgány zvířecí. Egyptané se velmi ostýchali pohledu na ne zcela normální věci života, neboť se obávali, že se nakazí jen pouhým pohledem. A tak vyvinuli znaky, jež vycházely z tvaru zvířecího orgánu, mohly se ale používat i na označení orgánů lidských.

Víme, že stará řeč znala nejméně sto anatomických termínů. Egyptští lékaři především ovládali znalosti o významu srdce a jeho pohybech, stejně jako žil a cév, navíc dokonce chápali funkci nervů, o nichž se vědělo, že umožňují pohyb končetin.

Zjevná poškození orgánů, svalů, kostí, kůže či tělních otvorů uměli tito dávní lékaři skutečně mistrně ošetřit chirurgickým zásahem. Mnozí experti si však dnes lámou hlavu nad tím, proč v případě nemocí, kde nebylo možné zasáhnout chirurgicky, používali magii a kouzla - tak dnes označují „nelékařský“ způsob léčby.

Obvykle se v tomto případě argumentuje tím, že Egyptané v případech, kdy nebyla příčina zjevná, předpokládali, že tělo pacienta posedli zlí duchové a démoni. Domnívali se, že na nemocné působí nějaká vnější neznámá síla a tuto anonymní sílu a její magické praktiky personifikovali. Podobně jako ve fyzice či chemii, kdy žádané produkty těchto věd byly uctívány jako prostředky přinášející spásu a sílu, tak se i škodlivé projevy tehdejšího umění, techniky či syntézy demonizovaly. A protože nemoci byly v domech života považovány za škodlivé projevy, dávala se vina za propuknutí potíží, jejichž příčina nebyla zjevná, právě démonům.

Toto vysvětlení je však možné vztáhnout jedině na dobu úpadku, kdy už vědění o „síle způsobující nemoc“ bylo zapomenuto a přetrvávaly jen nepochopené zlomky v kouzelnických praktikách. Ale je v něm opomenuta skutečnost, že tisíciletí před tím Egyptané ovládali, vyučovali a praktikovali rozsáhlé lékařské znalosti, jejichž magická ritualizace je nejspíš pozdějším projevem úpadku.

Knězi v době rozkvětu egyptské kultury jistě spatřovali svůj úkol v tom, aby zprostředkovali spojení mezi lidmi a bohy. K tomu nesporně patřila i představa, že je jejich povinností zapudit demony, což se ovšem nedělo pomocí magických praktik, nýbrž se na nemoc pohlíželo jako na „duchovní problém“.

Byl to snad prapočátek psychoterapie?

Možné to je, ale nejspíš je za tím ještě něco navíc. Staří Egyptané používali nám dnes neznámých léčivých sil země. Zda to byla magnetická pole, záření, které vznikalo jako vedlejší produkt pochodů probíhajících v nitru země a pronikalo zemskými vrstvami na povrch, nebo zda šlo o záření z kosmu, to už dnes, nebo možná zatím, nemůžeme vědět. Znalosti o těchto silách byly zapomenuty okolo roku 2000 př. Kr. Zbyly pouze ony rituální praktiky, zařikávání či vymítání d'ábla až po použití drog.

Jak už jsme si však řekli, jsou to všechno jen fenomény úpadku.

Dlouhými staletími úpadku, kdy byli ordinováni rozdrčení či živí brouci a jiné odpudivé preparáty zvířecího či rostlinného původu, se ovšem v této knize zabývat *nebudeme*. Navíc existuje dostatek publikací, které popisují léčivé byliny a esence oné egyptské epochy, v níž hrál hlavní roli papyrus a lotos. To vše nemělo ovšem nic společného se silami pyramid, jež uměli Egyptané vědomě využívat. Tento krátký exkurz měl především zdůraznit, že i ve starém Egyptě se dělal rozdíl mezi nemocemi, které bylo možné léčit chirurgickým zákrokem, a poruchami orgánů. Tyto poruchy funkcí, jimž dnes říkáme interní onemocnění, se v době egyptského rozkvětu léčily stejně úspěšně jako zjevné nemoci.

Výuka léčby ducha

Je statisticky doloženo, že největší skupina nemocí je v naší společnosti podmíněna psychickým stavem pacienta. Převládá mínění, že vlivem potíží v zaměstnání, s partnerem či dětmi dochází k propuknutí řady nemocí od astma po nespavost, od anorexie po obezitu. Deprese, hysterie či sklon k sebevraždě - to vše jsou onemocnění, která mají určitý psychosomatický základ a organická porucha je vyvolána duševním tlakem.

Ve starém Egyptě se ovšem psychosomatická onemocnění vůbec nevyskytovala. Výjimku snad tvoří jen výše zmíněná *anorexia nervosa*, tedy duševně podmíněná porucha přijímání potravy. Nemocný trpí chorobným nechutenstvím, které může končit až vyhladověním, není-li postiženému včas poskytnuta lékařská pomoc. Otázka tedy zní - jak byli takto nebezpečně nemocní ošetřováni ve starém Egyptě? Moje odpověď, milí čtenáři, vás již nejspíš vůbec nepřekvapí. Psychosomatická onemocnění byla léčena za pomoci záření zemských sil v okolí pyramid, obelisků a sfing. Léčba probíhala jako předávání sil slabým a odnímání sil energeticky přetíženým pacientům. Této léčbě byly vyhrazeny různé chrámky a kiosky, kde musel nemocný po určitou dobu pobývat. Délka léčby odpovídala počtu modliteb, které naordinovali knězi, modlící se na těchto místech. Shrnutí tedy vypadá takto:

- *Zpověď* starých Egyptanů byla pravidelnou *konzultací* s kněžími,
- *obsah* jejich zpovědi byl popisem sledovaných *symptomů*,

- uložené *pokání* byla *lčba*, která následovala na místě konzultace,
- přičemž předepsaný počet *modliteb* odpovídal potřebné *době léčby*.

Egyptané nazývali své lékaře specifickými jmény. Tak například specialisté na onemocnění střev se nazývali „strážci řiti“, internisté byli „znalci tajemství šťáv života“. Věnujme se však nyní specialistům, kteří „znali tajemství lidského ducha“.

TŘETÍ DÍL: Samotář z Káhiry

9.KAPITOLA Dárek starých Egyptanů

Potkal jsem jej v mešitě sultána Hasana. Na Egyptana mi připadal nezvykle vysoký, myslím, že měřil alespoň sto osmdesát pět centimetrů. Byl vyzáblý, zahalený do černého hábitu, který se podobal burnusu. Opálenou úzkou tvář lemovala pokrývka hlavy podobná turbanu, jakou nosívají poutníci do Mekky. Ústa měl lehce pootevřená, jakoby připravená promluvit hned, jakmile bude tázán. Stál tam a díval se na mne svými velkýma lesklýma očima přesvědčeného muslima, který navštívil všechna svatá místa islámu a velmi intenzivně žije svým přesvědčením. Možná to byl také důvod, proč jsem mu zpočátku nevěnoval pozornost, neboť takové věřící je možné potkat na mnoha historických místech muslimského světa, nejen v Egyptě, ale ve všech zemích vyznávajících islám. Sklonil jsem se, abych si vyfotografoval mramorovou podlahu mešity sultána Hasana. Jak už je to dlouho, skoro pětadvacet let, kdy jsem poprvé slyšel o tajemství nádvoří tohoto svatého místa v Káhire. Tehdy, druhého června roku 1969, jsem poprvé stál před pyramidami v Gize, v horku poledního slunce, ve čtyřiceti stupních tepla ve stínu Chufuovy pyramidy. Písek se míhal před očima. Písek a nic než písek, všude, kam se člověk podíval. Kromě naší skupiny nebyli široko daleko vidět žádní turisté. Byla to doba, kdy se Egypt, izolovaný od západního světa, vydal pod vedením Násira na cestu k socialismu.

Jedno je jisté, tehdy bylo okolí pyramid rozhodně romantičtější než dnes. Když písek zavál sfingu před pyramidou skoro do výše deseti metrů, probouzely pyramidy v Gize, tento div světa, ještě větší fantazii. Dnes již bylo celé prostranství očištěno pomocí obrovských vysavačů od písku a skýtá skutečně smutný pohled. Když stojíte před sfingou, máte dojem, že před vámi leží děravý ementál, na kterém pyramidy trní jako kamenné jehly. Písek zapomnění, který ještě před několika lety skrýval ošklivé stopy posledních pěti tisíc let, byl systematicky odstraněn. Dnes ovšem vidíme velmi názorně, jak asi v průběhu tisíciletých dějin působil tento komplex na ty, kteří před ním stáli. Vznešení, mocní, ale i chudí a nevzdělaní, mladí i nad hrobem si ve stínu pyramid chtěli zajistit místo na věčnost. Je dobře, že

bylo prostranství zbaveno písku, a je chvályhodné, že se sponzoři za obrovských finančních nákladů starají o restaurování památek starého Egypta. Vizuální dojem je pro dnešního návštěvníka, na konci druhého tisíciletí našeho letopočtu, ovšem tristní.

Tehdy, v roce 1969, jsem nevěděl, že jedna poznámka našeho průvodce mě o třicet let později přivede k rozhodujícímu popudu napsat tuto knihu. Řekl: „Stavitelé tohoto komplexu zanechali pomocí výtvarného znázornění na Rachefově pyramidě jakýsi návod k použití, který vysvětloval smysl těchto staveb a jejich použití.“ Na tomto místě bych se měl ještě krátce zmínit o tom, jak jsme vlastně k tomuto průvodci přišli. V roce 1969 vládl v Egyptě Abdal Násir. Jako důstojník egyptské armády se účastnil puče, vedeného proti poslednímu egyptskému králi Parukovi. Jako v pořadí druhý diktátor po převratu převzal moc v Egyptě a tím také nad strategicky významným Suezským kanálem. Násirovým největším projektem byla stavba Asuánské přehrady za pomoci tehdejšího Sovětského svazu. Politicky se přikláněl k Moskvě, a proto ho západní země hospodářsky bojkotovaly. Následkem toho byl celých osmnáct let po svržení Paruka turistický ruch v zemi prakticky ochromen.

U starých monumentů bylo možné potkat jen velmi malé množství turistů a nepočtení návštěvníci Národního muzea v Káhiře byli návštěvníky z Východu, kteří směli Egypt navštívit. Na letišti jsme přistáli v letadle, které ten den do Káhiry přiletělo jako jediné. Naš čtyř-motorový iljušin startoval z Bukurešti, což tehdy byla jediná cesta pro nadšené obdivovatele pyramid ze Západu.

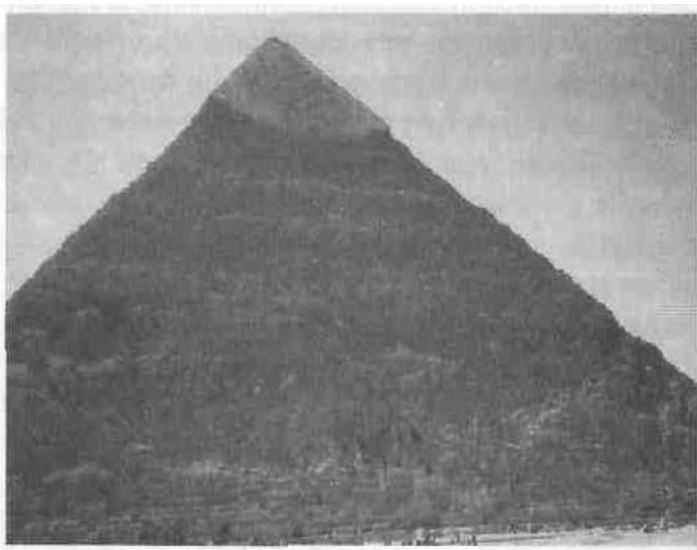
Není tedy divu, že my, západní turisté, vlastníci valuty, jsme byli pro nezaměstnané průvodce v Káhiře mimořádně zajímavou skupinou. Za kulisami se odehrál jistě těžký boj, o kterém jsem ovšem tenkrát neměl ani tušení, a sice o to, kdo z nich povede naši okružní jízdu autobusem po Káhiře. Protože dnes už poněkud lépe chápu mentalitu místních Egyptanů, myslím, že rozhodnutí přidělit nám asi pětasedmdesátiletého profesora egyptologie mělo politické pozadí. Tento Angličan, který vypadal, jako kdyby právě vystoupil z románu od Agathy Christie, zůstal přes veškeré potíže v Káhiře, aby byl stále nablízku objektu svého celoživotního zájmu. Kontaktem se západními turisty se tedy nemohl nijak infikovat nevhodnými politickými názory a byl zřejmě, podle mého názoru, tím pravým mužem a také v pravém čase. Že byl ovšem dárkem starých Egyptanů mně (promiňte, prosím, moji troufalost), to jsem pochopil teprve až v roce 1996.

Nejprve nás zahrnul obvyklým přívalem informací pro turisty: jak vysoký a jak starý je monument, kdo a kdy jej postavil. Pak už nám začal vykládat určité detaily, na nichž ovšem zatím nebylo nic objeveného. Vzpomínám si, že jsme s ním stáli před Rachefovou pyramidou a on nám vysvětloval, jak a za pomoci jakých nástrojů se tesaly kameny a jak se stovky kilometrů transponovaly po Nilu. Řekl nám, že Chufuova pyramida byl postavena asi z dvou a půl milionu takových

jedenapůltunových až dvaapůltunových kvádrů, že stavba je více než sto čtyřicet metrů vysoká a stále není jasné, zda byla nahoře špička. Jedna spodní strana pyramidy měří dvě stě dvacet pět metrů a až do čtrnáctého století našeho letopočtu byla pyramida pokryta leštěnými vápencovými deskami, které ještě Herodotos před dvěma tisíci třemi sty lety viděl a popsal.

Dokonalosti zbavil pyramidy podle slov našeho průvodce sultán Hasan. V roce 1345 započal se stavbou už výše zmíněné mešity, na kterou použil stavební materiál z Rachefovy pyramidy. Z pláště stavby byly sňaty obkladové desky, z nichž mnohé se při práci s rachotem zřítily na zem a rozbily. Co bylo možné po takovém nešetřném snímání použít, to se odvezlo na stavbu mešity.

Co cestou spadlo z vozů, roztránilo se a zůstalo ležet v písku. Na úpatí pyramidy se tak brzy navršila hromada sutí vysoká aspoň dvacet až třicet metrů. Tato suť už

dnes dávno neexistuje. Lidé úlomky použili na stavbu svých domů, nebo také, jak dnes zjišťujeme, na budování cest. V horní části Rachefovy pyramidy je patrné, jak vysoko tehdejší dělníci vystoupali. Zbytky obkladu vypadají na vrcholku stavby jako klobouk, který se nám zachoval jen proto, že práce v takové výšce byla už pro dělníky příliš nebezpečná.

Obr. 25; Rachefova pyramida dnes - vápencový obklad, který popsal

Herodotos, byl od 14. století stále ničen.

To byla první část informací našeho tehdejšího průvodce, které jsou podobné těm, jež může vyslechnout i současný pozorný návštěvník pyramid. Nakonec nám ale náš egyptolog řekl něco, co není možné nalézt v žádném průvodci po Egyptě a jeho památkách. Ten anglický gentleman s hůlkou v podpaží prohlásil, že kolem celé pyramidy byl pás desek ve formě vlysů, na nichž byl zobrazen návod k použití, mramorové vysvětlení této stavby, znázorněné v kameni. Dnes už vím, že to zcela odpovídá konceptu starých Egyptanů, kteří na vnějších Amenemheta III. stranách chrámů umísťovali, jak už jsme si řekli, vysvětlující tabule,

Obr. 26: Špička pyramidy

studijní materiál o tom, co se odehrávalo uvnitř. Tak proč by měli v případě pyramid postupovat jinak? Ostatně v této souvislosti můžeme uvést také některý příklad.

Na obrázku 26 si můžete prohlédnout pyramidion, špičku jedné menší pyramidy s vlysem obíhajícím jehlan kolem dokola.

Náš průvodce nám tedy vysvětlil, že kdysi byl kolem celé Rachefovy pyramidy ve spodní části vlys ve výšce

asi sto osmdesát centimetrů od země, pás z mramorových barevných obrazů, na nichž byly znázorněny geometrické obrazce. Jen tak mimochodem se zmínil o domněnce, že na tomto vlysu byla znázorněna stavba pyramidy. Je ale zajímavé, že nešlo o hieroglyfy. Sultán Hasan dal zřejmě před ničením obkladu celé pyramidy tento vlys odstranit, stejně jako dlažbu, lemující pyramidu, aby tyto vzácné kameny neskončily pod sutí.

K večeru nás pak průvodce odvedl do mešity sultána Hasana v Káhiře a ukázal nám podlahu velkého modlitebního nádvoří. Zde nechal sultán vyložit části mramorové podlahy a také některé portály vyzdobit zlomky z obkladu pyramidy. Zda měl v úmyslu něco konkrétního, nebo ne, není jasné, rozhodující však je, že nejspíš zachránil nejdůležitější sdělení o smyslu, účelu a funkci komplexu v Gize, nebo alespoň Rachefovy pyramidy. Nikdo z vládců v Káhiře se totiž neodvážil vztáhnout ruku na mešitu a nějak ji poškodit.

Tehdy jsem ještě nevěděl, že komplexy, kde staří Egypťané stavěli pyramidy nebo obelisky, byly ve skutečnosti nemocnice. Považoval jsem je, tak jako každý turista, za hrobky. Takže v roce 1969 jsem ještě vůbec nedokázal docenit onen fascinující fakt, který mi ten egyptolog jen jakoby mimochodem sdělil.

Ale od roku 1993 se to vše, hluboko uložené v mé mysli, začalo vynořovat a stalo se středem mého dobrodružného pátrání v Káhiře. Po objevení tajemných fenoménů, působících v okolí pyramid, jsem si vzpomněl na toho aristokratického Brita. Ale bohužel jsem si nemohl vybavit, ve které mešitě jsme to tehdy vlastně byli. To přece nemůže být žádný problém, napadne jistě i vás, to snad musí vedet každý průvodce. K mému údivu ovšem ani jeden z těch mladých egyptských průvodců nevěděl nic o souvislosti Rachefovy pyramidy a mešity, postavené ve 14. století. Někteří z nich se snažili mi pomoci a zjišťovali, o kterou mešitu by asi tak mohlo jít, ale bezvýsledně. A tak mi nakonec nezbylo nic jiného, než systematicky

prozkoumávat podlahy jedné mešity podruhé.
Dnes už vím, proč je tato informace utajovaná.

Obr. 27: Nádvoří mešity sultána Hasana

Těch několik obyvatel Káhiry, kteří znají tajemství, je přísně střeží, neboť se obávají, že by do mešity sultána Hasana proudily davy turistů, jenže ne kvůli islámu, ale kvůli egyptským kamenům!

V době, kdy mulláhové reagují podrážděně, když lidé spočinou zrakem častěji na pyramidách faraónů než na minaretech Alláhových, je toto tajnůstkářství pochopitelné, ačkoli mi připravili úmorné pátrání, kdy jsem prohledával Káhiru křížem krážem a hledal mešitu, jejíž existenci mi všichni vehementně popírali.

Ale v roce 1996 byla má vytrvalost konečně korunována úspěchem. Fascinován jsem se procházel po široké, nádherné mešitě sultána Hasana, kde jsem znovu spatřil nejen zlomky z vlysu Rachefovy pyramidy, ale také jsem tam poznal muslimského mudrce, s jehož názory a úvahami bych vás teď chtěl seznámit.

10.KAPITOLA

Staroegyptské poselství v Alláhově svatyni -mešita sultána Hasana

Lodle mínění místních akademiků je zcela a úplně nesmyslné, aby desky v mešitě sultána Hasana pocházely z Rachefovy pyramidy. Stejně nesmyslné je však také tvrzení, o které své přesvědčení opírají: „Tento materiál, barevný mramor, nebyl určen pro vnější plášť pyramid v Gize.“

Kde je ale psáno, že mohl být na pyramidy použit jedině leštěný kámen?

Hypotézy znějí takto:

- *Špičky pyramid*: byly zhotoveny z jiného materiálu, z křišťálu, zlata nebo třeba z

černého granitu, jako například zachovalá špička pyramidy Amenemheta III.

- *Plášť pyramidy*: každá strana pyramidy prý byla natřena jinou barvou - modrou, červenou, zelenou, žlutou.
- *Úpatí pyramid*: pyramidy stály ve vodě, která při odpařování syčela.

Možná že ti, kteří jsou odpovědní za tyto mystifikace, mají pro ně závažné důvody, jež my z našeho západního hlediska nejsme schopni pochopit. V každém případě je jisté, že žádný průvodce turistů se během výuky nedozví, že podlaha v mešitě sultána Hasana by mohla pocházet z Rachefovvy pyramidy. Místo toho se trvá na oficiálním názoru, aniž by byl podložen důkazy, že kameny z pyramid byly použity opět ke stavebním účelům. Zdobení pyramid však nebylo odstraněno na okrasu jiných staveb a v žádném případě pak ne při stavbě mešity sultána Hasana.

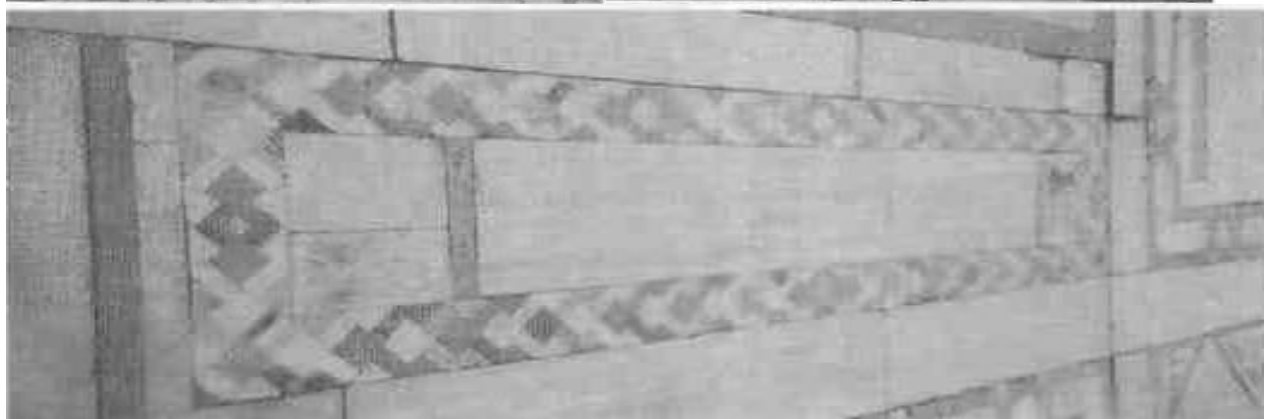
Muslimští duchovní se zřejmě obávají, že veřejné přiznání souvislosti mezi mešitou sultána Hasana a Rachefovou pyramidou by mohlo vést k znesvěcení a pobouření mezi služebníky Alláhovými. Já však vidím naopak jiné nebezpečí, mnohem akulnější a nepříjemné, jež vyvolává tento strach. Kdyby se v Káhiře díky této knize začalo v budoucnu veřejně diskutovat o tomto pracně skrývaném tajemství, pak by se egyptští strážci čistoty víry mohli rozhodnout podlahu v mešitě sultána Hasana zakrýt nebo dokonce vytrhat, či jinak utajit před zraky zvědavců. Záminku k takovému činu by si v dnešním Egyptě jistě lehko našli. Nejoblíbenější odůvodnění uzavření přístupu do památky zní: „Nebezpečí zřícení následkem zemětřesení“. Stejně bez zábran jsou zavírány celé areály, které jsou označovány za „vojenský uzavřený prostor“, aby mohly na místě například nerušené probíhat vykopávky. Ať už za takovými činy stojí politické, náboženské či archeologické důvody, nikdo nemá šanci dozvědět se pravdu. Místo toho ovšem o zavření každé budovy či území mezi lidmi okamžitě kolují nejrůznější pověsti - vždyť jsme v Orientu. A netrvá dlouho, než se mladí odvážní mužové odváží tajné proniknout do zavřených objektů...

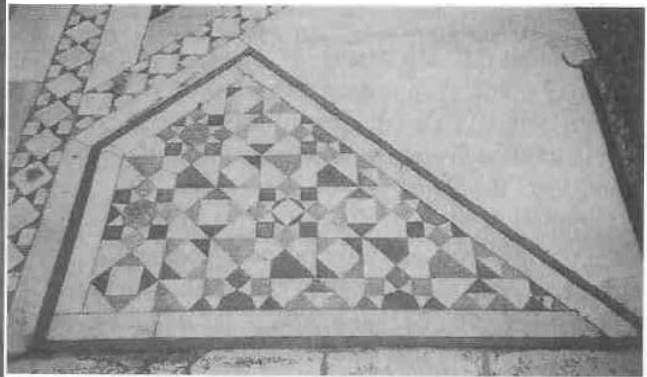
Co se týče mešity sultána Hasana, došlo by k takovému uzavření pozdě - podlaha je vyfotografována, kamenná svědectví jsou k dispozici na pracovním stole a mohou být nerušené prozkoumána. S uveřejněním této knihy si matematické obrazce zvětšené v kameni najdou svou cestu na veřejnost a žádná cenzura se jich už nemůže dotknout.

Ten, kdo se aspoň trochu vyzná v matematice, ihned rozpozná, že tyto kamenné obrazce nevznikly z fantazie geniálního umělce. Pořadí naznačuje, jaké obrazy za sebou původně následovaly. Byly identifikovány čtyři základní tvary:

- dohromady čtyři velké čtyřúhlé plochy, které pravděpodobně tvořily středy čtyř stran pyramid,
- množství velkých ploch, hranatých či kulatých,
- segmenty, které byly delší než širší,

- některé obrazy byly vyplněny neutrálním mramorem - ty mohly obsahovat hieroglyfy nebo jiné symboly, které však byly odstraněny, protože by mohly prozrazovat původ podlahy.

Obr. 29 -36: Detail podlahových desek v mešitě sultána Hasana

Obr. 34: Detail podlahových desek v mešitě sultána Hasana

Obr. 35: Detail podlahových desek v mešitě sultána Hasana

Obr. 36: Detail podlahových desek v mešitě sultána Hasana

Pro nás jsou geometrické tvary zajímavé tím, že nám ukazují pyramidy z Gízy. ale v podání, na jaké si musíme nejprve zvyknout.

Vysvětlují:

- jak byla spouštěna funkce pyramid,
- jak byla zastavována,
- jaké síly působily v okolí staveb a v jakém směru,

- souvislost mezi obeliskem a pyramidou stejně jako jejich společné působení. Za použití těchto obrazců není ani třeba mít mnoho fantazie, abychom poznali, že obelisk je vlastně jakousi hubenou pyramidou. Je tedy možné využívat síly i mnohem štíhlejšího objektu, než je pyramida. Více se o tom dozvíte v kapitolách o léčivých silách velkých pyramid. Dovolte mi zatím, abych se ještě jednou vrátil k mému setkání se „samotářem z Káhiry“, jak jsem si pojmenoval onoho moudrého muslima, neboť jeho gnostický názor je v islámu velmi ojedinělý.

Boží matematik

Když se rozhodnete vyfotografovat podlahu velkou přesně tisíc metrů čtverečních část počásti, bude vám to nějakou dobu trvat. Stále více jsem si přitom uvědomoval, že mě ten muž velmi neobyčejného vzezření bedlivě pozoruje. V duchu jsem přemítal: Je možné, aby věděl, co vím já, nebo je jeho zájem o mne jen náhodný? Možná si nepřeje, abych ten geometrický vzor na podlaze fotografoval? Je to snad policista? Podle vzhledu by jím mohl být.

V té napjaté atmosféře jsem se choval tak, jak by se choval na mém místě asi každý - tu a tam, když jsem zdvihl oči od práce, jsem se na něho usmál. Na znak přátelství jsem mu lehce pokynul hlavou. Mezitím dělal můj aparát klik, klik, klik. Pak jsem mu dal pohledem najevo, že se mi ta podlaha moc líbí a pokusil jsem se i o obdivné gesto.

Konečně jsem byl hotový a s úlevou jsem se na něho podíval, neboť má obava, že mě bude při práci rušit, se ukázala jako neopodstatněná. Zdálo se, že můj pohled přijal jako signál k oslovení.

Začal otázkou týkající se mého původu, v arabském světě velmi obvyklou:

„Němec?“

Přikývl jsem a nechal jsem se vtáhnout do rozhovoru, jehož obsah bych na tomto místě nikdy nečekal.

„Vidím, že se zajímáte o mešitu sultána Hasana?“ pokračoval ten vyzáblý muž.

„Ano,“ odpověděl jsem opatrně, „je to kouzelná stavba.“

„Chtěl byste se podívat i na školu koránu?“ zeptal se mě.

„Ano, velmi rád,“ řekl jsem. *Zaprvé* mě tato část mešity, která není všeobecně přístupná, zajímala, a zadruhé mi připadalo, že by bylo neslušné odmítnout, když mě nechal nerušené vyfotografovat celou tu zajímavou podlahu.

„Pak mě následujte...“ vyzval mě můj nový známý bez dalšího otálení.

Následující půlhodinová prohlídka natočená kamerou by klidně mohla být dobrým základem pro zajímavý dokumentární pořad. Navštívili jsme spolu prostory, které dříve sloužily k výuce islámských duchovních. Ukázal mi „internát“, kde žáci žili a také trpěli, když jednotlivé sůry koránu nechápali tak rychle, jak by si přáli jejich učitelé. Vysvětlil mi metody výuky. Na této škole koránu působili vždy čtyři učitelé, kteří zastávali různé výklady koránu. Potřeboval-li žák během svého studia

další vysvětlení, tak se obrátil na učitele, který mu byl sympatický, a seznámil se i s dalšími názory. Tak si mohl nakonec vytvořit vlastní názor na různé problémy výkladu koránu a dokázal posoudit, s jakým důrazem je třeba číst jeho určitá místa. Neboť islámská škola rétoriky učí, že význam substantiva se liší podle důrazu, jaký je na ně kladen. Jedno a to samé slovo, například „lev“, může podle přednesu znamenat „krásný“, „pyšný“ nebo „nádherný“ a má ještě celou řadu dalších nuancí. Naše prohlídka nás zavedla až k Hasanově hrobce. Provedli jsme rituál, kdy jsme třikrát hlasitě zvolali jméno Hasana, aby se nám splnilo přání. Poté mi byla prokázána ještě jednou neobyčejná čest, mohl jsem se svým průvodcem vystoupat na vršek minaretu, z něhož byl nádherný pohled na celou Káhiru. Nakonec jsme se vrátili na místo, odkud jsme se na naši prohlídku vydali. Posadili jsme se na stupně nádvoří a upřeli pohled na mramorovou podlahu, kterou jsem tak důsledně celou vyfotografoval. Můj muslimský průvodce a já jsme se už trochu znali. Přesněji řečeno - vyzkoušel si mě. Už jsem pro něho nebyl obyčejný turista, ale Němec, který se velmi zajímá o islám a především o mešitu. Akceptoval mě tedy jako partnera, s nímž mohl mluvit o stavbě, využití a významu mešity.

Chvíli jsme mlčky vedle sebe seděli. Můj pohled klouzal po mozaice podlahy a v hlavě se mi honily obavy, zda se mi fotografie podaří.

S hranou zvědavostí, jako kdybych nic netušil, jsem se ho zeptal, co tahle nádherná podlaha může znamenat. Jakmile pochopil, na co se ptám, zdálo se mi, že zpozorněl. „Říká se, že je to Hasanův testament,“ odpověděl.

Opět jsem se odmlčel a přemýšlel jsem, co bych na to měl odpovědět, abych se neprozradil. Pak jsem se konečně rozhodl, že vyradím alespoň část z toho, co jsem věděl. „Před třiceti lety, když jsem tu byl poprvé, jsem slyšel, že tahle mramorová podlaha pochází z Rachefo-vy pyramidy,“ prohlásil jsem.

„To je pravda,“ dostalo se mi překvapivé odpovědi. „Hasan znal tajemství pyramid,“ začal mi tiše vykládat. „On pyramidy považoval za stavby dnes neznámých proroků, kteří nám zanechali ve jménu Alláha poselství, nepodléhající času.“

Vzrušeně jsem na něho pohlédl. „Jak tomu mám rozumět?“

„Času nepodléhají jen poselství matematiky,“ pokračoval. „Číslo jsou písmena věčnosti.“

„Máte na mysli Alláha?“ zeptal jsem se.

„Ne, myslím tím věčnost jako čas.“

„Pak by ovšem matematici byli proroci.“

„Tak jest.“

„Ale já jsem nikdy neslyšel, že by islámští proroci hlásali matematické definice,“ popíchl jsem ho.

„Když skutečný prorok zvěstuje zákon stvoření, například, jak se máme modlit, abychom byli povzneseni, tak zvěstuje jeden ze zákonů stvoření, matematickou

zákonitost. Pravidla matematiky není možné zfalšovat."

„O tom jsem slyšel. Víím, že Leonardo dá Vinci, veliký Ital, který žil před pěti sty lety, zanechal testament nepodléhající času a tedy nezfalšovatelný. Prý sestává z matematické rovnice o více než tisíce neznámých. Řešení každé této neznámé je jedním písmenem, která dohromady tvoří dílo *Academia dá Vinci*, druh lví školy umění života."

„O tom nic nevím," odvětil můj spolubesedník, „narážíte snad na sfingu před Rachefovou pyramidou?"

„Ne," odpověděl jsem zaraženě, neboť lví tělo před pyramidou jsem rozhodně neměl v úmyslu přivádět do souvislosti s Leonardem dá Vinci.

„Zde například," ukázal na podlahu, „vidíte dva trojúhelníky, ačkoli na první pohled rozeznáváte jen jeden. Rozdíl mezi oběma trojúhelníky je určité číslo. Tímto způsobem je možné určit hodnotu čísla bez ohledu na světový názor i způsob myšlení."

„Vztah trojúhelníku jedna k trojúhelníku dva je číslo!" zvolal jsem ohromeně.

„Ano, přesně tak. Uvnitř trojúhelníku vidíte čtyřúhelníky, trojúhelníky, světlé, tmavé..."

„Ano, vidím je."

„Kdo umí číst, ten pozná, že světlé nebo tmavé trojúhelníky představují minusová a plusová čísla."

„Tak jsem na to nikdy nepohlížel," přiznal jsem se.

„Nebo jde o číslo povýšené na druhou. Vyplyvá to se souvislosti, do něhož je číslo zařazeno."

Dlouhou chvíli jsem se díval na trojúhelník na obrázku 37. Nakonec jsem navázal na přerušovaný rozhovor a pozorně jsem se zahleděl na tajemného muslimského matematika. „Jen nechápu, kde je začátek a kde konec té definice."

„Začátek leží vždy v pravém úhlu."

„Ano, ale pak existují vždy alespoň dvě možnosti, jak se dá začít."

„Jistě," odpověděl ostrým tónem, „každý začátek má dvě možnosti."

Uvědomil jsem si, že jsem se zeptal buď příliš hloupě, nebo špatně. Jestliže nechci, aby náš rozhovor skončil předčasně, budu muset další otázky klást mnohem opatrněji...

Tímto malým úryvkem z mého setkání s tajemným muslimem jsem vám chtěl zprostředkovat aspoň trochu z té atmosféry, v níž se šíří i další „pověsti", o kterých bude ještě řeč.

Celý rozhovor, trvající skoro dvě hodiny a pokračující ještě v kavárně nedaleko mešity, nejde v této knize pro jeho obsáhlost reprodukovat. Přesvědčil jsem se o tom, že jsem se v mešitě sultána Hasana setkal s muslimským gnostikem.

Během diskuze mě tento učenec poučil o tom, že sultán Hasan, který žil v tomto

městě před šesti šly padesáti lety, byl „boží matematik“. Hasan rozhodně musel vědět mnohem víc o starém Egyptě, než bylo obecně do té doby známo. A proto vše, co se týkalo pyramid, činil s velkou obezřetností, i když (zatím) jeho krokům moc nerozumíme. Nakonec to byl on, kdo nechal pyramidy násilně otevřít a hledal v nich poklady. Je možné, že už tehdy, před šesti sty padesáti lety, odhalil tajemství pyramid? A odstranil snad z vnitřku pyramid návody a vysvětlení jejich tajemství a ukryl je? Anebo jen marně hledal to, co získali před ním už Ptolemaiovci a co možná lehlo popelem při požáru Alexandrijské knihovny?

Hnutí gnostiků bylo po křížových výpravách, které započaly v 11. století po Kr., zaneseno bývalými křižáky do Evropy. Nějakou dobu působili tajně, až byli vyhubeni inkvizicí. Sultán Hasan se nejspíše v gnostickém učení později vzdělával za pomoci stejných pramenů v Oriente. A v mém muslim sko-gnostickém spolubesedníkovi, v „samotáři z Káhiry“, měl sultán svého pokračovatele. V každém případě jsem se po tomto rozhovoru utvrdil v přesvědčení, že stavitel mešity použil desek z Rachefovy pyramidy na podlahu nádvoří v mešitě sultána Hasana záměrně, aby jejich tajemné sdělení uchránil před zničením hlupáky a vandaly.

11. KAPITOLA

Energetický stroj boží

Při pozorování desek na podlaze jsme se dostali na další, pro mě velmi zajímavé téma, neboť jsem kdesi zaslechl domněnku, že na plošině v Gize musela být ještě jedna pyramida.

Vypadala tato čtvrtá pyramida svým rozměrem a tvarem jako Menkauerova pyramida? Kdy a kdo ji nechal strhnout? Podle popisu vlysu z Rachefovy pyramidy měla být protipólem dvou pyramid, což odpovídá rovnici:

$$1 = 0,5 + 0,5 \text{ anebo}$$

$$1 = 1/2 + 1/2 \text{ anebo}$$

$$1 = 2 \text{ krát } 1/2$$

K tomu Chufuova pyramida:

$$1 = 1/3 + 1/3 + 1/3$$

Obě pyramidy dohromady by tak odpovídaly rovnici, která je tak jednoduchá, že jen stěží by mohla mít nějaký hlubší smysl, presto musí být v této tabuli skryto hluboké tajemství stvoření:

$$1$$

$$1/2 + 1/2$$

$$1/3 + 1/3 + 1/3$$

$$1/2 + 1/2$$

$$1$$

Existovala v Gize ještě jedna pyramida?

Předpokládejme, že v Gize původně stály čtyři pyramidy. Pak by ta čtvrtá, kterou dnes postrádáme, měla být podle pravidel starých Egyptanů protikladem Menkauerovy pyramidy.

Mnohému čtenáři se jistě bude pátrání o čtvrté pyramidě zdát nesmyslné, neboť na plošině v Gize bylo původně jistě ještě mnohem více staveb, než kolik jich známe dnes. Když chceme identifikovat tajemnou čtvrtou pyramidu, nabízí se námitka, proč by to nemohla být jedna z menších staveb, které se nacházejí v okolí tří velkých pyramid - Chufuovy, Rachefovy a Menkauerovy. Za pomoci této pohodlné domněnky bychom však smetli rázem ze stolu velmi zajímavé tajemství pyramidových staveb v Gize.

Na plánu Gízy (viz obrázek 4) vidíme, že Chufuova a Menkauerova pyramidy jsou obklopeny menšími pyramidami. Rachefova pyramida naopak stojí osamoceně. Uvědomme si nyní vztahy vyplývající z mozaiky na podlaze mešity sultána Hasana - tam se v geometrii desek Rachefovy pyramidy neobjevují žádné známky čísel, která by musela být nějak dešifrována. Spíše jsou na nich vždy dva určité tvary. Početní rozdíl mezi oběma tvary dává číslo, které je možné podle způsobu psaní ve své době nahradit číslicí, číslem, hodnotou.

Nejjednodušší příklad objasnění

- Jeden kámen mozaiky představuje dva rozdílně velké čtyřúhelníky.
- Změříme strany obou čtyřúhelníků.
- Vypočítáme plochu obou čtyřúhelníků pomocí našich metod a vyjádříme výsledek číslem.
- Uvedeme oba čtyřúhelníky do vztahu - jeden čtyřúhelník má v naší měrné soustavě plochu 25,5. Druhý čtyřúhelník má plochu 51,0.
- Tak zjistíme, že oba čtyřúhelníky mají mezi sebou poměr 1:2.
- Tak jeden čtyřúhelník reprezentuje číslo, které dnes píšeme jako „1“ a druhý čtyřúhelník číslo, které označujeme jako „2“.
- Druhá možnost: Odvodíme čtyřúhelník s plochou 25,5 od čtyřúhelníku s plochou 51.

Tak jeden čtyřúhelník reprezentuje hodnotu „1“ a druhý hodnotu „1/2“.

Ve starém Egyptě bylo třeba každodenně provádět takové převody, neboť základní dualistický světový názor vyžadoval, aby nebyla žádná síla a žádný fenomén představovány bez svého protikladu.

Na druhé straně se staří Egypťané pokud možno vyhýbali znázorňování negativních, nemocných či jinak špatných rysů, skutečností či událostí, jak už jsme si řekli dříve. Měli strach, že by se tyto záporné jevy mohly opakovat i v životě pozorovatele, čtenáře nebo uživatele. A tak se tedy v mnoha případech snažili vyřešit problém pomocí *vynechání*, které bylo znázorněno prázdným místem. Mohla by tato jednoduchá úvaha vést k vysvětlení, proč v Gize podle matematické logiky „chybí“ nezbytná čtvrtá pyramida?

Podívejme se na ten problém ještě z jiného pohledu a pokusme se najít chybějící článek našeho řetězce za pomoci přehledu, který v roce 1974 sestavil Kurt Mendelsohn ve svém bestselleru *Das Rätsel der Pyramiden* (Záhady pyramid):

Přehled podle Mendelsohna

Hlavní pyramida	Vedlejší pyramidy	Poznámka
Médúm	1	příliš malá na pohřeb
Lomená pyramida	1	příliš malá na pohřeb
Červená pyramida	-	příliš malá na pohřeb
Chufuova pyramida	3	jižní: prázdná střední: prázdná severní: prázdná
Rachefova pyramida	1	nelze vstoupit, malý vchod jižní: hrobka s červeným
Menkauerova pyramida	3	granitovým sarkofágem, prázdná střední: hrobka s malým granitovým sarkofágem, (s kostrou mladé ženy) západní: hrobka, prázdná

Předpokládejme, že Chufuova pyramida nebyla centrální pyramidou celého komplexu, a zkombinujme následující fakta:

První pár: Chufuova a Rachefova pyramida

- Obě pyramidy jsou zhruba stejně veliké.
- Chufuova pyramida: není hlavní pyramidou, má tři vedlejší pyramidy.
- Rachefova pyramida je hlavní stavbou komplexu.

- Protikladem Rachefovy pyramidy je z dualistické-ho hlediska Chufuova pyramida.

Druhý pár: Menkauerova pyramida a neznámá čtvrtá pyramida „x“

- Menkauerova pyramida je svou velikostí poloviční než Rachefova pyramida (cca poloviční výška, poloviční délka strany).
- Rachefova pyramida: hlavní pyramida.
- Menkauerova pyramida: 0,5 Rachefovy pyramidy, tři vedlejší pyramidy.
- X-pyramida: 0,5 Rachefovy pyramidy, ? vedlejší pyramidy.
- Menkauerova pyramida + x tvoří protiklad k druhému páru.

Z tohoto pohledu můžeme vyřešit neznámou x.

Uveďme si ještě jednu poznámku k dualismu ve starém Egyptě. Tento princip, podle kterého k sobě vždy neodlučně patří pojmy, jako například krásné - ošklivé, dobré - špatné, vlhké - suché, byl užíván i vzhledem k lidem. Tak byli například muž a žena znázorňováni různými barvami. Na obrazech a sochách používajících barvu měla žena vždy světlou a muž pokaždé naopak tmavou pleť. Děti páru jsou zobrazovány zřetelně menší, neboť vztah velký - malý je také dualistický protiklad. Stejně tak se v páru vyskytují i předměty. Ve velkém chrámu v Karnaku, blízko tehdejších Théb, dnešního Luxoru, stály kdysi dva obrovské obelisky a na druhé straně na západním břehu Nilu veliké sochy, kolosy. Podle tohoto uspořádání by tedy bylo konsekventní, kdyby v Gize byly vybudovány *dvě* velké pyramidy. Ale už u sfingy by se musel pozorný čtenář zarazit a zeptat se: Kde je druhá sfinga, která by přece neměla chybět, když staří Egyptěané tak důsledně vyznávali dualismus?

A to samé pak platí i pro Menkauerovu pyramidu, třetí v pořadí v Gize. Kde je tedy její protiklad? Vznikají proto další otázky:

- Nebyla snad čtvrtá pyramida nikdy postavena?
- Bylo snad pro ni rezervováno podle principu vynechání (viz výše) prázdné místo, byla tedy znázorněna negativně?
- Byla schována pod zem?
- Byla v pozdějších dobách jako první z pyramid zcela rozebrána, protože její vnější vzhled prozrazoval, že by se tu mohlo nalézt něco významného?
- Je možné, že došlo po jejím stržení k nějakému nálezu?
- Co to bylo a kde je to teď?

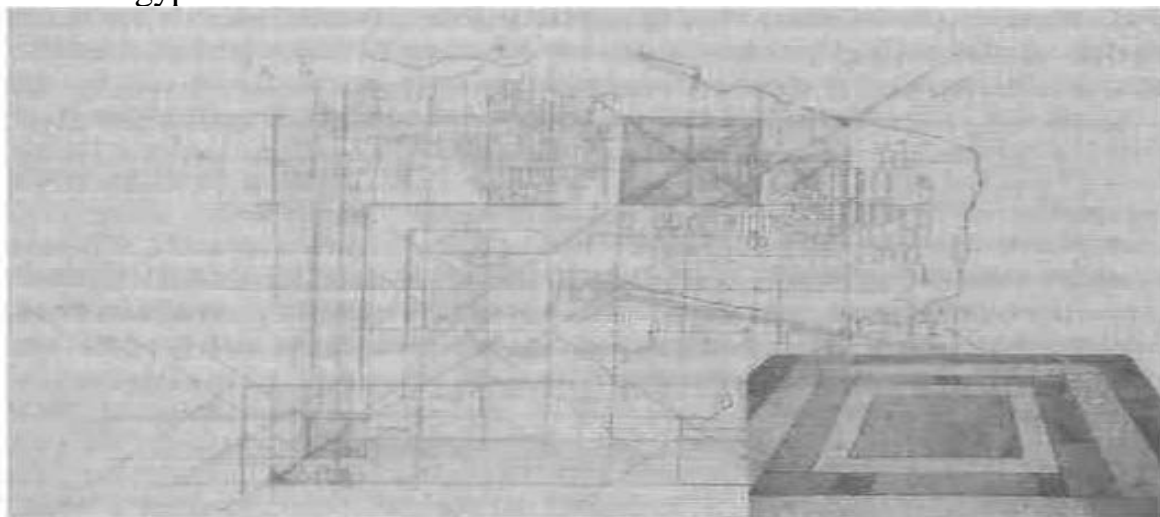
To jsou otázky, které nás fascinují, neboť dosud nebyly takto formulovány a nikdo se vážně nezabýval odpověďmi. Jsou to otázky, které umožňují nový pohled na celý problém a jejich zodpovězení by mohlo vynést na světlo skrytý poklad.

Síla pyramid a staroegyptská telestesia

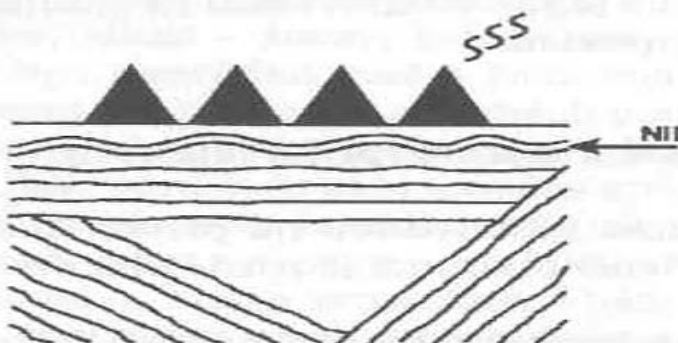
Podívejme se ještě jednou na plánek skalní plošiny v Gize. Pro lepší orientaci je rozdělena čtvercovou sítí (viz obr. 39).

Nyní jsou zřetelné další rozměrové zákonitosti. Do čtverců na plánu můžeme přehledně rozmístit stavby. Chybějící pyramida - naše x v rovnici - by tedy měla být v levém dolním rohu. Předpokládejme, že tato pyramida skutečně existovala a přispívala tedy k symetričnosti celého komplexu.

Obrázek 40 možná znázorňuje komplex v Gize ještě před stržením čtvrté pyramidy. Je-li tomu tak, musela být ovšem zbořena ještě dlouho před úpadkem kultury starého Egypta.

Obr. 39: Rastrový plán komplexu v Gize

Obr. 40: Prehistorická váza. Je snad kresba, zdobící vázu, řezem komplexu v Gize v době, kdy ještě stály všechny čtyři pyramidy?

Neznáme ani důvody její demontáže ani její funkci. V každém případě jsme nenašli žádné písemné doklady o tom, že by někdy existovala. To je ovšem velmi pozoruhodné, neboť se zdá, jako kdyby někdo měl velký zájem na tom, aby tato pyramida upadla v naprosté zapomnění. Jaký měl asi důvod? Reprezentovala snad čtvrtá pyramida nějakou ostudu, chybu či katastrofu, a proto se Egyptané rozhodli na ochranu potomků toto nebezpečí eliminovat?

Jednou z metod, které nás mohou přivést na stopu věcí a staveb, které už neexistují, je teístesie. Proto jsem se rozhodl prozkoumat záhadu čtvrté pyramidy pomocí této vědy.

Kráčíme-li dnes po onom areálu, kde by se měla nacházet pohřešovaná pyramida, zažijeme s použitím telestetických přístrojů ohromující věc. Naměřené hodnoty jsou v těchto místech tak vysoké, že jsme se rozhodli raději tam nepobývat příliš dlouho. Obávali jsme se, že by měření mohlo ukazovat například přítomnost radonu, na malé stopy radioaktivity.

Podívejme se ještě jednou na naši prehistorickou vázu (obr.40, 49): Vidíme čtyři pyramidy, před nimi Nil a pak zvlněné linie, které bychom mohli považovat za označení magnetických nebo silových Čar země. Jeden z těchto pramenů magnetismu či jiné zemské síly vede k první pyramidě zleva a vychází na povrch země.

Dál nalevo můžeme rozeznat lidské postavy, které stojí v jakémsi domečku či možná v pokladnici. Pod nimi ale vidíme další lidi, držící tyče s trojzubcem na konci. Byli to snad telesteti starého Egypta? Je na této váze znázorněna tehdejší technika předávání síly země? Já si myslím, že ano! Neboť na této kresbě je velmi jasné ukázáno to, co dnes můžeme sami na tom místě poznat: síla v okolí pyramid a především na místě „chybějící“ čtvrté pyramidy!

Jaké další indicie naznačují, že tu skutečně byla ještě jedna pyramida? Nepřímo byla tato otázka zodpovězena i v mém rozhovoru v mešitě sultána Hasana. Během diskuze o jednotlivých obrazcích na mozaikové podlaze mešity se mě starý muslim zeptal: „Jak rozumíte téhle části?“

„Jestliže tento obrazec vztáhnu na starý Egypt, pak na něm vidím čtyři pyramidy,“ odpověděl jsem mu. „Jestliže se na něj dívám více mechanicky, pak bych si mohl představit vyklápecí páku. Neboť čtvrtá pyramida tu nestojí na základně, ale na jedné straně nadzdvížená o 45 stupňů. Tvoří s ostatními pyramidami čtyřúhelník.“ „Přesně,“ souhlasil můj spolubesedník, „to je efekt, který měli na mysli staří mudrci z Heliopole u pyramid v Gize. Na místě, kde by měla stát čtvrtá pyramida, něco stálo, nějaká stavba, v níž mohli knězi v poslední fázi svého vzdělávání hovořit s Alláhem tak jako prorok Mojžíš.a další skuteční proroci.“

Sultán Hasan prý kdysi řekl: „Podlaha v mešitě by měla pomoci pochopit jednu staré proroky.“ Dnes je všeobecně známo, že tak jako staří Egyptané, tak také Babyloňané se zabývali porocím a fenomény času. Ne náhodou nacházíme u dědiců kultury starých Egyptanů v Řecku mnoho věštíren. Měl snad sultán Hasan, který zcela zjevně něco věděl, na mysli tajemství o tom, že v Gize existovalo centrum, kde mohli proroci vidět do budoucnosti, putovat v čase?

Existuje ale ještě jeden poukaz na čtvrtou pyramidu. Na bývalém vlysu z Rachefovy pyramidy je znázorněno, jak se jedna celá pyramida rozpadá na dvě

menší pyramidy o poloviční velikosti (viz obr. 42). Zajímavé přitom je, že obe tyto části vidíme pootočené o úhel veliký 45 stupňů. Tajemství tkví podle mého muslimského mudrce právě v těch čtyřiceti pěti stupních.

Vyjdeme-li z toho, že vlys byl sňat z Rachefovy pyramidy, mohl by znamenat, že tu vidíme na jedné straně dvě pyramidy - Chufuovu a Rachefovu - a na druhé straně, oddělené devatenácti obrazci, samotnou Rachefovu a jako synergetické posilovače dvě malé, o 45 stupňů pootočené pyramidy.

Tak fungoval staroegyptský energetický systém

S výše uvedenými úvahami jsme interpretaci staroegyptského myšlení rozšířili o další aspekt, který nás bude v budoucnu velmi zaměštnávat - o otázku, zkoumající *možné funkce* těchto obrovských staveb, kterou je možné pojímat jedině se zřetelem na dualistický pohled na svět, jenž byl ve starém Egyptě všudypřítomný.

Pohlédněme nyní na plán skalní plošiny v Gize (obr. 39) z hlediska pravděpodobné funkce tohoto pyramidového komplexu.

Centrální pyramida - Rachefova pyramida - stojí uprostřed. Cesta vzhůru vede od údolního chrámu okolo sfin-gy nahoru k Rachefově pyramidě, jasnému středu celého komplexu. Pohled dnešního návštěvníka se sice obvykle stáčí k Chufuově pyramidě, neboť Rachefova pyramida nebyla nikdy zcela „osvobozena“ od svého vnějšího pláště a na špičce ho trochu zůstalo, což poněkud ruší celkový vzhled stavby. Ale touto, jak víme historicky podmíněnou nedokonalostí bychom se neměli nechat oklamat.

Rachefova pyramida byla postavena pro velký kult „Vatikánu“ Egyptanů, Heliopolis. Sírážce „velkého domu“, zvaný faraón, čerpal v této stavbě sílu, kterou pak rozdělval a předával na okolostojící domy. To byl ten základní důvod, proč žádný Egyptan nechtěl opustit svůj dům, místo svého každodenního života, neboť by to znamenalo vzdát se na určitou dobu pramenu svého zdraví, svého života a vystavit se nejistotě, jak na něho může takové přerušení přísunu síly působit.

Obr. 43: Sfinga a Rachefova pyramida při pohledu z údolí

Dále sloužila centrální pyramida ke studiu a cvičení, která prováděli knězi při zdokonalování svého vzdělání. To by mohl být ten nejdůležitější úkol, který stavba plnila. Po letech intenzivní přípravy cvičení u pyramidy, všimněte si, že neříkám v pyramidě, byli přiváděni stále blíž k této „zásuvce“, nebo „prameni energie“. Ti z nich, kteří nejlépe snášeli vedlejší účinky silného nabíjení svého těla, byli později připraveni převzít úlohu faraóna.

Tuto funkci mohl člověk provádět jen po určitý čas, neboť po delší době na něho mohla mít škodlivý vliv. Je docela dobře možné, že zvyk odpočívat „sedmý den“ pochází právě z těchto dob. Podobně jako dnes pracovníkům, kteří jsou vystaveni záření, dovoluujeme jen určitou míru zatížení organismu, bylo třeba i tehdy dodržovat při službě u „zdroje energie“ ochranná opatření. Pro kontinuální 'využívání' energie tak byl potřeba velký počet faraónů. Nejlépe pochopíme energetický systém starých Egyptanů tehdy, když si představíme, jak v praxi probíhalo rozdělování energie:

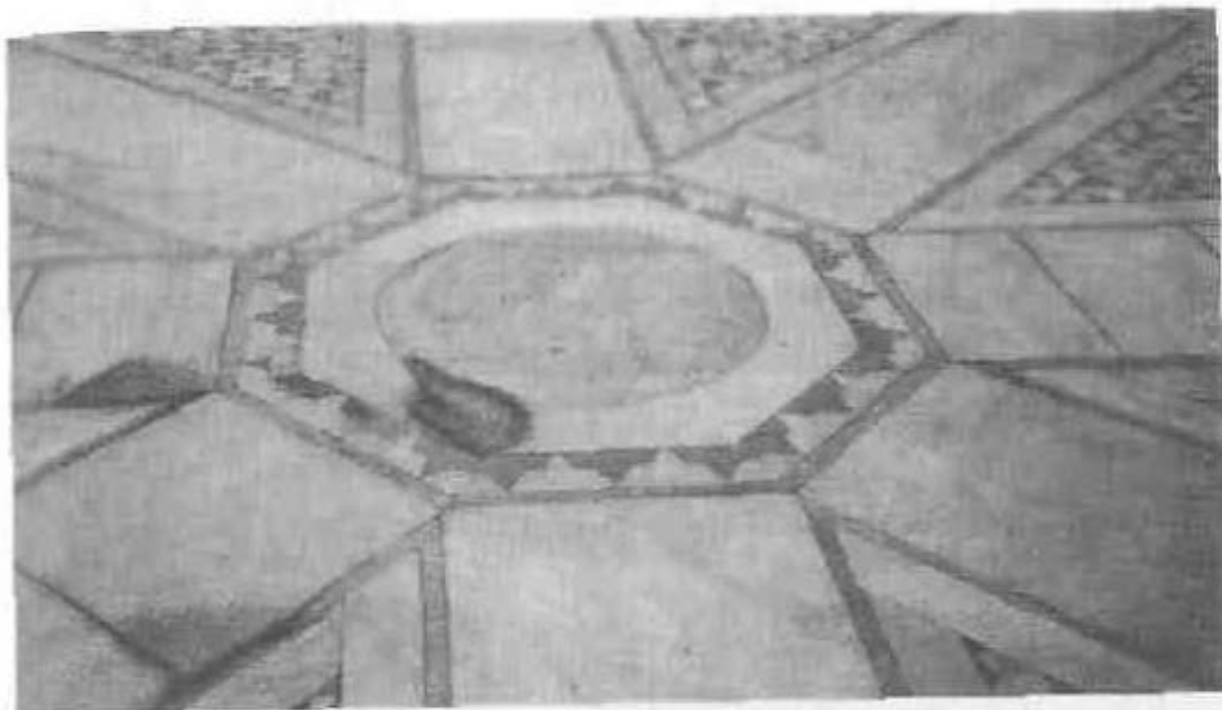
- *Energetický stroj boží*, u Izraelitů nazývaný archa úmluvy, obsluhoval *Velký strážce domu, faraón*. On jej zapínal a vypínal (viz obr. 44).
- Výsledek, využití energie, rozděloval *středním strážcům domu, kněží* (osm kanálů, viz obr. 44).
- Tito zprostředkovatelé rozdělovali sílu mezi „strážce domu“, mezi muže ve velkých rodinách.

To by mohl být také důvod, proč muži v době rozkvětu egyptské civilizace byli osvobozeni od práce v domácnosti. Zajišťovali kontakt se „středními strážci domu“ a fungovali jako vychovatelé a učitelé svých synů.

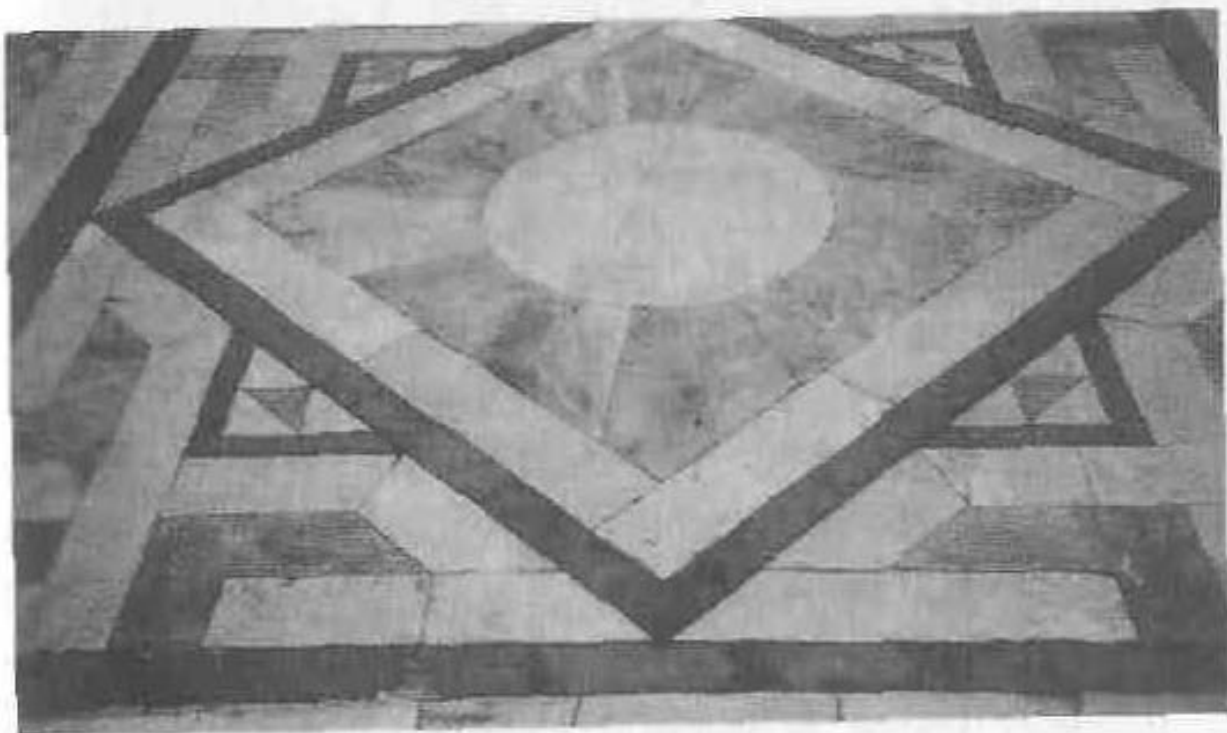
Tento systém se v průběhu tří tisíc let měnil, neboť zdroje síly už buď nefungovaly

naplno, nebo málo schopní faraónové nemohli být plně vyčerpáváni. Čím více světský byl život „strážce velkého domu“, tím méně byl schopen plnit úlohu „včelího krále“, uzavřeného v energetickém úlu. Tato izolace však byla základním předpokladem pro správné fungování celého systému, protože při kontaktu s bytostmi na nižší energetické úrovni ztrácel příliš mnoho energie. Pokud nedodržel toto pravidlo, stával se neschopným fungovat na vysoké energetické úrovni. Připomeňme si později zavedená pravidla pro knězi, kteří nesměli nosit oděvy vyrobené z materiálů pocházejících ze zvířat, neboť například vlna odváděla energii.

Slabým místem tohoto systému byl sám faraón, jak ostatně tvrdí i různé pověsti vyprávěné „ve stínu pyramid“. Bylo pro něho životně nebezpečné, přiblížil-li se ke zdroji energie nepřipraven - vzpomeňme na skrat při přepěti.

Obr. 44: Ve středu je vidět kruh, obklopený rozvodným prstencem, složeným ze dvou typů obelisků¹. Prstenec je vypnutý.

Obr. 45: Kruh je zapnutý, vyzařují z něho paprsky.

Ale stejně tak riskoval svůj život, když zdroj energie opouštěl bez přípravy - docházelo k efektu jako při náhlém, nekontrolovaném vybití kondenzátoru. Úpadek tohoto systému starých Egyptů započal tedy nejspíš lidským selháním. Faraónové, které už omrzela izolace ve včelím úle, zřejmě po určité době začali hledat možnost, jak se pohybovat ve světském světě a současně plnit svou úlohu lidu a fungovat jako ten, kdo jim udílí energii. Svou roli tu zřejmě hrála i jejich stoupající touha po moci. Jestliže se nechtěli po určité době vrátit do řad bezejmenných knězi, museli hledat cesty, jak si tento úřad, poskytující jim bezmeznou moc, podržet natrvalo.

Technický vynález, který byl vyřešen tisíciletí před „objevením elektřiny“, by měl přinutit dnešní egyptology pochybovat o své představě o kultuře starého Egypta, která podle nich neznala ani nejjednodušší techniku.

Tajemství faraónovy koruny

Kněžští experti na energii byli tedy vyzváni, aby vyvinuli techniku, která by měla dvojitý účinek:

- uměla by ochránit před náhlým vybitím (efekt kondenzátoru),
- chránila by i před rychlým nabitím v blízkosti energetického generátoru (efekt zkratu).

Řešení tohoto problému jsme vždy obdivovali na obrazech a posmrtných maskách faraónů, které jsme však mylně považovali za pouhou ozdobu faraónovy pokrývky hlavy.

Tyto faraónské koruny byly konstruovány tak, že propouštěly jen určité energetické proudy. Jinými slovy: měly funkci filtru. Přednost této konstrukce je zjevný - faraón nemusel přijmout veškerou energii, ale nabil se jen hodnotnou částí energie a před dalším nabitím byl ochráněn. Obrazy z doby kultu Atona naznačují princip, na jakém tato technika fungovala. Na těchto zobrazeních (viz obr. 46) je vidět, jak některé sluneční paprsky zasahují faraóna a další jejich část se odráží od jeho pokrývky hlavy, tedy jak jsou k němu paprsky přiváděny a od něho odváděny.

Obr. 46: Znázornění Atonova kultu: Faraon a jeho manželka mají na hlavě clonici pokrývky hlavy. Část paprsků, znázorněná jako ruka, se od nich odraží.

O těchto staroegyptských praktikách se nepřímé zmínky objevují i v Bibli. Když Mojžíš vyvedl Izraelity z Egypta, zavedl určité rituály podané ve formě příkazů. Tak například „knězi si nebudou vyholovat na hlavě lysinu..." (Třetí kniha Mojžíšova, 21,5). Tyto lysiny nejspíš působily tak, že nabití organismu energií bylo vyšší a mělo nežádoucí vedlejší účinky, takže u některých lidí vedlo k charakteristickým zkratům, jako je prehlivost či bezdůvodný afekt. Nabíjení totiž nepochybně stupňovalo *veškeré* kvality člověka, tedy dobré i špatné charakterové rysy. Při odchodu z Egypta si s sebou Izraelité vzali, jak už jsme si řekli, staroegyptské vědění a faraónské techniky. Jejich pověstmi opředená archa úmluvy nebyla nic jiného než energetický motor vyrobený podle Egyptanů. A je docela dobře možné, že Šalomounův chrám byl více méně rekonstrukcí pyramidy s jejím energetickým systémem.

Pobyt v Šalomounově chrámu musel být proto v té době, kdy „energetický stroj"

byl ještě plně funkční, pro nevyrovnaná individua nebezpečný a pro obyčejné lidi přinejmenším problematický. A tak se Izraelité rozpomněli na onu techniku, s níž se seznámili ve starém Egyptě - nařídili, že každý, kdo vstupuje do chrámu, musí mít na hlavě pokrývku.

Věřící Židé nosí do dnešní doby na hlavě čepičky, které podle všeho pocházejí z faraónských pokrývek hlavy, jež sloužily k ochraně před nadměrným přísunem energie. Ve staroegyptském originále a také v izraelské napodobenině byly ovšem protkány měděnými, stříbrnými či zlatými vlákny v křížovém či spirálovitém vzoru. Původní funkce a úkol židovské pokrývky hlavy už byl ovšem zapomenut, ostatně Židé již nemohou používat Šalomounův chrám k nabíjení energie. Do dnešních dnů však nosí na hlavě rituální pokrývku, která měla kdysi velmi pragmatické použití a dnes její tajemství možná znají jen nemnozí rabini.

Pokusíme-li se rozluštit v izraelském náboženství staroegyptský původ, pak by odpovídal

chrámu „velký dům“,

synagoze „střední dům“,

rabínům duchovní „představenstvo malého domu“.

V praxi byl tedy představený každé domácnosti rabín. I když se dnes už tento systém nepoužívá, může každý s jemu danou energií experimentovat. Jestliže si to chcete za pomoci podobné čepičky vyzkoušet, přečtěte si, prosím, sedmou část této knihy, nazvanou Experimenty a cvičení. Její výroba je velmi jednoduchá.

Ze shrnutí vyplývá: K odčlenění nežádoucích energetických proudů si staří Egyptané vymysleli faraónské koruny. Když je měli na hlavě, zabraňovali tomu, aby došlo náhlým přísunem energie k poškození mozku. Na druhé straně se ale také postaraly o to, aby se faraón při svých veřejných vystoupeních, při svých výletech do světského okolí, přespříliš nevybil. Nadměrnému odlivu energie bránily i izolace v podobě baldachýnů, židlí, sandálů a návleků na prsty u nohou. Tyto předměty jsou vystaveny v Národním muzeu v Káhiře a je možné správně určit jejich funkci, když na tyto „přístroje“, které se nám většinou dochovaly jako součásti pohřební výbavy, pohlédneme jinýma očima.

Koule síly

Vraťme se teď ještě jednou, naposled, krátce do meši-ty sultána Hasana a podívejme se na pozorněji na zobrazení, která se týkají funkce pyramidového komplexu v Gize. Na obrázku 44 je zachycen přístroj, který bez větší námahy můžeme snadno identifikovat jako zapí-nací systém.

Tento spouštěcí mechanismus fungoval zřejmě následujícím způsobem: Pokud se světlé špičky zaklopily dovnitř ke kouli, začalo vyzařování energie osmi směry. To vyplývá z obrázku 45: zapínací mechanismus zmizel a koule je uvedena do plné funkce.

Atonův kult, který vznikl asi 1500. let př. ftr, je třeba chápat jako poslední pokus o

reformaci a regeneraci staroegyptského vědění. Obrázek 46 ukazuje průběh nabíjení ve formě rukou, které se dotýkají paprsků slunce. Ruce jsou znakem síly. Na tomto obrázku mají faraón i jeho manželka na hlavě korunu a dopadá na ně část paprsků. Je možné se domnívat, že ještě okolo roku 1500 *př. Kr.* věděli Egypťané o funkci energetického motoru, ale takový přístroj už neměli k dispozici. Nejspíš proto reformace nevydržela ani sto let - slíbené účinky se nedostavily, neboť se nepodařilo rekonstruovat staré vědění. Ale z obrázku jasně vyplývá, že v té době ještě věděli, že ne všechny části silového spektra jsou použitelné a zeje třeba požadované síly získat filtrováním.

„Bylo by možné tak chápat koruny faraónů?“ zeptal jsem se mého spolubesedníka v mešitě sultána Hasana. Jen se usmál a odpověděl:

„Faraónové byli nejvyššími kněžími Egypta. Oni původně vyráběli energii, čerpali ji, či zapínali zdroj, je jedno, jak tomu budeme říkat. Ale nezapomeňte, že takový stroj na energii nemohl být postaven na libovolném místě, neboť fungoval jen na zcela určitých místech, na nichž energie vyvěrá ze země, nebo tam, kde síla přicházející z nebe vstupuje do země.“

„A myslíte, že je možné,“ ptal jsem se dál, „aby byl cítit účinek těchto sil, když se na tom místě nacházíme a onen energetický stroj, ten zesilovač není zapojen?“

„V islámu známe celou řadu takových míst,“ ujistil mě ten muslimský gnostik, „na nichž jsou cítit účinky bez zesilovače. Zde v Egyptě jsou taková místa chráněna Kopty. Většinou na nich stojí koptský klášter. Ale ještě něco jsem vám neřekl - tady ta koule představuje pramen, místo, odkud energie proudí a rozděluje se jako voda do různých potůčků. To, co jsem označil jako stroj, je možné chápat také jako vodní pumpu, která čerpá vodu pod silným tlakem. Tato síla je tu stále,“ řekl samotář z Káhiry na závěr našeho rozhovoru. „Pomyslete na dnešní radiopřijímač - je na nás, zda pomocí knoflíku přijímáme hudbu z éteru, nebo ji tam udržíme. Vysílač hudby se nestará o to, zda ji chceme slyšet, či ne. Je to naše vůle, která rozhoduje, co slyšíme.“

Očistec - energie mrtvých

Po tom všem, co jsme se dosud dověděli, je přinejmenším velmi pravděpodobné, že staří Egypťané znali tajemství životní energie a využívali ji.

- V domě života se rodily děti.
- V domě rodiny se žilo.
- Do domu rodiny se přiváděla energie.
- V domě života se umíralo.

Co znamenal tento poslední krok v energetickém myšlení starých Egypťanů? Znamenal pro ně příchod smrti okamžitou ztrátu veškeré životní energie? Jinými slovy: Omezili se na to, aby regulovali pouze hospodaření s energií žijících, nebo do svého energetického systému zahrnovali i mrtvé?

My s našimi mozky poznamenanými znalostmi dnešní techniky a s všeobecnou

racionalitou máme potíže vcítit se do staroegyptského světa. Přesto se pokusme představit si jejich koncept zacházení s energií¹:

- Člověk se narodil: Vstupuje do života například s padesáti procenty životní energie.
- Následuje fáze růstu, budování životní energie. Předpokládejme, že po ukončení růstové fáze má náš mladý Egypt'an k dispozici víc než sto procent životní energie.
- Nyní se věnuje intenzivní kněžské výuce, po jejímž ukončení ovládá také schopnost čerpání energie. Předpokládejme, že tak získá dalších padesát procent, takže jeho energie teď dosahuje hodnoty sto padesáti procent.
- Jak stárne, jeho životní energie slábne. Jeho energetická úroveň postupně klesá až na padesát procent.
- Nakonec umírá. Klesla tak jeho životní energie, jak jsme si vždycky mysleli, opět na nulu?

Zdá se, že staří Egypt'ané byli jiného mínění. Vycházeli z toho, že člověk, který právě zemřel, má v sobě ještě zbytek životní energie a že je třeba mu pomoci co nejrychleji ji vybit. V *Knize mrtvých* jsou popsány projevy této zbytkové energie. Pro její zlikvidování byli určeni zádušní knězi.

Předpokládejme dále, že náš Egypt'an měl po smrti pět procent energie. Zádušní knězi museli vědět, jak zemřelému pomoci zbavit se tohoto zbytku. Co se ale dělo po smrti faraóna, který žil celý život na vysoké energetické úrovni, nebo člověka, který přišel nešťastně o život na vrcholu svých sil? Jinými slovy: Co bylo třeba podniknout, aby byl zemřelý zbaven zbytkové energie, jež činila ještě dvacet nebo i padesát procent?

Uvnitř kněžské kliniky v Gize bylo zařízení, které tento problém pomáhalo řešit. Musely to být buď dva obelisky, nebo nějaká malá pyramida, vybudovaná na místě, kde byla odčerpávána energie.

V komplexu v Gize tuto funkci plnila Menkauerova pyramida. Podle našeho dnešního chápání byla minusovým polem. Vyjdeme-li z dualismu, který Egypt'ané vyznávali, znamená to, že v okruhu či uvnitř Menkauerovy pyramidy byli zemřelí zbavováni posledních zbytků životní energie. Tak byli ušetřeni trápení, které katolíci nazývají očistec. To je přechodné stádium po fyzickém životě, ve kterém se zemřelý nemůže odpoutat od svého těla. Spalování mrtvých, známé z mnoha kultur, je srovnatelnou metodou, jak zlikvidovat zbytkovou energii.

Potřebným protikladem pyramidy odvádějící životní energii byla - ve vztahu k tělu - stavba určená k naplnění životní energií, tedy k omlazování a regeneraci. Je zjevné, že protiklad Menkauerovy pyramidy - domněle nebo skutečně ztracená čtvrtá pyramida - sloužil Metu-zalémovi a dalším potomkům, o nichž nás informuje Bible, k prodloužení života. Také naše měření dokazují, že místo, na němž musela stát čtvrtá pyramida, bylo skutečnou energetickou studnicí mládí.

ČTVRTÝ DÍL: Zdroje síly a tajemství tvaru pyramid

12. KAPITOLA

Jaké síly mohli staří Egypt'ané používat?

Bohužel nemáme k dispozici žádný „centrální archiv“, který by založili sami Egypt'ané a v němž bychom se mohli dočíst,

- jaké síly
- kde
- proč

byly používány, odváděny, přiváděny a koncentrovány. Můžeme ale z náznaků odpovědi na Kde a Proč, které se nám dochovaly, dojít k určitým závěrům. Musíme ale rozluštit dvě ze tří neznámých. Naše šance na to, abychom tímto způsobem došli i na stopu třetí neznámé - na podstatu síly, jsou poměrně vysoké.

Kde byly síly využívány?

Otázku tážící se na místa síly můžeme po všem, co jsme se až dosud dověděli, bez potíží zodpovědět: Jsou všude tam, kde stojí pyramidy, obelisky a chrámy, neboť tam byly školy vědění a schopností ve starém Egyptě. Nesporně to byla také místa, kde se vyučovala a prakticovala medicína.

Na co byly síly používány?

Mísra síly nebyla oněmi místy, kde byly používány léčivé síly a praktikovány metody léčení nemocí. Tudíž tam, kde se vyučovalo a prakticovalo, byly i instalovány nástroje k mírnění nemocí a jejich léčení. Ačkoli tyto komplexy sloužily i jiným odvětvím vědění a schopností, je nepochybné, že byly k dispozici také tehdejším lékařům.

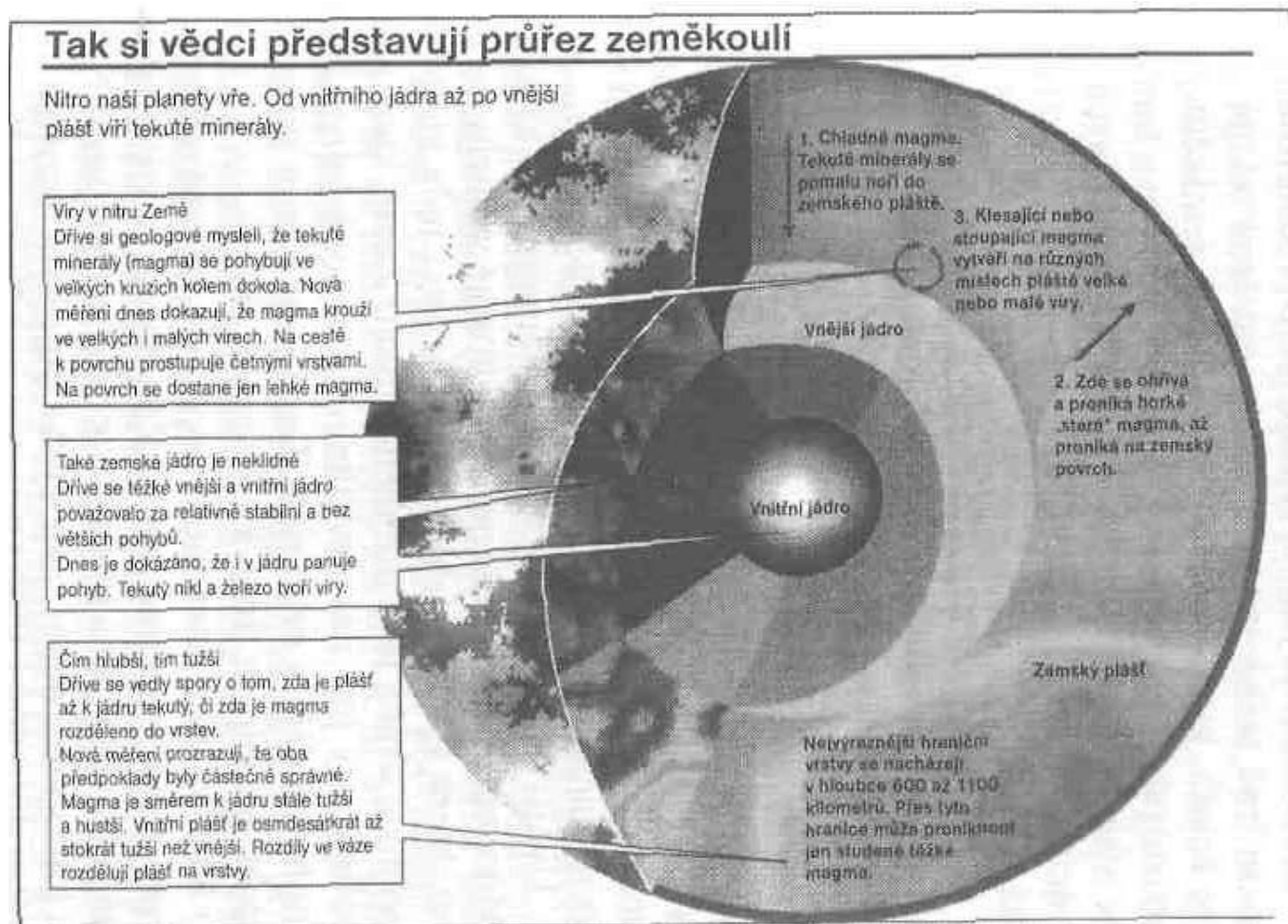
Jakého druhu byly síly, jaká byla jejich kvalita?

Teprve od šedesátých let našeho století díky měření výzkumných satelitů víme, že naši zemi ve vyšších sférách atmosféry obklopují magnetická pole, prstence záření a ochranné vrstvy. Postupně narůstá naše přesvědčení o tom, že život na naší planetě nezpůsobila jen voda a vzduch, ale celá komplexní souhra mnoha dalších sil. Přesto vlivem našeho přírodovědného a technického vzdělání se ve dvacátém století přikláníme k tomu, že pro nás „skutečně existuje“ jen to, co je zřetelné jako „půda pod nohama“. Názor starých Egypt'anů však byl jiný.

Přijde čas, kdy tento široce rozšířený názor o našem místě ve vesmíru zkoriguje. Země, na které je nám dáno žít, je ve srovnání s naší vlastní velikostí a objemem neuvěřitelně veliká. Kdo se nad tím dnes vážně zamýšlí? Jestliže jsme my lidé v průměru dva metry vysokí, pak by se muselo při průměru zeměkoule 41 milionů

metrů zformovat asi 20,5 milionu lidí do věže, aby dosáhli bodu na druhé straně **Země**.

Země je tedy ve srovnání s lidskou postavou nesmírně veliká. Je na první pohled pevná, studená a - nehledě na zeměřesení - klidná. Tyto subjektivní pocity se odrazily ještě v prvních učebnicích geologie.

Obr. 47: Průřez zeměkouli

V dnešní době však začali přírodovědci své představy o nitru Země formulovat novým způsobem.

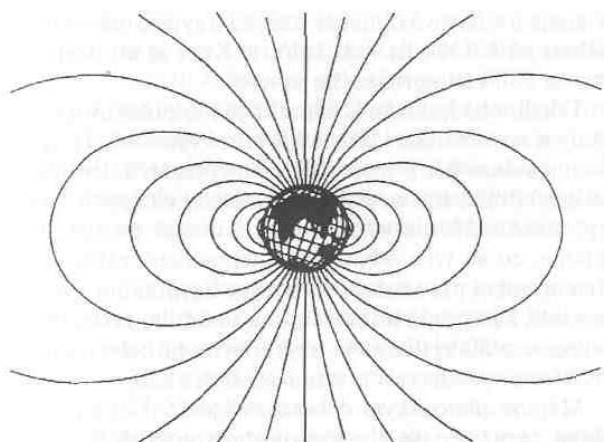
Ještě nedávno jsme si zemské jádro představovali jako nesmírně těžké, velikým tlakem zatížené tekuté jádro ze železa, které je stabilní a klidné. O zemském plášti existovaly různé hypotézy - vedla se diskuze o tom, zda je magma až po jádro tekuté, či zda v jednotlivých vrstvách mění svůj stupeň hustoty. Čas těchto diskuzí dnes už pominul.

Provedená měření dokázala, že je třeba rozlišovat mezi vnitřním a vnějším zemským jádrem. Uvnitř jádra krouží tekutý nikl a železo.

V zemském plášti tuhne magma směrem k jádru. Měření prokázala, že vnitřní jádro je stokrát tužší než vnější. V zemském plášti magma opět krouží ve velkých a malých vírech a při těchto krouživých pohybech prostupuje různé vrstvy.

Markantní, takzvaná hraniční vrstva se nachází v hloubce 600 až 1100 kilometrů. Uvnitř naší planety všechno neuvěřitelně kлокotá. Mnohem významnější než příležitostné výbuchy vulkánů, které vyvrhují lehké magma a jsou tedy viditelné pouhým okem, jsou turbulence uvnitř Země, které způsobují víry pro nás neviditelné a nepoznatelné. Tyto mohutné děje v nitru naší Země jsou řízeny jednoduchým principem tření, které vytváří energii.

Kdo by ještě dnes mohl popřít, že železné jádro vytváří zemský magnetismus? Kdo popře, že vířící železné jádro má vliv na intenzitu tohoto magnetismu? Není o tom sporu, neboť magnetická pole byla naměřena ve výšce 400, 800 i 1200 kilometrů nad Zemí satelity.

Není však dosud jasné, jak a kde proniká tento magnetismus tvrdým obalem Země na povrch a jak v takových místech působí na lidi. Nemůžeme s jistotou tvrdit, že staří Egyptané něco věděli o magnetickém poli Země.

Obr.48: Magnetické pole Země

Měli však možnost po mnoho generací tyto vlivy pozorně sledovat a svá pozorování a získané zkušenosti předávat potomkům. Možná že na této cestě položili základy k zdravějšímu způsobu života.

Jak asi fungovalo takové předávání zkušenosti a poznatků? Pokusme se představit si tento proces pomocí jednoduchého modelu.

V každém případě můžeme s jistotou tvrdit, že Egyptané si poznatky předávali z generace na generaci. Jejich studnicí poznání tedy byla nejméně čtyři tisíce let předávaná a nerušená pozorování. Ačkoli se jejich kultura vyvíjela jinak a pomaleji než naše, uvědomme si, že křesťanství existuje dva tisíce let a razantní vývoj vědy a techniky nastoupil v posledních třech stech letech. Uvažujeme-li v časové dimenzi starého Egypta, máme před sebou ještě 2300 let naší kultury! Kam se asi dostaneme za 2300 let nerušeného vývoje?

Tak dlouhá kulturní kontinuita je pro pozorování přírody a systematizaci poznatků

velmi výhodná. Jinak je tomu ovšem při pozorování elementárních životních zákonů lidí, zvířat a rostlin. Bez ohledu na zpětné závěry, které můžeme vyvodit ze zkoumání pozůstatků, máme, co se týče odvození „duchovních“ zákonitostí života, sotva přednost proti starým Egyptanům. Neboť my lidé, žijící tenkrát i teď, trpíme zásadním problémem - žijeme příliš krátce na to, abychom mohli během jednoho života vyvodit závěry o univerzálních zákonitostech!

Měřeno platónským rokem, což je 25 700 let, tedy doba, za niž se naše sluneční soustava otočí okolo středu naší galaxie - netrvá lidský život se svými asi sedmdesáti lety déle než život jepice v relaci ke kalendářnímu roku. Jak by asi mohla jepice rozpoznat zákonitosti, které se týkají 365 generací jejích předků? Vyvodme si tedy z této úvahy: Jak by mohla jepice rozeznat navzdory svému krátkému životu roční období, jaro, léto, podzim a zimu a dokonce popsat jejich rozdíly?

Jedna jediná jepice toho skutečně není schopná. Ale 3 x 365 jepic, které žily každý den po sobě a zanechávaly zprávu, by mohly určit strukturu ročních období a předat svůj poznatek dál. Musel by být vymyšlen systém, jak sdělovat jednotlivá pozorování a jejich souhrn. Jak by asi takový systém mohl vypadat?

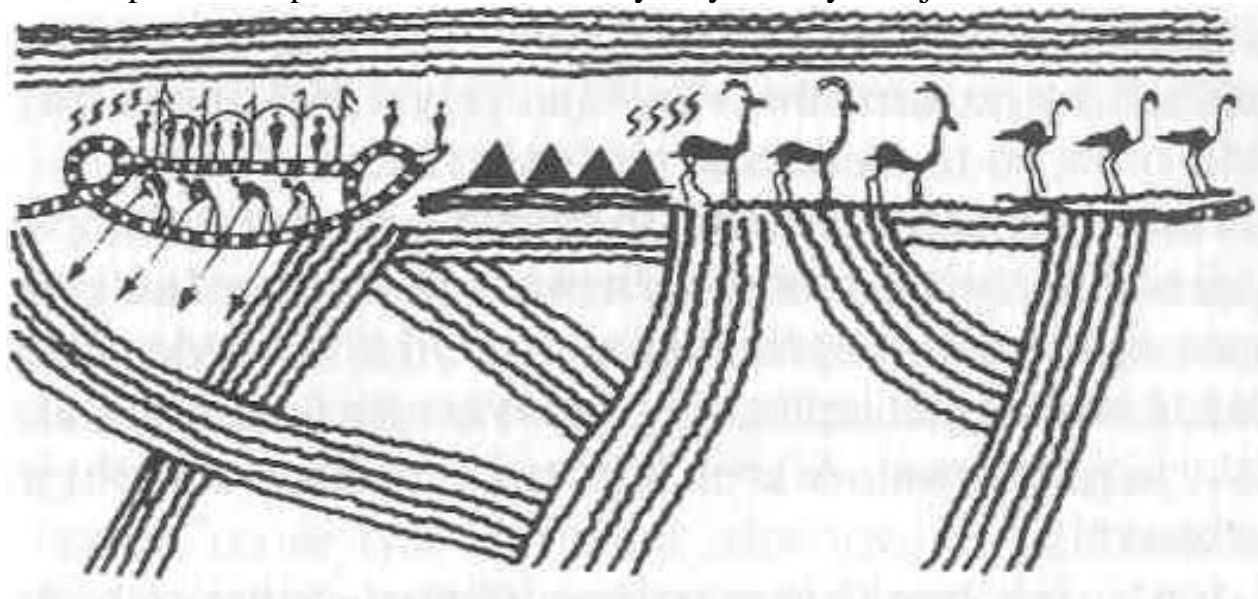
První jepice zanechá zprávu. Druhá jepice šiji přečte a srovná ji se svou zkušeností. A tak to jde dál, až do řady stejných pozorování vstoupí rozdílný poznatek. A ten je zase tak dlouho srovnáván, až se znovu projeví odchylka. Shodné zprávy jednotlivých jepic se opakují stejně jako odchylky v pozorování. Vznikají cykly o 365 dnech. My lidé víme, co to znamená, ale jepice ne!

Přibližně v životě sedmisté třicáté jepice se opět opakují určité změny průběhu života, a je tedy možné z tohoto opakování vyvodit zákonitost. Od této chvíle může každá následující jepice rozpoznávat tyto fenomény, ale také je precizovat. A krok k poznání ročních období je vykonán.

Jenže: Jak vysoká je pravděpodobnost, že jepice bude mít vůbec potřebu zjistit zákonitosti vesmíru, který nemůže během svého života poznat? Jestliže se jepice v tomto ohledu podobá dnešním lidem, pak se můžeme obávat, že ta pravděpodobnost je velice malá.

Analyzujeme-li oproti tomu hroby faraónů, stavby, které nám tu staří Egyptané zanechali, a život lidí v jeho mýtech, pak zjistíme, že Egyptané mysleli jinak než dnešní lidé či jepice. Stálé opakování zákonitého životního principu vytvářelo základ jejich světového názoru. Snad proto také pěstovali ústní předávání poznatků z generace na generaci jako vysoké kulturní bohatství. A náš jednoduchý model jepice dává tušit, že je velmi pravděpodobné, že staří Egyptané prostřednictvím takového řetězce pozorování mohli dospět k poznáním, jež pak kontinuálně používali v praxi. Pro nás to dnes znamená, že musíme toto vědění znovu odhalovat a vyvozovat je ze zlomků, nám dochovaným, což je jistě méně náročné, než toto vědění pomocí tisíciletého pozorování sbírat a vytvářet. Toto „znovuodhalení“ se však

může podařit jedině tehdy, když budeme schopni zapomenout na lichotivá klišé o tom, že před naší epochou nedošlo k žádným významným objevům.

Obr. 49: Kresba na prehistorické váze

Podívejme se na kresbu na váze, o níž tu už byla řeč (viz obr. 49):

Mnohé poukazuje na to, že jsou zde znázorněny zemské síly nám dnes neznámého zemského magnetismu. V současné době jsou zřejmě měření satelitů našeho zemského magnetického pole příliš nepřesná. Pro globální sledování zeměkoule stačí, ale nám chybí adekvátní měřicí technika. Potřebujeme přístroje, které by umožnily jemné měření síly a směru magnetických proudů vystupujících na zemský povrch. Neboť jen tehdy můžeme my lidé tyto síly využívat.

Do zavedení spolehlivých měřících přístrojů a vyvinutí měřících metod nám nezbývá, než použít výsledky teístesie. Nebudeme se tak sice pohybovat na právě populárním poli a už vůbec ne v „úředně“ uznané vědě. Jestliže nám však tato metoda pomůže dosáhnout nových poznatků a především když nám uznaná věda nenabízí jiné alternativy, není žádný závažný důvod k tomu, abychom tento způsob nepoužili.

V dnešní době za pomoci teístesie lokalizujeme „zemské poruchy“ - zlomy v zemské kůře. Na místech vyměřených teístety se přes sebe přesouvají zemské vrstvy. V horninách se vytvoří trhlinka a desky se rozestoupí. Hloubka zlomu sahá až do přechodové oblasti mezi zemskou kůrou a vrchní vrstvou magmatu. Podél léto poruchy se nacházejí oblasti s častým výskytem zemětřesení, sopky a gejzíry. Teístesie vychází z toho, že na těchto místech mohou na povrch vystupovat částičky energie, pocházející z koloíající kuchyně zemského nitra a samotného jádra, a pronikat bez větších nesnází filtry hornin až na zemský povrch. Po cestě na povrch dochází pravděpodobně k hromadícímu efektu - částičky energie se

shlukují na své cestě do větších útvarů. Proutkař je schopen pomoci speciální pomůckou identifikovat tyto proudy energie. Jestlipak také staří Egypťané znali tato místa poruch zemské kůry? Já tvrdím, že ano!

Poruchy zemské kůry - magnetické proudy z nitra Země

Detaily na kresbě nalezené na prehistorické váze (obr. 49) nám ukazují, že staří Egypťané skutečně znali místa zlomů ve své zemi, přinejmenším v blízkosti čtyř pyramid. Na obrázku vidíme tyto proudy energie v podobě zvlněných linek, které vystupují na povrch. Zobrazená zvířata - savci a ptáci - mají nespíš naznačit, že právě tyto živočišné druhy se na těchto místech s oblibou zdržovaly.

Koryto řeky a záření na březích

Středem Egypta teče pomalu a vznešeně od úsvitu dějin Nil. Telesiesie zná záření koryta řeky a břehů a objasňuje je kapacitou vody, která je závislá na tlaku, spádu, tření a emanační situací podzemí. Na zobrazené váze je tento fenomén vyznačen vodorovně vedenými zvlněnými liniemi pod Nilem.

Kosmický energetický stín

Telesiesie se mimo jiné zabývá „kosmickým energetickým stínem“ a předpokládá, že dnes známé dva van Allenovy pásy ionosféry odrážejí velkou strukturu, zatímco jemnou strukturu, nazývanou globální síťová mříž, která obklopuje naši planetu stejně jako pásy, mohou změřit zatím jedině pruty. Ve světle této hypotézy můžeme na naší prehistorické váze rozeznat zvlněné linie nad pyramidami, které mohou být znázorněním kosmického energetického stínu.

V souhrnu je tedy možné říci, že staří Egypťané na základě tisíciletého pozorování a ústního předávání poznatků znali nám (opět) neznámé síly magnetismu. S velkou pravděpodobností se můžeme domnívat, že uměli měřit magnetické proudy vycházející z nitra Země, z říčního koryta a břehů stejně jako kosmické energetické proudy a pomocí pyramid je uměli také cíleně využívat.

Na závěr této kapitoly si uveďme ještě několik hledisek, která nevyplývají z kresby na naší váze, ale z místa nalezených vztahů.

Světové strany a energetické efekty

Nejenom pyramidy, ale i obelisky původně stály na severo-jihní magnetické ose. Také telesiesie zná působení severo-jihního směřování. V experimentu si může telesiesie vyzkoušet, že dokáže vyrábět zvláštní energetické efekty (viz *Experimenty a cvičení*, sedmý díl této knihy). Když postavíme dva malé modely pyramid z kamene na severo-jihní osu a pokusná osoba se posadí na jihní konec, bude se cítit veimí nepříjemně. Jestliže si naopak sedne na severní stranu, zlepši se jí nálada.

Snad bychom se také mohli zmínit o tom, že lidové léčitelství stejně jako nejstarší literatura o józe zná doporučení „spát v určitém vztahu ke světovým stranám“.

Elektromagnetismus

Teístesie rozlišuje mezi geoelektrickým a geomagnetickým zemským polem a dívá se na obě jako na oddělené systémy, které spolu dohromady tvoří „elektromagnetický fenomén“. Vzájemné působení obou systémů je objasňováno pomocí fyziky a také využíváno - buď je využívána elektřina, aby vzniklo magnetické pole (elek-tromagnet), nebo se použije magnetů, aby byla vyrobena elektřina (dynamo). Lidé vlastně nevědomky využívají „elektromagnetické pole Žerně“, neboť používají elektřinu a potřebují magnetickou energii, aby fungoval náš biologický systém.

Co se však stane, když potřeba našeho těla elektřiny či magnetické energie

- nemůže být pokryta, je jí tedy málo,
- nebo jedné z nich je příliš,
- nebo obou forem energie je přiváděno nadměrné množství?

V takových případech se jedinec necítí dobře, je bez nálady, stísněný ČÍ naopak podrážděný. Zkrátka nejprve se tato disharmonie projeví na psychickém stavu a není-li léčen, nastoupí i fyzické potíže.

Lékaři ve starém Egypte používali na tuto léčbu důmyslné metody a rozličné instrumenty. Jednou to byly pyramidy nejrůznějších forem, jak se dozvíme v následující kapitole, pak obelisků v různých pozicích a nakonec také přístroje, které pacienti nosili na vlastním tele a jež dnes známe v pozměněné podobě jako amulety

Mým kritikům

Ještě před pouhými sto lety, v roce 1887, panoval tento lékařský názor:

„Tento (podvěsek mozkový) se ve velikosti malé třešně u embrya vyskytuje jako podvázaný kousek tkáně a v dospělosti ztrácí na významu.“¹

Tenlo tehdy „bezvýznamný podvěsek“ sliznice dnes považujeme zajeden z nejdůležitějších řídicích orgánů mozku.

13. Kapitola

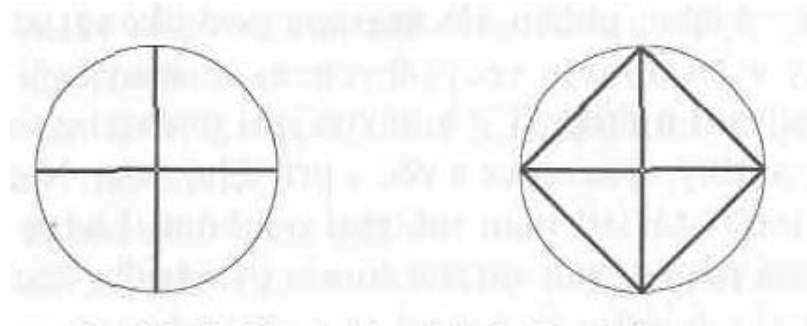
Tajemství vnějšího tvaru pyramid a obelisků

Ve starém Egyptě se nic nedělo náhodně. Vše odpovídalo zákonitostem, které lze rozpoznat a využívat kdekoli a kdykoli na základě vývojového stupně inteligence té které civilizace.

Během svého studia na kněze bádala mladý Egyptan bez jakékoli vnější pomoci (viz 6. kapitola) nad tajemstvím jednotlivých tabulí určených k vývoji vědomí.

My, lidé naší současné kultury, bychom se asi pozastavili v průběhu vývojových stupňů vědomí před tabulí, na níž je znázorněn kruh se dvěma diagonálami (viz

obr. 50). Tato tabule představuje stupeň vědomí, jenž můžeme nazvat „vědomí v pohybu v prostoru“. Z následující tabule se dá vyvodit, že náš další cíl bude „vědomí v pohybu v prostoru současně“.

Obr. 50 a 51: Vývoj vědomí: třetí a čtvrtá dimenze

Obrázek 50 odpovídá třetí

dimenzi - pohybu v prostoru, obrázek 51 představuje čtvrtou dimenzi - pohyb v prostoru současně. Při pohledu shora není těžké rozpoznat půdorys pyramidy.

Uvedme si jednoduchý příklad, s jehož pomocí můžeme lépe pochopit třetí dimenzi. Představte si, že se nacházíte uprostřed kulatého jezera. Ve třetí dimenzi můžete podle obrázku plavat do všech čtyř stran, ale právě jen k jednomu z těchto čtyř bodů. Nyní si představte, že nejste na jezeře, ale ve středu koule. Z vašeho stanoviště se můžete pohybovat ke každému bodu vnitřku koule, ale právě jen *kjednomu* bodu z nekonečného počtu bodů.

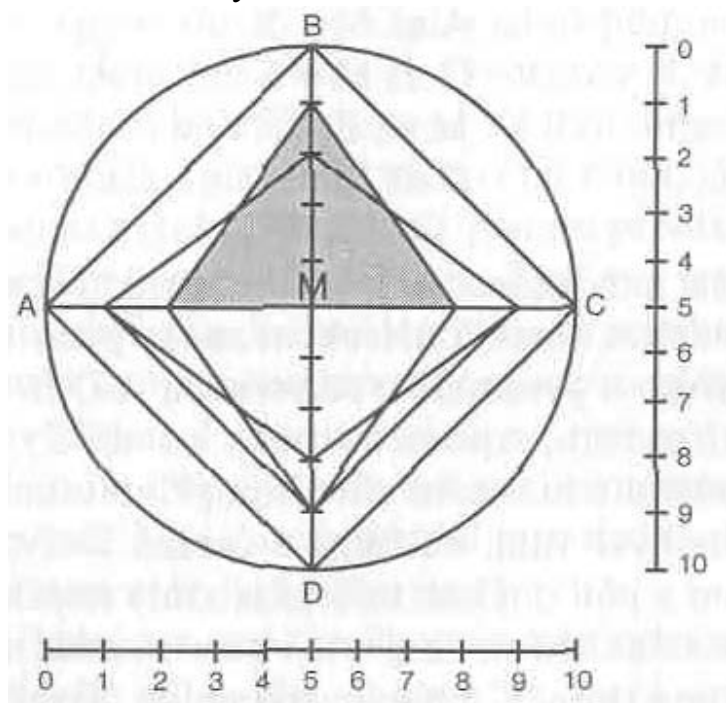
Nyní se vydejme do čtvrté dimenze. Opět jste nejprve uprostřed jezera. Nyní jste ale schopni pohybovat se do všech čtyř směrů *současně*. Rozdělíte se tedy uprostřed a jste současně u čtyř cílových bodů.

Kámen, který spadne do vody uprostřed jezera, způsobí v ideálním případě kruhové vlny, které dosáhnou *současně* všech čtyř bodů na obrázku 51. Je snad to, co dokáží vlny, pro člověka nedosažitelné? Ve skutečnosti používá čtvrtou dimenzi v každodenním životě - mluvíme v kruhu posluchačů a naslouchají nám všichni *současně*. Tóny, frekvence jsou tedy dětmi nehmotné čtvrté dimenze, kterou můžeme ovšem rozpoznat i ve třetí dimenzi.

Tato kniha nemá a ani nemůže být úvodem do matematiky ducha, přesto ale musíme podniknout alespoň krátký výlet do této vědy, abychom se seznámili - bez odvozování a důkazů - s některými podstatnými poznatky antiky, renesance a věd v průběhu času. Neboť teprve tento základ nám umožní pochopit hlubší smysl a funkci nápadných variant forem pyramid a obelisků.

Matematika ducha

Průměr kruhu rozdělíme na deset dílů. Obrázek 52 nám ukazuje oba průměry, rozčleněné vždy na deset dílů.

A až M = 5

C až M = 5

M až B = 5

D až M = 5

Můžeme tedy zkonstruovat trojúhelník. Na naší kresbě můžeme rozeznat konstrukční znaky pyramidy a hovoříme proto o pyramidě o rozměrech A-D-B.

Nyní si, prosím, vzpomeňte na to, co učil Pythagoras: když rozdělíme libovolně dlouhou

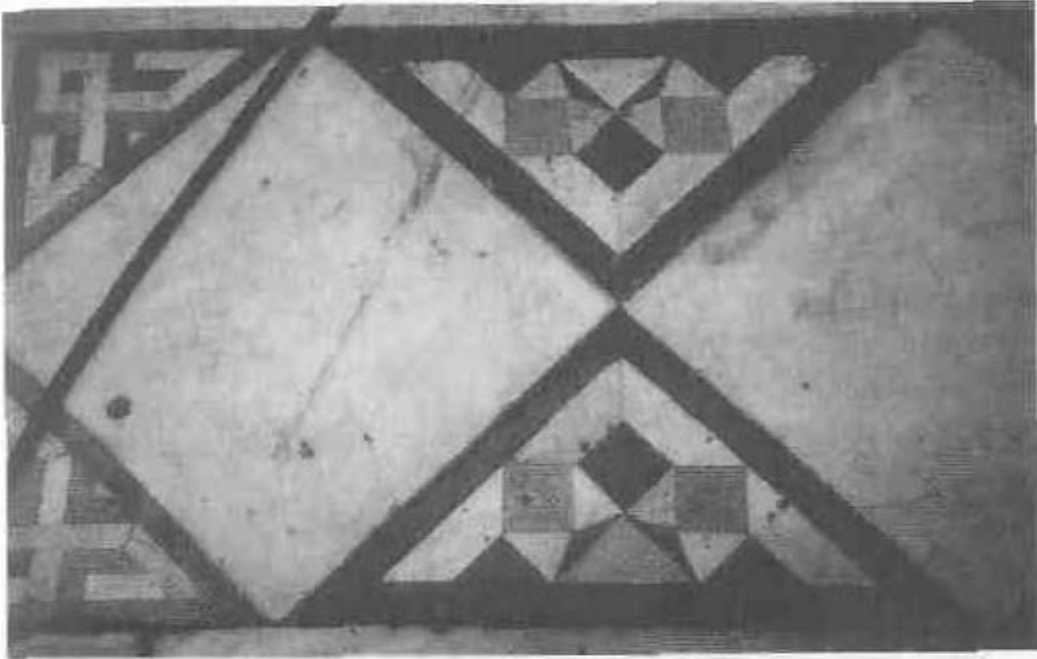
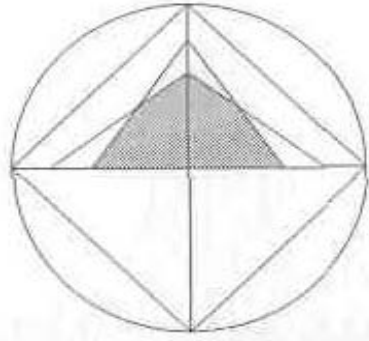
přímku na dvanáct stejně dlouhých dílů, můžeme z úseček tvořených třemi, čtyřmi a pěti díly sestavit pravouhý trojúhelník.

Tuto poučku teď aplikujeme i v naší konstrukci.

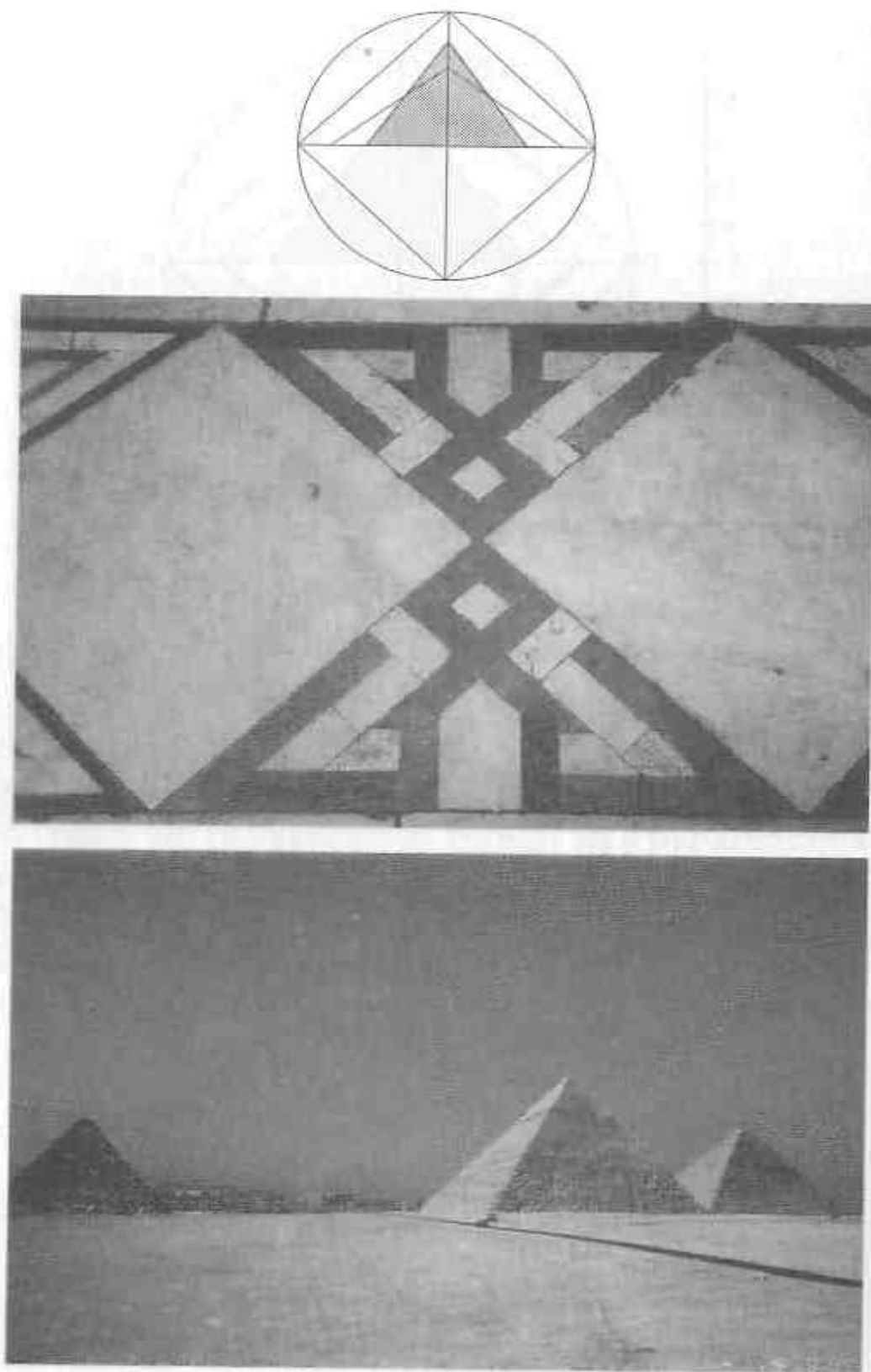
Vkreslíme do ní Chufuovu pyramidu. Použijeme na to úhel spádu $51^{\circ}52'$, který narýsuje na úsečkách $M\dot{A}$ a $M\dot{B}$ tak, že úsečka sklonu pyramidy protne přesně bod $D\dot{1}$.

Jaké tvary můžeme pak podle naší konstrukce určit a jaké Egypťané uplatnili v praxi?

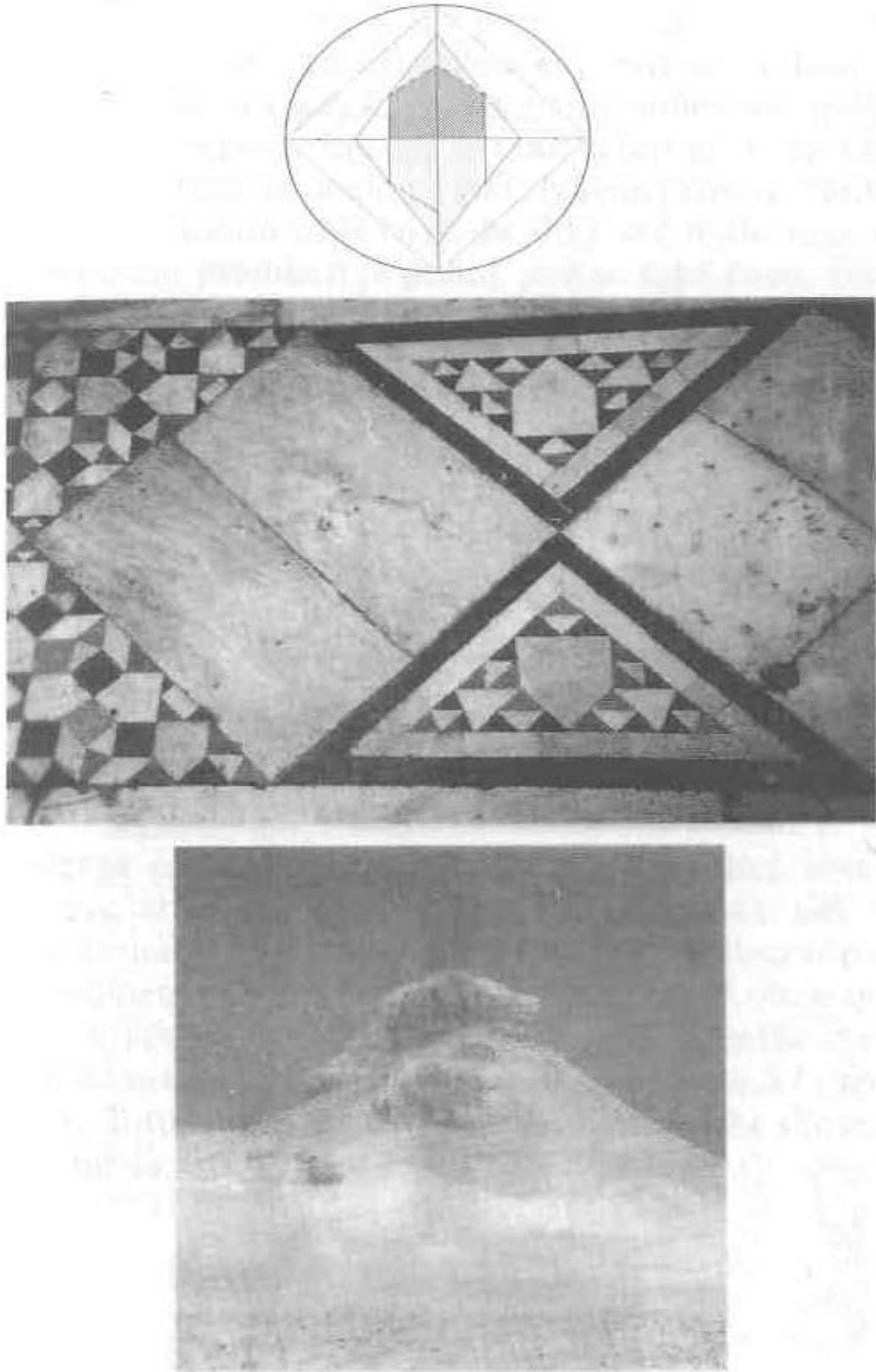
1. Tvar pyramid (např. Chufuovy, kterou jsme si nakreslili) -viz obr. 52,
2. lomené pyramidy z Dahšúru - viz obr. 53 nahoře,
3. typický konstrukční tvar stran Chufuovy pyramidy -viz obr. 54 nahoře,
4. pyramidový komolý kužel Bílé pyramidy v Dahšúru - viz obr. 55,
5. tvar obelisku - viz obr. 56.

Obr. 53: Z tohoto kruhu byl odvozen tvar Lomené pyramidy v Dahšúru

Obr. 54: Z tohoto kruhu byl odvozen tvar Chufuovy pyramidy.

Obr. 55: Z tohoto kruhu byl odvozen tvar Bílé pyramidy v Dahšúru.

Co tato "odhalení znamenají? Myslím, že různé tvary pyramid jsou záměrné a že Egypťané velmi dobře věděli, jakých efektů s nimi mohou dosáhnout. Naopak Mendelssohn¹ zastává názor, že z různých tvarů pyramid lze rozpoznat, jaké technické problémy vznikaly při jejich stavbě.

Podle jeho hypotézy došlo při stavbě v Médúnu vlivem příkrého sklonu pyramidy k sesutí stěn, takže výsledným tvarem pak byl komolý kužel. Proto také byla právě budovaná pyramida na jihu Dahšúru postavena s mírnějším sklonem. - I tento názor patří k celkovému dojmu z našeho malého výletu do matematického světa ducha.

Obelisky - pyramidy k domácímu použití

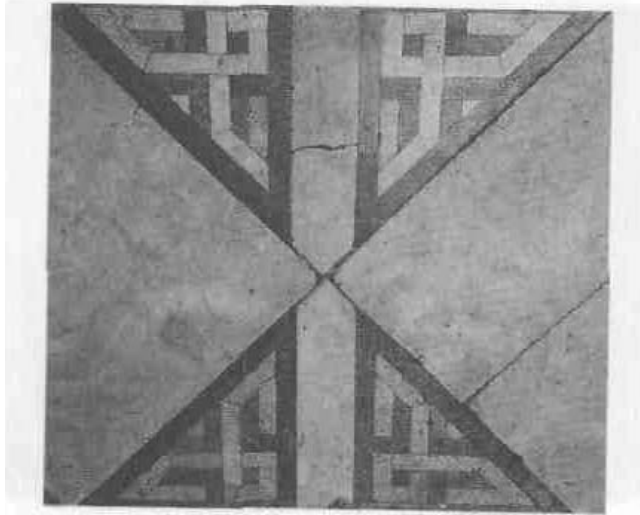
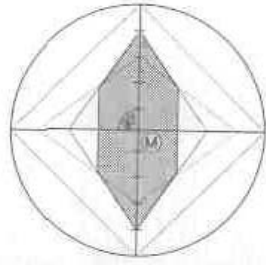
Nejzajímavějším aspektem, který vyplývá z našich kreseb, je matematická souvislost mezi pyramidami a obelisky. Myslím, že tato příbuznost nebyla zatím nikde v literatuře, zabývající se architekturou starého Egypta, zmíněna.

Obelisky - můžeme říct zeštíhlené pyramidy k domácímu použití - byly Angličany posměšně nazývány Jehly Kleopatry".

Obr.56: Z tohoto kruhu byl odvozen tvar obelisku v Luxoru.

Pomineme-li ovšem skutečnost, že Kleopatra, která žila za vlády Caesara, nemá vůbec nic společného se vznikem obelisků, je také velmi pravděpodobné, že v její době už obelisky ztratily svou původní funkci. Jejich nevýhodou totiž bylo, že díky své malé váze nebyl problém přemístit je jinam, což se také často stávalo. A tak dnes stojí třináct egyptských obelisků v Římě, největší z nich

v Lateránu ve Vatikánu	32,18metrůvysoký,
na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu a další	25,37 metrů
v Istanbulu	28,95 metrů (? původně)
v Paříži	22,55 metrů,
v New Yorku	21,20 metrů,
v Londýně	20,87 metrů.

Ačkoli tyto obelisky zcela určitě nemají nic společného s Kleopatrou, je označení "Jehly" přesto dost trefné. Jestliže si obelisky představíme jako akupunkturální jehly určené pro Zemi, umístěné na velmi citlivé severojižní ose, aby usměřňovaly energetické účinky, pak budeme zřejmě velmi blízko pravému účelu těchto staveb. Z geometrického a funkčního příbuzenství obou typů staveb můžeme vyvodit následující závěr: Obelisk o výšce 20,87 metrů odpovídá pyramidě vysoké 20,87 metrů plus x . Toto x je podstavec, skála či intenzita silového bodu místa, kde stavba stojí.

PÁTÝ DÍL: Léčivá síla pyramid

14. KAPITOLA První odhalení telestetické potvrzení

Stále přemýšlím o tom, proč už někoho jiného přede mnou nenapadlo obejít pyramidy a chrámy s virgulemi v ruce. A jestliže to třeba někdo zkusil, proč o tom nepodal svědectví?

O léčivé síle pyramid už byly napsány spousty knih, ale všechny se zabývají výhradně silou, působící *uvnitř* pyramid. Při zkoumání popisovaných poznatků z těchto prací byly s pomocí virgule prověřeny stavby i zvnějšku, ale zjištěná měření byla ohodnocena jako vedlejší projev vlastních projevů, které se měly odehrávat *uvnitř*. Musím se přiznat, že i já jsem se celá léta držel všeobecně rozšířeného názoru, že tyto stavby byly vybudovány proto, aby sloužily jen několika málo lidem. A stále jsem si lámal hlavu nad tím, co tento lid přimělo k tomu, že stavěl takové divy světa jen pro jednoho člověka. Ale jednoho dne jsem se zcela náhodou, jak už jsem popsal na začátku knihy, dostal na správnou stopu, která mě přivedla až k odhalení léčivé síly pyramid a k původní funkci těchto rozměrných staveb.

Nikoho zřejmě dosud nenapadlo, že síly v *okolí pyramid* jsou ještě dnes tak silné, že je možné za pomoci improvizovaných experimentů dojít k udivujícím výsledkům. Například lze jednoduše ohnout dva měděné pruty do tvaru L, vzít je do obou rukou a obejít pyramidu kolem dokola. Výsledek je v každém případě pozoruhodný. Je jen potřeba přijít na ten nápad - a uskutečnit ho.

Už jsem řekl, že tato idea obejít pyramidu s virgulemi není z mé hlavy. K seriózním problémům je možné přistupovat fanaticky precizně, ale také velmi volně a s nadějným očekáváním. Já osobně dávám rozhodně přednost alespoň na počátku takového experimentu druhé variantě a spoléhám se na svůj talent k improvizaci. Stejně jako v roce 1996, když jsem těsně před odletem do Káhiry náhle stál před problémem, kde tak narychlo seženu větší množství virgulí. Po krátkém rozmyšlení jsem si vzpomněl na jednoho dobrého známého, sedláka Alfonse, který měl na svém statku svářečku a mohl mi věnovat několik svařených měděných drátů. O několik dnů později jsem už odlétal se sedmi těmito „přístroji“ v kufru do Káhiry. Protože byly trochu moc dlouhé, svázel jsem je dohromady a ohnul přes koleno do tvaru písmene L. Tak byly podle mého názoru připraveny k zamýšlenému použití. Správný telestet při těchto rádcích nejspíš spráskne ruce nad hlavou. Ale rád bych proutkařský cech uklidnil - fungovalo to.

Okolí pyramid - eldorádo pro proutkaře

Skupinu, kterou jsem prováděl po pyramidovém komplexu v Gize, jsem vám už v prvním díle této knihy představil jako „skupinu I“. Když jsme dojeli k pyramidám, pustili se první účastníci do experimentu. Každý třímal v ruce jeden prut a

dobrodružství mohlo začít. Nejspíš si umíte představit to ohromení, které se všech účastníků zmocnilo, když se jim nestejně zahnuté pruty točily v rukou. Na některých místech dokonce s takovou silou, že když je drželi nad hlavou, protáčely se jako rotory nějakého neviditelného motoru. Nikdo tomu pohybu nedokázal zabránit. Byla to neuvěřitelná situace. Když pominulo první překvapení, posedlo všechny účastníky pokusu nadšení a touha přijít věci na kloub. Každou chvíli se ozýval z různých míst výkřik překvapení a nadšení, že někdo „něco“ objevil. V okolí pyramid byly síly tak mohutné, že je prokazovaly i tak primitivní nástroje v rukou nezkušených pokusníků. To dopoledne se pyramidový komplex v Gize stal skutečným eldorádem proutkařů.

Postupně jsme zjistili, že nejsilnější efekt se projevuje na rozích Chufuovy pyramidy. Při první obchůzce východní strany této pyramidy jsme objevili opakující se systém po celé délce - na trase čítající sedm kroků, tedy asi na pěti metrech, zůstávaly pruty klidné a během dalších tří kroků, tedy asi na délce dvou metrů, se znovu roztočily.

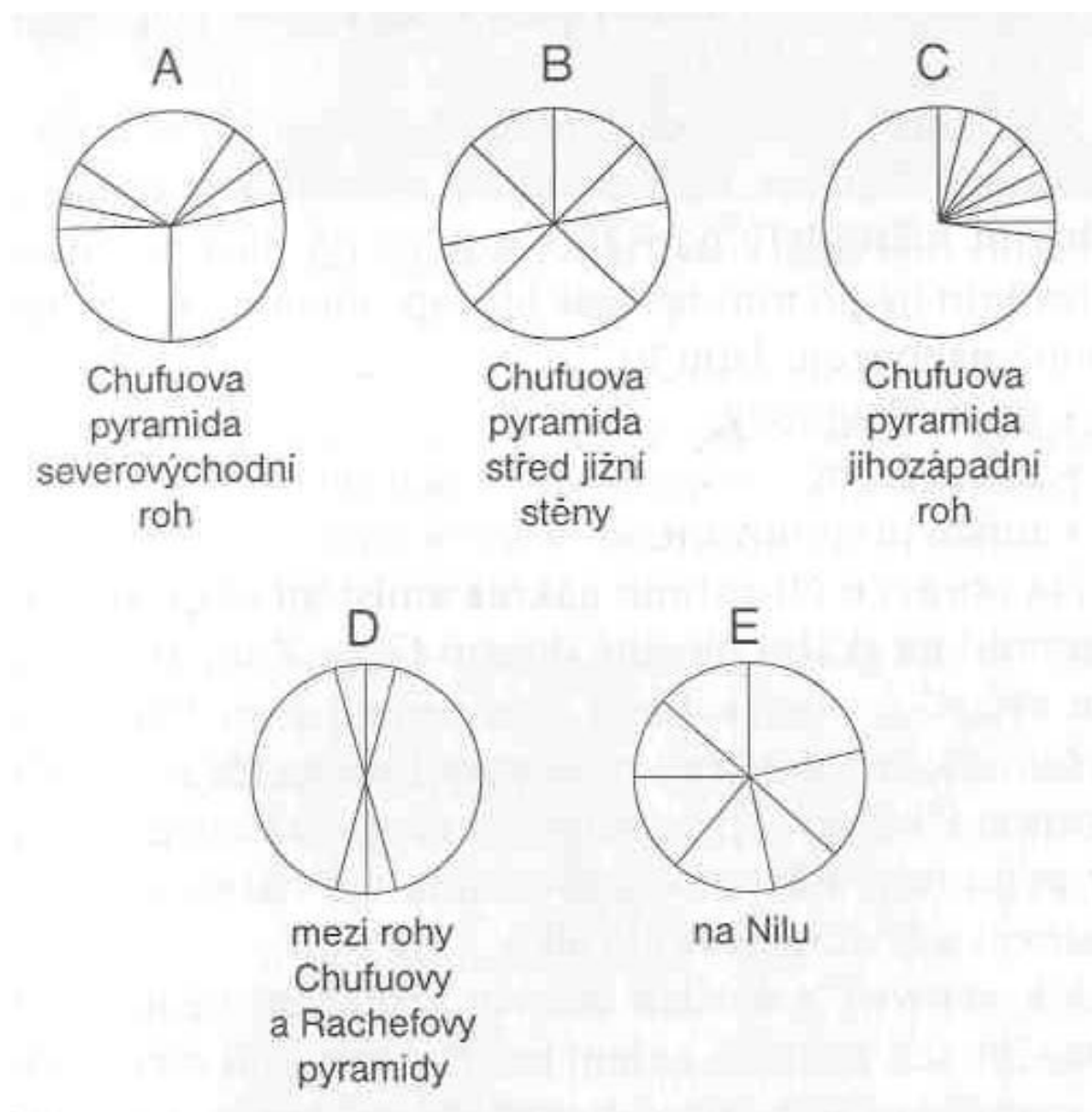
Další výsledky: Prokázali jsme, že asi deset až patnáct metrů od středu strany pyramidy je mimořádně silné silové pole, které vybíhá od pyramidy šikmo ven. Zkusili jsme, zda se tento efekt opakuje i u Rachefovy pyramidy, a skutečně se odtud táhne silové pole na linii, která odpovídá cestě ke sfínze a údolnímu chrámu. Silová linie a cesta se nekryjí přesně, což ovšem spíše potvrzuje správnost měření, prováděného různými osobami, protože jinak by mohlo vzniknout podezření, že experimentátoři pouze identifikovali výstup od údolního chrámu k Rachefově pyramidě.

Již tato první skupina objevila silové pole, které se rozkládá před pyramidami a směřuje do pouště, kde končí. Co se asi jednoho dne najde na těchto místech? Naše objevy dávají fantazii nejen křídla, ale také alespoň hrubé obrysy struktury. Kdo by mohl stále ještě tvrdit, že chrámy a kamenné fragmenty přístřešků a sálů před pyramidami jsou v těch místech rozestavěny „náhodně“, když přesně tudy vedou silové proudy, anebo se přesně na oněch místech silové linie kříží?

O dalších objevech naší skupiny jsem už vyprávěl v první části této knihy. Na přímé spojnici rohů Chufu-ovy a Rachefovy pyramidy docházelo u různých účastníků k pozoruhodným reakcím. Někteří mluvili o náhlé nevoľnosti a lehkých poruchách krevního oběhu. Dva účastníci pokusu nemohli jít podél této linie, protože pocívali v oblasti krku a hrdla tísnivý pocit, všeobecnou nevoľnost a poruchu rovnováhy. Dvě účastnice byly na těchto místech v rozdílnou dobu, nevěděly tedy o pocitech té druhé, ale obě zcela spontánně vypověděly o stejném fenoménu. Později v hotelu jsme si pak objasnili signifikantní shodnost obou těchto žen - prodělanou operaci štítné žlázy.

Toto proutkařské dobrodružství se opakovalo znovu, když jsme se náhodou dostali na ostrůvek Elefantinu u Asuánu a pokračovali v našich objevech. Skupina se

nacházela v dřevěném člunu na Nilu, v jejich blízkosti se tedy nevyskytoval žádný kov, který by mohl efekt, k němuž došlo, způsobit. Jestliže jsme objali několik měděných drátů dohromady kolem dokola palcem a ukazovákem a drželi je bez dalšího dotyku vodorovně ve vzduchu, tak se pruty nad hladinou Nilu rozevřely do tvaru hvězdy. Poté jsme zjistili, že pruty se na různých místech formovaly do různých tvarů, které jsou velmi podobné runám (viz obr.58). Tato doplňující metoda zjevně umožňuje ještě další výpovědi o kvalitě a směru silových proudů.

Obr.58: Tyto vzory podobné runám vznikly působením silových proudů a byly zjištěny při proutkařských pokusech v Gize a na Nilu u Asuánu.

Po těchto prvních experimentech a objevech naše malá skupina prováděla systematický průzkum u pyramid. Jestliže spojíme dnešní znalosti telestésie o místech s „dobrým“ a „špatným“ zářením s poznatky o geoelektrických a geomagnetických fenoménech, mřížové síti a tak dále, pak se ukazuje, že místo, na kterém stojí pyramidy v Gize, bylo před tisíci lety vybráno velmi pečlivě:

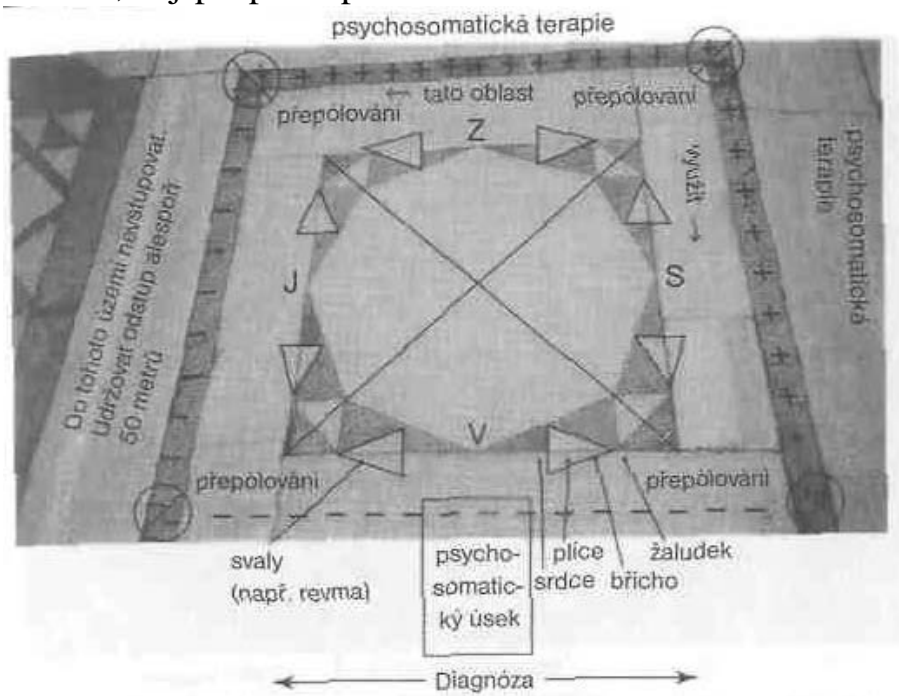
- na břehu Nilu (tehdy), tedy v blízkosti tekoucí vody,
- na skalní plošině,
- v oblasti výrazných zemských vlivů.

Na jedné fresce na Rachefově pyramidě je dobře čitelnými hieroglyfy napsáno, kde se na plošině dnešní Gízy tálo již po mnoho tisíc let zapomenutá místa vlivu Země nacházejí. Jsou to:

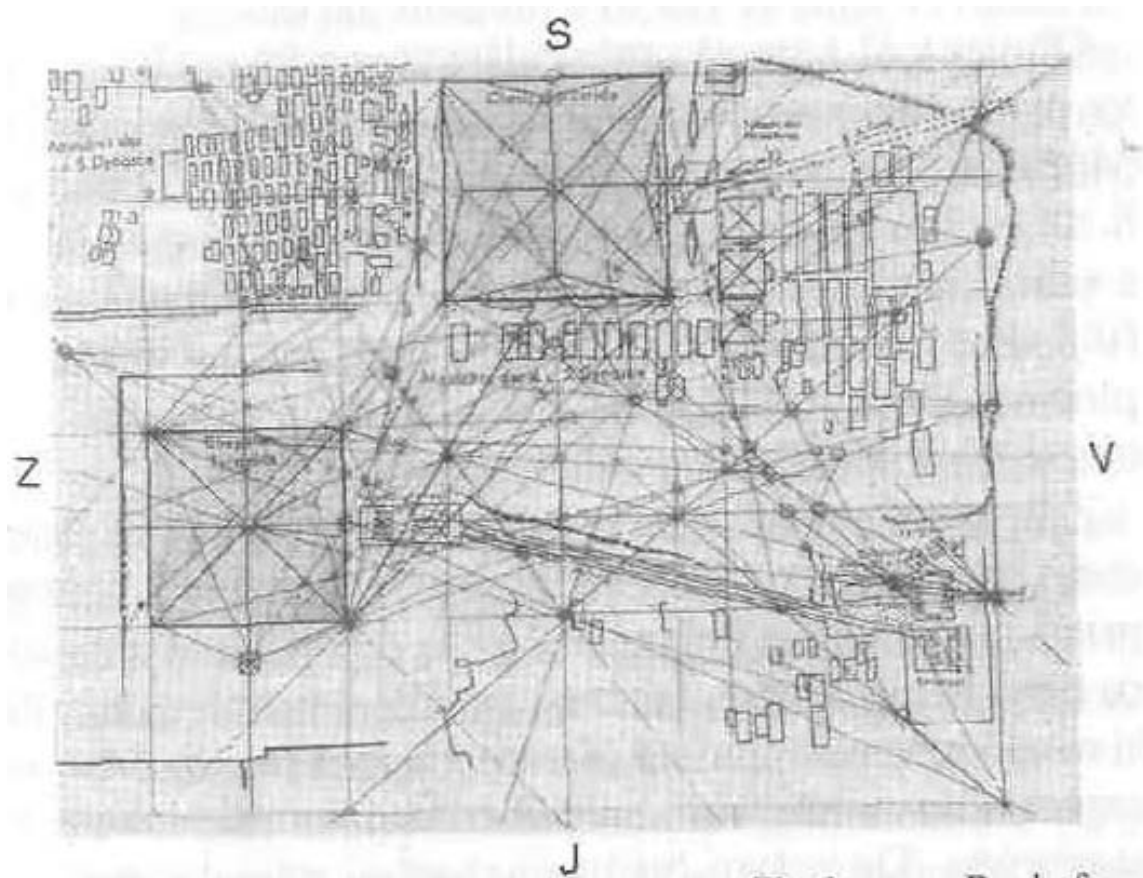
- místa diagnózy,
- místa léčby
- místa přepólování.

Na obrázku 60 vidíme náčrt umístění obou velkých pyramid na skalní plošině dnešní Gízy. Z náčrtu můžeme vyčíst, že místa, která jsou popsána na Rachefově pyramidě, se nacházejí před pyramidami mezi západní stranou Chufuovy pyramidy a severní stranou Rachefovy pyramidy. Rachefova pyramida má největší vliv na duševní a fyzický stav člověka.

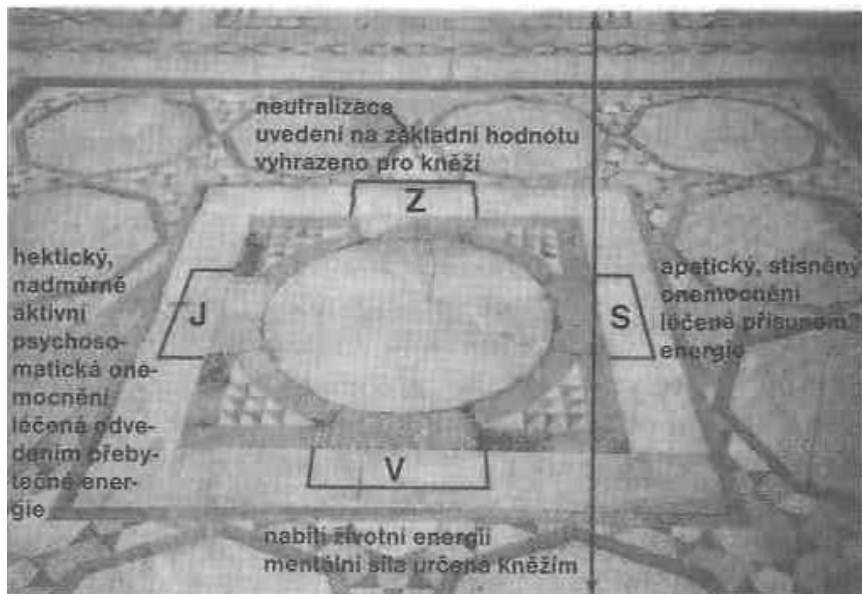
Jak vyplývá z dalších měření, projevují se na černě označených místech kolem jedné z pyramid efekty, které v současné době není možné identifikovat. V příštích letech se zřejmě povede diskuze o tom, která z obou pyramid to je, či zda jsou míněny pyramidy obě. Kdo bude kombinovat polohu pohřebních lodí s druhým kruhem, nejspíš pochopí souvislost.

Obr. 59: Diagnóza a terapie před Rachefovou pyramidou. Zde zobrazená podlaha z mešity sultána Hasana vypadá stejně jako mapa Chufuovy pyramidy s diagnostickými znaky.

Obr. 60: Výsledky měření zaznamenané u Chufuovy a Rachefovy pyramidy

Obr.61: Výřez fresky na Rachefově pyramidě: Místa, kde se léčilo

Všeobecně – stoupání potence

Zatím neznámý silový proud směřující do Libyjské pouště

Obrázek 61 nám ukazuje další výřez z fresky Rachefovy

pyramidy, na němž jsou znázorněna léčebná místa. Můžeme z toho vyvodit, že stavitelé pyramid vybudovali na těchto místech také malé stavby, čtyři pyramidy s velmi prudkým sklonem. Dnes už je nemůžeme spatřit a také nemůžeme zjistit, zda vyhloubeniny ve skalní plošině, které tuto domněnku naznačují, skutečně pocházejí z dob budování celého komplexu.

Zde se ovšem nacházela léčebná místa. Časově omezený pobyt nemocných na těchto místech byl zjevně první částí terapie. Pak následovala druhá fáze v prostoru před pyramidami. Teprve v průběhu tisíciletí, kdy už si nikdo nevzpomínal na původní funkci těchto míst, se změnila na pohřebiště, na něž byla postupně i také přestavována. Dnes tyto hroby znetvořují původní tvář léčivých míst stejně jako díry a jeskyně před pyramidami a podporují tak bohužel chybnou domněnku, že zde vždy bylo pouhé pohřebiště. Hluběji by nemohl klesnout ani dnešní svatý střed katolické víry, Vatikán. Představme si, že by „katoličtí badatelé“ za pět tisíc let z pozůstatků papežů pochovaných ve Svatopetrském chrámu usoudili, že zde bylo pohřebiště...

První výsledky a zjištění

Náš výzkum s virgule přinesl následující výsledky:

1. konstatování:

Chufuova pyramida zřejmě stojí na středu spleti pramenů pozitivní a negativní zemské energie, které pravděpodobně proudí jak směrem k ní, tak ve směru opačném. Tento fenomén je možné dobře pozorovat s jednoduchou virgule, dvěma měděnými pruty zahnutými do tvaru L, které držíte v ruce a obcházíte pyramidu ve směru hodinových ručiček od severní strany.

2. konstatování:

Na rozích pyramidy se pruty vychylují mimořádně silně, takže se nejen otáčejí, ale mají snahu se také kroutit a proutkař musí této síle vědomě bránit. Jestliže bychom virgule drželi nad hlavou, aby se mohla volně pohybovat, začala by rotovat. Tento efekt není pozorovatelný bezprostředně u paty pyramidy, v těch místech je téměř na nule. Nejvyšší intenzity dosahuje asi šest až osm metrů od základny pyramidy.

3. konstatování:

Na prvních metrech až téměř před středem strany pyramidy (asi osm až deset metrů od přesného středu) reaguje virgule vždy při sedmém až osmém kroku. Zdá se tedy, že se v těchto místech vždy každých pět metrů mění polarita.

Pozornost poutají prohlubně ve skále u severní a východní strany pyramidy, například o velikosti 1,5 x 2 metry, nebo dokonce jámy o rozměrech 2x2x8 metrů,

kteře by snad mohly být zbytky základů malých chatřích nebo vany bazénů. Posledně zmíněné jámy jsou místa, kde byly nalezeny pohřební lodě. Vynořuje se tak myšlenka, zda tyto prohlubeniny nebyly původně naplněny vodou a teprve později do nich byly uloženy lodě.

Už víme, že knězi ve starém Egyptě se museli pětkrát denně koupat nejen z důvodů očisty, ale také kvůli dosažení biomagnetických efektů. Jak asi mohla taková koupel v blízkosti pyramid působit? Jestliže se koupeme ve studené vodě, dochází ke změně bioelektrických a bio-magnetických vztahů těla. Dnes, v počítačovém věku, bychom řekli: Skalní plošina je zformátována daty, tedy vymazána a a restrukturována, aby mohla být znovu popsána.

Egyptologové mají samozřejmě vysvětlení jak pro prohlubeniny ve skalách, tak také pro další vytesaná místa v kameni. Především se však přiklánějí k názoru, že zde byly prováděny magické rituály, známé z postfaraonovské doby. Podle našich výzkumů však byla tato místa využívána mnohem dříve a případné stopy po magických obřadech pocházejí z epoch, kdy bylo původní vědění starých Egyptů již dávno zapomenuto.

4. konstatování:

Měření senzibilů ukazují, že přesně na těchto - údajně „magických“ - místech jsou projevy jiné, že se tam kříží linie sil, anebo tam vznikají silové body s plusovým či minusovým efektem.

5. konstatování:

Opakované obcházení kolem pyramid prokázalo, že intenzita sil se v průběhu dne mění. (Měření v noci zatím ještě nebyla možná, neboť přístup k pyramidám je po setmění zakázán.) Během dne se mění působení v rytmu asi 6,5 hodiny. Tam, kde byl dřív naměřen plusový efekt, je za tuto dobu efekt minusový a naopak.

Jestliže poprvé uchopíte v Gize do ruky virguli, ze začátku nedokážete rozeznávat jemné odchylky. Postupem času si však budete všimnout dalších zvláštností. Pro první skupinu bylo typické, že všichni zcela bez rozmyslu a bez jakéhokoli systému zkoušeli všechny možné projevy okolo pyramid a brzy už dokázali předpovědět, kde by bylo možné naměřit další „sílu“. Mohl za to ovšem i jejich zcela ohromný průvodce - dobře si vzpomínám, jak jsem zpočátku úžasem naprosto zkoprněl. Skutečně se tam „něco“ dělo. Podlehli jsem tak jako ostatní euforii a běžel jsem jako sprinter ke středu východní strany. Tak jsem ale zůstal stát s protaženým obličejem - nic se nedělo! Virgule vůbec nereagovala!

Provedli, jsme tedy další pokus: změnili jsme odstup od pyramidy, nyní na dvanáct metrů.

Opět se nic nestalo! Byli jsme bezradní. Co teď? Dali jsme hlavy dohromady a přemýšleli, čím to může být. Co když...

Po první analýze bylo jasné, že rohy pyramid působily na virgule, středy stran "ale ne. Nepřišli jsme tedy na žádné vysvětlení a ani dnes ho vlastně neznám.

Naše pozorování ovšem souhlasí s obrazci na fresce z Rachefovy pyramidy - jsou na ní vzory, které byly sestaveny podle určitých pravidel a zákonitostí a je z nich patrné, že středy pyramid nejsou centrem dějů.

Již první skupina, která ještě divoce a spontánně zkoušela efekty před pyramidami, se chtěla dobrat přesnějších výsledků. Přednost skupiny výzkumníků je v tom, že má svou skupinovou dynamiku, podporuje motivaci a vznik nových nápadů.

Někteří účastníci vytvořili rojnice a chodili pomalu a rozvážně sem a tam. Nakonec byl hledaný efekt přece jen asi osm až deset metrů vlevo a vpravo od středu osy strany objeven.

6. konstatování:

Vedle silových kanálů vedoucích šikmo od pyramid byly v oblasti asi dvaceti metrů - ovšem z pohledu ze strany - pozorovány efekty odlišné od těch ostatních. Silové linie zde neprobíhají paralelně, nýbrž k sobě, a ve vzdálenosti asi dvacet až třicet metrů od paty pyramidy se kříží. Na východní straně Chufuovy pyramidy jsou na tomto místě zbytky základů malého chrámu o velikosti asi 2,5 x 2 metry. Průsečík naměřených sil se nenachází - jak by se dalo čekat - ve středu kdysi přestavěného chrámu, ale trochu stranou.

To není z našeho dnešního pohledu logické. Tento fenomén se ovšem projevil jak u pyramid, tak také v chrámech při vyměřování polohy oltářních kamenů, z čehož je možné vysledovat určitou zákonitost. Při pohledu na pyramidy by bylo možné dojít k názoru, že během změn, prováděných na těchto stavbách, například při snášení obkladu, mohlo k této odchylce dojít. Ale proč se tento fenomén vyskytuje i u polohy oltářních kamenů? Snad bychom to mohli vysvětlit tím, že stavby, lhostejno zda pyramidy, obelisky či oltáře, byly budovány vždy směrem k magnetickému pólu, tedy na přibližně severo-jížní ose. Je možné vysvětlit zjištěnou odchylku centra sil určitým posunem severního magnetického pólu (o němž je známo, že se pohybuje)? Staří Egyptané přece nemohli ty miliony tun kamení neustále znovu posouvat.

Telestetické výsledky

Po těchto prvních zkušenostech, které zažili laici, byly zjištěné fenomény ve stínu pyramid přezkoumány také skutečnými odborníky tohoto oboru. Ti došli k následujícím výsledkům:

Okolo Chufuovy pyramidy působí

- sílu dávající, nabíjející a

- sílu odnímající, vybíjející fenomény. Nejvýstižněji je možné označit je jako plusové a minusové síly Země.
- *Minusové síly* působí především na východní a jižní straně Chufuovy pyramidy to vysvětluje, proč návštěvníci, kteří procházejí jen podél těchto stěn, se cítí unavení a vyčerpaní.
- *Plusové síly* působí především na západní a severní straně - to vysvětluje, proč koncepce, umísťující pole léčivých sil před západní stranu Chufuovy pyramidy, byla správná. Pohřebiště by tu bylo naopak přímo kontraindikováno, neboť neustále probíhající silové proudy Země by rušily klid mrtvých.

Snad i proto je vchod do Chufuovy pyramidy vybudován na severní straně - aby se faraón nabil energií, chodil od jižní k severní straně, tedy k sílu poskytující straně pyramidy.

15. Kapitola

Využijte i vy léčivou sílu Chufuovy pyramidy

Ten, kdo dnes vystoupí v Gize z autobusu jako pouhý turista, který se jen podívá na severní stranu Chufuovy pyramidy, vyleze nahoru k dnešnímu vchodu, aby se dostal do vnitřních komor, kde chvíli pobyde, pak sejde dolů a zase nastoupí do autobusu, vezoucího turisty na další prohlídku egyptských pamětihodností, cítí se spíše v dobré náladě a také fyzicky dobře. Obvykle se to vysvětluje vzrušením z dobrodružství při objevování Egypta a jeho tajemství. Ale Chufuova pyramida měla daleko důležitější funkci - sloužila k diagnostikování a léčbě organických onemocnění. Velmi zjednodušené odstupňování, první krok v procesu stanovení diagnózy, je možné pozorovat ještě dnes:

- *Zcela zdravý člověk* se cítí v blízkosti Chufuovy pyramidy příjemně a nepocítuje vůbec žádné negativní efekty.
- *Průměrně zdravý člověk* se obvykle cítí dobře.
- *Zdravotně lehce postižený člověk* pocítuje na východní a jižní straně Chufuovy pyramidy krátkodobě nevolnost, bolest hlavy, poruchy koncentrace a lehkou únavu.
- Jestliže se v těle návštěvníka nacházejí nějaká *organicky slabá místa*, přičemž orgán sám ještě není poškozen, tedy není nemocný, projeví se ohrožená místa bolestí na východní a jižní straně pyramidy

Varování:

- Starší osoby s poruchami krevního oběhu či špatným prokrvováním mozku je třeba před dlouhodobějším pobytem (více než dvacet minut) na jižní straně Chufuovy pyramidy varovat.
- Takto postižení jedinci by se v každém případě neměli vydávat do muzea pohřebních lodí, které bylo vybudováno nedávno na jižní straně pyramidy. Stavba se nachází přesně v „kritické“ zóně a výše jmenované zdravotní problémy se tam násobí.
- Ezoterici, buddhisté a jogíiiby se měli v každém případě vyhnout rohům pyramid. Toto varování platí především pro severní roh Chufuovy pyramidy, který je díky svému umístění na severní ose nejcitlivějším místem celého komplexu. Kdo se zde zdrží déle než dvacet minut, bude - podle tvrzení senzibilů - „přepólován“. To může být velmi nepříjemné pro ty, kteří si speciálním cvičením vypěstovali určitý druh senzibility. První zkušenosti ukazují, že tyto negativní následky mohou přetrvávat až osm týdnů.
- Ze tří skupin, které jsem doprovázel k Chufuově pyramidě, jsem poznal dva případy, kdy při delším pobytu na rozích pyramidy došlo k úplnému zhroucení bioelektrických a biomagnetických struktur. Tento účinek trval asi čtrnáct dní.

Využití léčivé síly Chufuovy pyramidy - 1. krok

Dříve než se rozhodnete využít léčivé síly Chufuovy pyramidy, měli byste pokud možno objektivně posoudit sami sebe. Můžete k tomu použít následující přehled:

	Jste spíše	
apatický typ		aktivní typ
trpělivý typ		agresivní typ
tichý typ		hlučný typ
	<u>Pak se musíte na</u>	
západní a severní straně		východní a jižní straně
	opět k normě	
<i>nabít</i>		<i>vybít</i>

Využití léčivé síly Chufuovy pyramidy - 2. krok

Pravidla použití:

1. Na místě terapie se zdržujte výhradně bosí.

Máte-li problémy se svými orgány, protože již „nefungují“ správně příliš silné „reagují“

ochablost orgánů

nadbytečná funkce

odeberte se na

plusovou zónu

minusovou zónu

2. Průměrná doba pobytu, tedy doba ozáření, by měla být asi 20 - 25 minut. V zásadě platí: čím jsme citlivější, tím kratší by měla být doba pobytu na léčebném místě, tedy čas nabíjení či vybíjení se.

3. Po prvním použití léčebného místa je třeba co nejrychleji a bez dalších obchůzek pyramidový komplex opustit a dva dny odpočívat. V této době je třeba sledovat reakci svého těla, která vám naznačí, zda by měl být pobyt na léčebném místě delší (necítíte žádný efekt), nebo zda je třeba jej zkrátit (bolesti orgánů, nevolnost).

4. Od třetího dne podstupujte denní ozařování, začínejte při slunci v zenitu, tedy ve dvanáct hodin v poledne. Pobyt na léčebném místě prodlužujte postupně až na jednu hodinu.

5. Během celé „pyramidové kúry“ se vzdejte kávy, čaje, alkoholu a vitaminových přípravků, stejně jako nikotinu a koření. Nekonzumujte po tuto dobu pokrmy, které způsobují nadýmání.

6. Optimalizace účinku: Z písemných dokladů víme, že staří Egypťané se před léčbou koupali ve „svatém jezeře“. Tuto koupel je možné nahradit (v nejlepších káhirských hotelech) jedno či dvouminutovým ponořením do hotelového bazénu. Pozor: V následujících dvanácti hodinách se ani nekoupejte, ani nespřchujte, neboť tím byste tělo opět nastavili na individuální „nulu“ a terapeutické účinky míst síly v okolí pyramid by byly neutralizovány.

7. Ochrana před vedlejšími účinky: Jestliže budou vedlejší účinky vašich pobytů u Chufuovy pyramidy (bolesti orgánů) nepříjemné, osprchujte se ve vašem hotelu a umyjte se sprchovým gelem obsahujícím síru, případně si umyjte i vlasy šamponem obohaceným sírou (tyto přípravky je třeba přibalit při cestě do Egypta do kufru, v Evropě jsou šampony se sírou doporučovány proti tvorbě lupů). Následujícího dne zredukujte pobyt u pyramidy na polovinu.

Dodatek:

Planety a faraónové - středověký dokument potvrzuje léčivou sílu pyramid.

Rukopis této knihy už byl připraven k tisku, když jsem se dověděl senzační a zcela nečekanou informaci. Dal jsem text knihy přečíst známému senzibilovi, říkejme mu R., aby zkontroloval pasáže týkající se mé práce s virgulí. Již druhý den mi R. volal a překvapil mě otázkou:

„Jestlipak vůbec víte, že už v roce 350 po Kr. sestavil jistý J. Firmicus Maternus *Thema Mundi*?“

O tom jsem nikdy neslyšel. Z rozhovoru jsem se dověděl, že šlo o takzvaný horoskop světa.

„Astrologickou část oněch výpočtů můžeme ponechat stranou,“ navrhl mi R. „Pro vás je mnohem zajímavější, že Maternus svá pozorování léčivých sil pyramid dokazoval zcela jiným způsobem.“

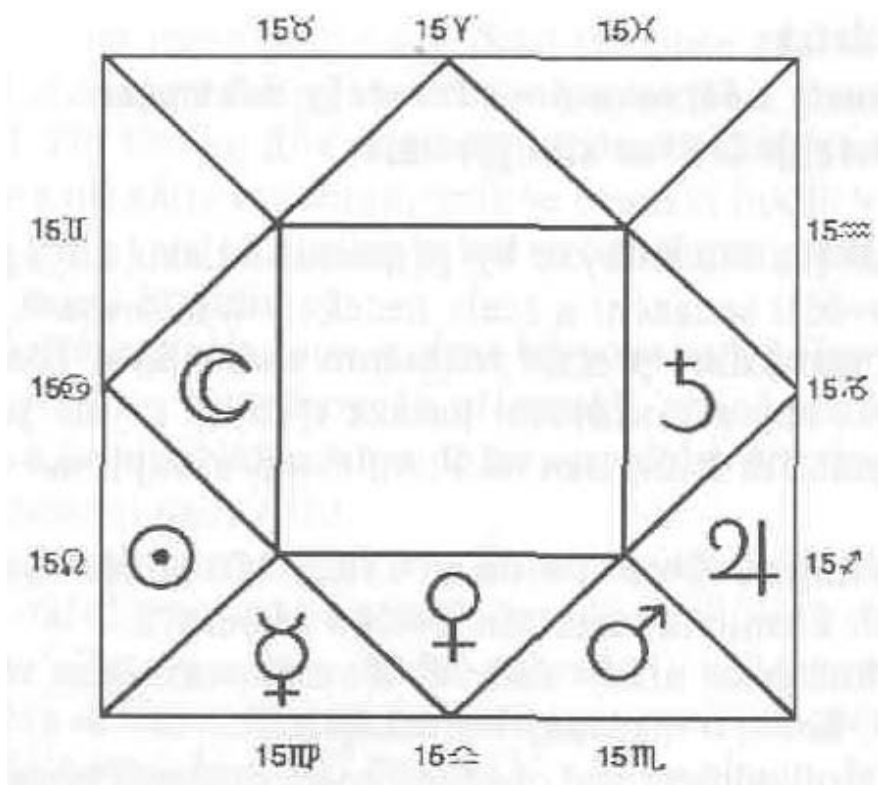
Umíte si, milí čtenáři, představit mé vzrušení ze slov R., která pronesl jen jakoby mimoděk?

„Maternus,“ pokračoval, „který žil o 1650 let blíže pto-lemaiiovským pramenům a tedy i pramenům všeho vědění o pyramidách, nakreslil svůj světový horoskop způsobem, kterému dávali přednost staří Egyptané v době úpadku. Do čtverce o hodnotě 1 se vkreslí o devadesát stupňů pootočený, tedy na špičku postavený druhý čtverec o poloviční velikosti prvního obrazce, má tedy hodnotu 1/2. Do toho se opět narýsuje třetí čtverec o poloviční velikosti druhého, ve vztahu k prvnímu čtverci bude mít hodnotu 1/4.“

Požádal jsem svého přítele, aby mi ten nákres poslal faxem. O několik minut později jsem už držel v ruce list papíru a fascinovaně na něj hleděl (viz obr.62):

planety	psychologické a patologické projevy	znamení	primární a sekundární nemoci
Slunce	Srdce, oběh krevní. - Pocity slabosti, mdloby, nemoci srdce, očí, krve.	Skopec	Hlava, obličej, oči, bolesti nervů, ledvin a hlavy, neuralgie, zápal mozkových blan.
Měsíc	Žaludek, tělní tekutiny, krevní sérum, ženské orgány. - Ženské nemoci, onemocnění žaludku, vodnatelnost.	Býk	Krk, hrdlo, funkce mandlí a pohlavních orgánů, vylučovací ústrojí, krční záněty. - Zácpa.
Merkur	Nervy, smyslové orgány, dýchací orgány. - Nervové poruchy, neurastenie, bronchiální astma.	Bliženci	Ramena, paže, ruce, stehna, plíce, nervové poruchy.
Venuše	Ledviny, pohlavní orgány, krk, jícen. - Krční onemocnění, nemoci ledvin, vředy, nádory.	Rak	Žaludek, prsa, slinivka břišní, onemocnění trávicího ústrojí, pálení žáhy, psychické poruchy.
Mars	Svaly, pohlavní orgány. - Záněty, horečka, nehody, poranění, hypertrofie, hemeroidy.	Lev	Srdce, páteř, mícha, bérce. - Onemocnění srdce a míchy.
Jupiter	Poruchy výživy, obezita, játra, žlučník. - Onemocnění krve, jater a žlučníku, otrava.	Panna	Trávicí orgány, slezina, symptomatická onemocnění nervů, nohou, stěv, zánět pobřišnice.
Saturn	Kostra, pohlavní orgány, šlachy, kůže. - Chronické nemoci, nemoci kostí, tvorba kamenů, stařecké projevy.	Váhy	Ledviny, nemoci močového měchýře, hlavy a ledvin, kůže.
Uran	Srdeční rytmus, mozková plena, hypofýza, kostní dřeň. - Nervová onemocnění, křeče, poranění, operace.	Štir	Pohlavní a vyměšovací orgány, krk, srdce, bérce. Nemoci pohlavních a vyměšovacích orgánů, nosní onemocnění, záněty žil, infekce.
Neptun	Šišinka mozková. - Ochablost orgánů, ochrnutí, otravy, zvláštní či tajemné nemoci.	Střelec	Kyčle, stehna, ramena, ruce, revma, ochrnutí, poranění.
Pluto	Není zcela probádáno, zřejmě všechny znetvoření, amputace s přispěním zvýšeného násilí a hromadných neštěstí.	Kozoroh	Kosti, kolena, kůže, žaludek, revma, nemoci žaludku, kůže, nachlazení.
		Vodnář	Krevní oběh, bérce, srdce, mícha. - Křečové žíly, vředy na nohou, nemoci žil, srdce, křeče.
		Ryby	Nohy - nemoci trávicího a dýchacího ústrojí, nemoci nohou, poruchy trávení, nachlazení, koliky a studené nohy.

Tabulka: Astrologické přiřazení domů a jejich vládců orgánům a nemocem

Obr.62; „Světový horoskop" podle Materna, 350 let po Kr.

Při bedlivějším pohledu můžeme v kresbě rozeznat pyramidu, jejíž špička byla v horní polovině překlopena dolů. Vzniká tak řetězec dvanácti trojúhelníků, z nichž každému přísluší jeden znak astronomického hvězdného kruhu, dnes nazývaného zvěrokruh.

V následujících dnech jsem s tímto mužem vedl další podrobné rozhovory a dozvěděl jsem se mnoho nových podrobností o astrologii. Až do šestnáctého století se v Evropě podle prastaré tradice kreslily čtvercové horoskopy. Každému trojúhelníku - v dnešní astrologii jsou nazývány domy - byla určena jedna planeta jako „vládce“. I tento zvyk nás vrací ke starým Egyptanům - v první a druhé části knihy jsme si řekli, že faraón byl označován jako „strážce velkého domu“. A v tomto horoskopu vycházejícím ze staroegyptské tradice jsou planety také strážci domů, jejichž rozmístění zcela jasně odpovídá tvaru pyramidy!

Co to má společného s naším tématem, s léčivou silou pyramid? I v dnešní astrologii jsou planety a domy spojeny s různými nemocemi. Tak například domu Raka patří žaludek, prsa, slinivka a trávicí orgány a strážce domu Měsíc má vliv na onemocnění žaludku, na tekutiny v těle, na krev, ženské nemoci a vodnatost.

Ale to není zdaleka všechno. „Položte Maternovo *The/na Mundi* na nákras Chufuovy pyramidy,“ vyzval mě R. hned při svém prvním telefonátu. „Zjistíte, že Maternovy astrologické domy souhlasí s tím, co jste si zakreslil do svého plánu pyramid.“

Samozřejmě jsem ho hned poslechl. Ale k mé bez-mezné lítosti byl výsledek srovnání negativní. Zdálo se, že se R. z nějakého důvodu zmýlil. Námi zjištěná místa diagnózy a léčby v žádném případě nesouhlasila s Maternovými domy a jeho řazením orgánů. Například tam, kde je dnes jasně místo diagnózy a léčby žaludku, se v Maternově horoskopu nikde nevyskytuje ani Rak, ani Měsíc. Stejně tak nesouhlasí astrologický dům Lva a Slunce s místem diagnózy a léčby srdce. A tak jsem zjišťoval jednu chybu za druhou, až mi konečně svitlo.

Udělal jsem docela prostou chybu - podle obvyklých pravidel evropské astrologie začíná náš rok znamením Skopce, které je umístěno na východě obrazce. Ale pro staré Egyptany neměl Skopce se začátkem ročního cyklu nic společného!

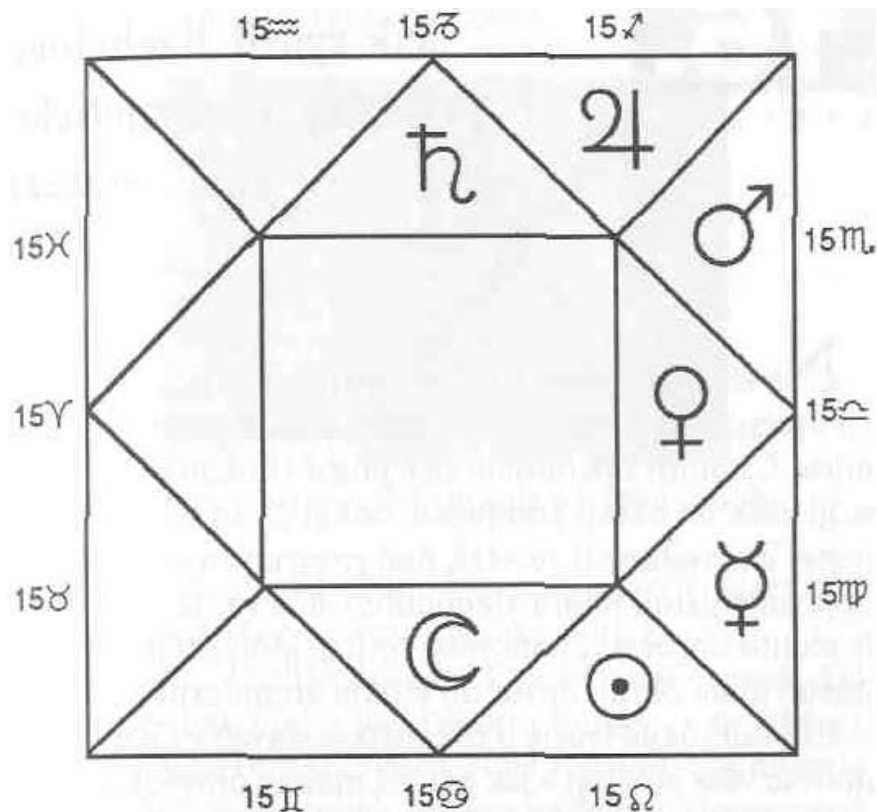
Egyptané totiž slavili začátek roku v době červencového rozvodnění Nilu. Takže jejich rok začínal v Raku, resp. Lvu. To souhlasí s orientací planet z východu, podle níž je také postavena Chufuova pyramida, neboť cesta k pyramidě vede z východu, stejně jako cesta od údolního chrámu k pyramidě končí na východě před pyramidovým chrámem.

Teď konečně všechno souhlasilo! Žaludek (Rak) a srdce (Lev) se přesně kryly s orgány a nemocemi, které podle našich výzkumů na těch místech mohly být léčeny a diagnostikovány.

Je snad toto zjištění jádrem nové hypotézy? Stala se snad ze znalostí o působení zemských sil v okolí pyramid pouhá víra, neboť vědění bylo zapomenuto a ne-

známé síly už nikdo neuměl vysvětlit? Vzdálila se vira původním místům působení a byla zahrnuta do systému zvěro kruhu?

Tajemné pyramidy, jste snad i řešením hádanky původu astrologie?

Obr.63; Světový horoskop podle Materna s konstelacemi, které odpovídají stavbě pyramidy

16.Kapitola

Jak využít Rachefovy pyramidy k energetické masáži

Na skalní plošině v Gize, ve středu tohoto komplexu určeného k využívání sil země, stojí Rachefova pyramida. Chufuova pyramida sice působí dokonaleji a lépe, stojí však na okraji komplexu, což si často neuvědomujeme. Zamysleme-li se však nad rozestavením pyramid, objevíme jistou nepravděpodobnost, a to, že by stavitelé lýchlo obrovských monumentů nejdůležitější budovu postavili na okraj, místo do středu komplexu.

Existují různé teorie o rozmístění staveb v Gize, v jednom se však shodují - jak přesná měření provedená v minulém století, tak také letecké snímky dokazují, že pyramidy jsou vybudovány podle určitého plánu, neboť celý komplex je možné

zasadit do přesného rastru (viz obr. 4).

I pozdější generace zřejmě považovaly Rachefovou pyramidu za centrální monument, protože sfingu postavili právě před ní a ne před Chufuovou pyramidou. Egyptologové to vysvětlují nepříznivou terénní polohou údolního chrámů Chufuovy pyramidy. V tomto bodě se však sfinga kouše do ocasu, protože Chufuova pyramida stojí na nevhodném místě právě proto, že ne ona, ale Rachefova pyramida je centrální stavbou komplexu.

Jak už jsme si řekli dříve, na spojnicích dvou rohů Chufuovy pyramidy dochází k silným účinkům u lidí, trpících problémy se štítnou žlázou. Ti, kterým byla štítná žláza odstraněna, udávali pocit bolesti a problémy se srdcem a krevním oběhem a také další signifikantní reakce.

Léčba nadměrné funkce orgánů

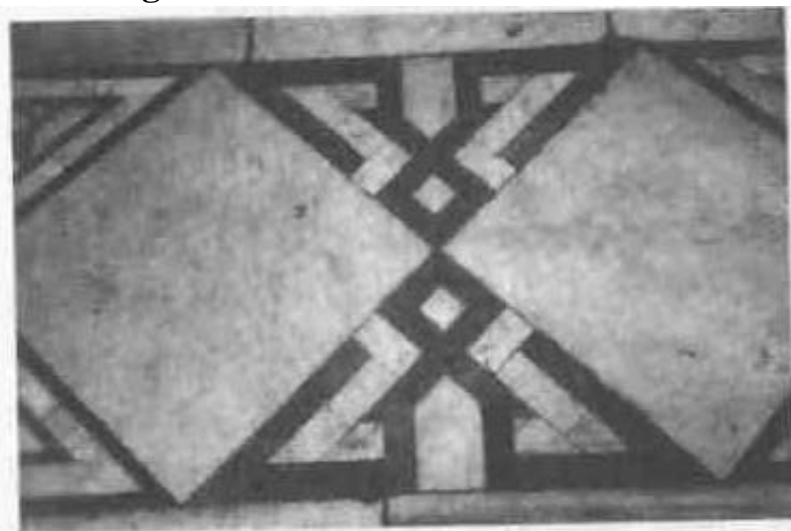

Obr..64: Od sebe odvrácené šipky ukazují odvádění energie.

K čemu zde dochází? K odčerpání energie, která způsobuje fyzické či psychosomatické potíže.

Vysvětlení: Jestliže dochází k poškození orgánu, které je způsobeno jeho nadměrnou funkcí, je možné při pobytu v této oblasti využít efektu stravování energie. Účinky jsou znázorněny černou barvou, což znamená, že k nim dochází především v noci.

Léčba orgánové nedostatečnosti

Obr.65: K sobě otočené šipky ukazují koncentraci energie.

Co nám ukazuje tento obrázek? Přísun energie, která vystupuje jak ze země před "pyramidami, tak z pyramid samotných.

Vysvětlení: Nemoci orgánů, které jsou vyvolány oslabením bioenergie, lze na těchto místech odstranit přísunem či nabitím síly. Představme si tento jev jako určitý druh bioenergetické masáže, která stimuluje celý bio-energetický stav člověka.

Barva na mozaice je načervenalá, z čehož můžeme vyvodit, že kýženého účinku lze dosáhnout především během dne, za svitu slunce.

Psychické a psychosomatické působení Rachefovy pyramidy

Zdá se, že staří Egypťané dobře znali hlavní působení Rachefovy pyramidy a psychosomatický stav člověka. Před její východní stranou byl vybudován mimořádně velký chrámový komplex s malými „ordinacemi na léčbu duše“.

Tehdejší výstup od údolního chrámu k Rachefově pyramidě začínal v bezprostřední blízkosti sfingy. Panuje domněnka, že zde původně mladí knězi prokazovali teoreticky i prakticky síly země a zde se učili, jak je používat k povznesení duše a těla.

Protože nyní se začíná s prohlídkou u údolního chrámu Rachefovy pyramidy, je dnešním návštěvníků pyramidového komplexu v Gize tento povznášející zážitek odepřen. Většina z nich je nucena postupovat předepsanou trasou, vedoucí od Rachefovy pyramidy ke sfinze. Mnozí si stěžují na únavu a ztrátu nálady.

Tyto reakce však byly staroegyptskými kněžími záměrně vyhledávány - na cestě k místu účinku měl být povznášející efekt zřetelně cítit. Když bylo třeba opustit místo duševní radosti, měl se dostavit pocit smutku a touha moci se zase brzy vrátit.

6.Díl - Tajemství sfing a obelisků

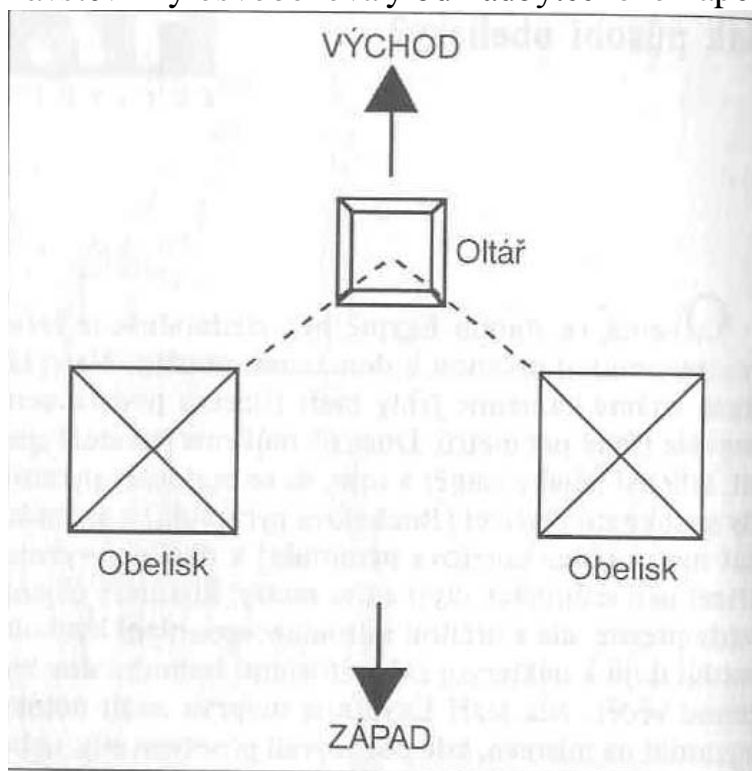
17. KAPITOLA

Jak působí obelisky?

Obelisk ve starém Egyptě byl, zjednodušeně řečeno, pyramidou určenou k domácímu použití. Nejvyšší dnes známé kamenné jehly měří třicet, s podstavcem nejvýše třicet pět metrů. Dnes už můžeme jen stěží zjistit, zda byl nějaký záměr v tom, že se budovaly pyramidy vysoké sto čtyřicet (Rachefova pyramida) a sedmdesát metrů (Menkauerova pyramida) a obelisky vysoké třicet pět, sedmnáct, čtyři a dva metry. Rozměry nejsou vždy přesné, ale s určitou mírou zaokrouhlení bychom mohli dojít k některým zákonitostem. Jednoho dne budeme vědět, zda staří Egyptané nejprve znali účinky pyramid na místech, kde pozorovali působení síly, nebo zda nejprve objevili vliv kulatých sloupů či jejich protikladu, čtyřbokých obelisků. První nositelé egyptského dědictví, Řekové, se rozhodli pro kulaté sloupy. Je třeba ještě odhalit, zda křesťanské kostelní věže a islámské minarety mají své kořeny také ve starém Egyptě a jsou tedy odvozeny od obelisků.

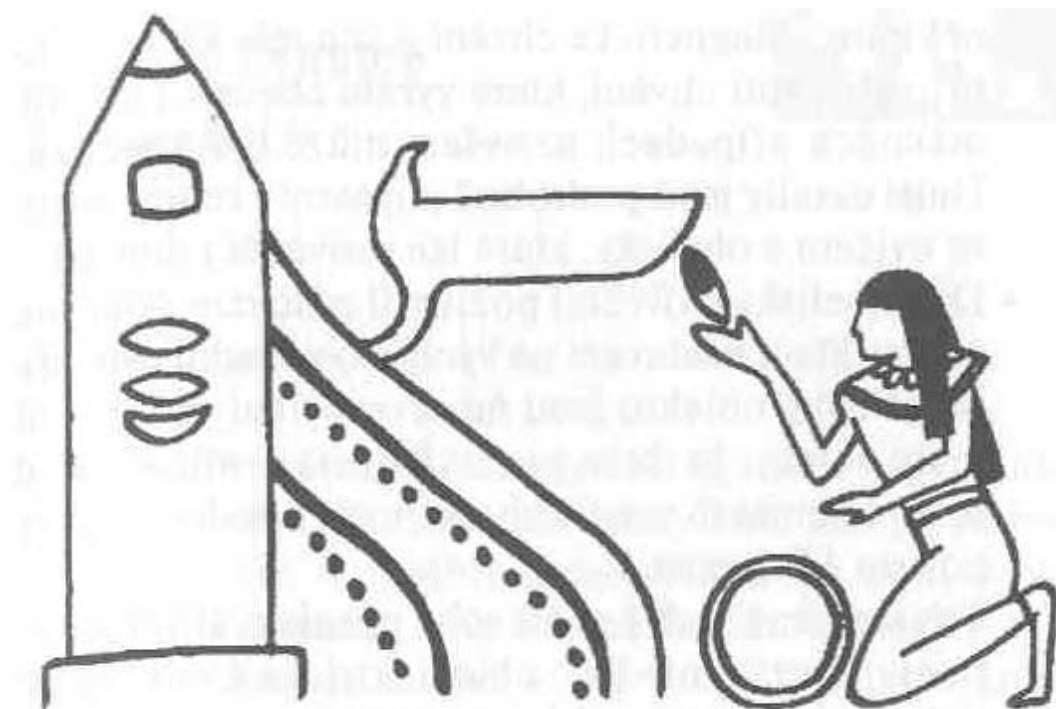
V Egyptě stávaly obelisky vždy ve dvojicích uvnitř komplexu chrámových přístřešků či venku těsně před vchodem. Obvykle si jich všimneme při vstupu do chrámu, takže v nás vzbuzují dojem, že byly vybudovány proto, aby označovaly vchod do chrámu, nebo na jeho ozdobu. Ale to je omyl.

Obelisky byly instrumenty, určené k tomu, aby v chrámu sloužící knězi stejně jako návštěvníky osvobozovali od nadbytečného napětí.

Jejich užitek byl v tom, že lidé se po opuštění chrámu cítili osvěženi. Tak jako dnes v myčce drhnou auto dva kartáče, točící se kolem své osy, tak dochází také mezi dvěma obelisky k určitému druhu magnetické masáže lidské aury. Tak zni vysvětlení telestetů.

Obr, 66: Typické uspořádání dvou obelisků

Obr,67: Je snad na tomto papyru zachyceno působení obelisku?
(Egyptské Národní muzeum v Káhiře)

Léčivá síla obelisků

Výzkumy telestetů ukazují, že jeden obelisk má mimořádné účinky, když stojí sám na určitém senzitivním místě, kde proniká na povrch zemský magnetismus. Musí být ovšem nasměrován na severo-j jižní osu.

Už docela malé obelisky, třeba třicet centimetrů vysoké a postavené na libovolném místě, ovšem seřizené na severo-j jižní osu, vykazují jasné účinky na pokusné osoby.

Některé výsledky výzkumu:

U pokusných osob, které sedí na severním konci osy, se obvykle dostavuje příjemný pocit a nálada. Na jižním konci osy jsou pokusné osoby většinou neklidné. Magnetické chvění jejich těla jde v tomto případě proti chvění, které vyrábí obelisk. (Ve výjimečných případech to ovšem může být i naopak. Další detaily jsou podrobně popsány v sedmé části, ve cvičení s obelisky, které lze provádět i doma.)

- Dva obelisky ovlivňují pozitivní polování pokusné osoby. Stačí nastavení na východo-západní osu, přičemž rohy objektu jsou na severo-j jižní ose. Velmi malé objekty je třeba postavit deset centimetrů od sebe. U objektů vysokých dva metry

se doporučuje odstup 1,3 metru.

- Telestet změřil dvě proti sobě působící chvění, která mají pozitivní vliv na bioelektrické a biomagne-tické pole člověka. Kdo se vždy ráno na dvě či tři minuty zdržuje v takovém poli, tedy stojí mezi dvěma obelisky, získá sílu na dalších třicet hodin a posílí tak především svou nervovou soustavu. Účinek je možné telesteticky měřit, jestliže obelisky a člověk stojí přímo na zemi na určené ose.

Kdo provádí tento pokus v bytě bez přímého kontaktu se zemí, musí počítat se šedesátiprocentní ztrátou. Čím větší je rušivý vliv okolí na osu, například betonovou stavbou, tím menší je účinek obelisků.

18. KAPITOLA

Sfinga - dynamo na potenci?

Ve vzdálenosti asi 350 metrů od Chufuovy pyramidy a asi 700 metrů od východní strany Rachefovy pyramidy leží v písku ten dobře známý z mnoha pohlednic, filmů a dokumentů „lev s lidskou hlavou“, sfinga.

Meyers Konversationslexikon z roku 1889 ji popisuje těmito slovy:

„Sfinga, název kolosální sochy obvykle z porfyru či vápence se lvím tělem a hlavou lidskou, ležící na podstavci, přední nohy natažené před sebou a zadní složené...“

Egyptské sfingy jsou vždy mužského pohlaví a obvykle jsou zobrazením krále, neboť na hlavě mají čelenku s posvátnou kobrou ureem...

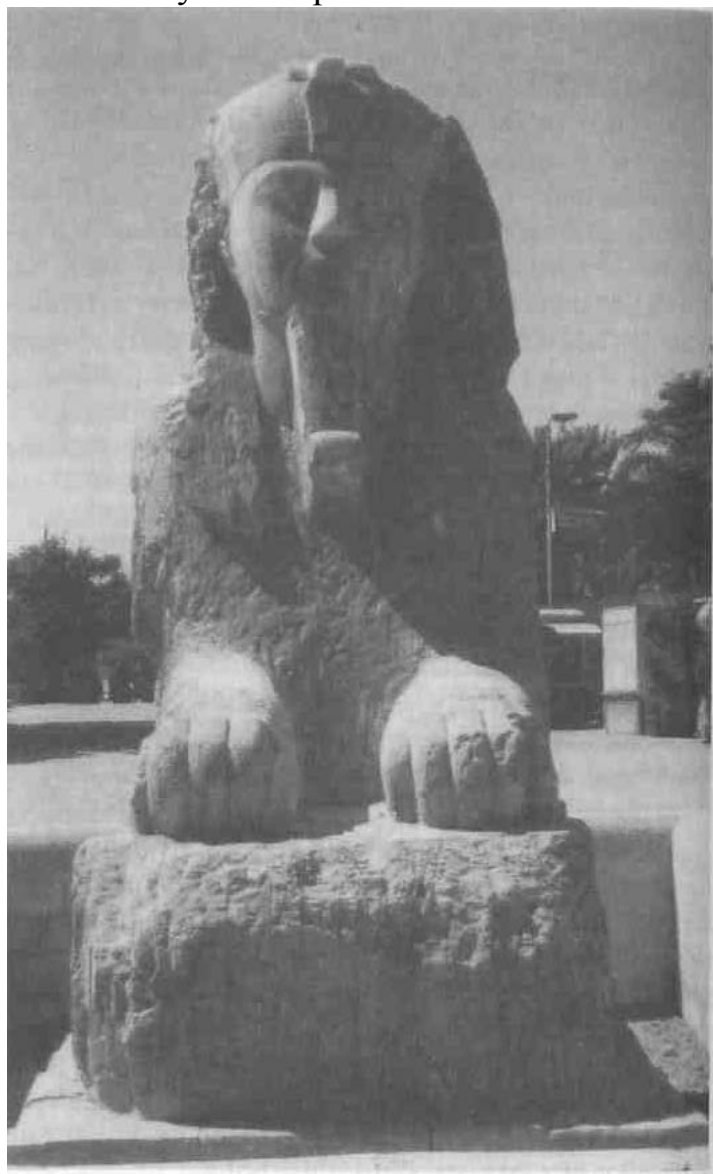
Abu el Hol, „Otec hrůzy“, tak nazývají Arabové, dnešní obyvatelé Egypta, toto obrovské zpodobnění faraóna, jenž nechal vybudovat pyramidu, před níž leží - tato domněnka je všeobecně rozšířená. Klasická archeologie stále trvá na tom, že pyramidy sloužily výhradně pohřebnímu ritu a předpokládá, že faraón v podobě sfingy hlídá svůj hrob. Ovšem už v době úpadku egyptské kultury, v Nové říši, zmizel původní smysl sfingy v zapomnění. Egyptané sfinze říkali „Hor na horizontu“ a viděli v ní zobrazení slunečního boha.

Ještě před několika desítkami let čněla z písku jen asi dvacet metrů vysoká část sfingy, hlava a poprsí, což vypadalo velmi tajemně.

Jeden Evropan, který navštívil Egypt v šestnáctém století, ji nazval tvář, aniž tušil, že v pouštním písku je ukryto lví tělo dlouhé padesát sedm metrů.

Hlava sfingy, vytesaná z jednoho skalního výběžku nad Nilem skalní plošiny v Gize, i dnes ohromuje návštěvníky pyramidového komplexu svým vzhledem a svou velikostí. Stavitelé - ať už to byl kdokoliv a žil kdykoliv - využili skály, z níž

vytesali hlavu a prsní partii sochy. O několik století později byl ve skále vylámán kámen na vytvoření pracek a ocasu.

Nejméně 2500 let poté se Thutmose IV. rozhodl, že je jeho povinností dát sfingu, která byla téměř celá ukryta pod bahnem pocházejícím z naplavenin Nilu, vyhrabat. Tento nejznámější z celé řady restaurátorů sfingy měl sen, v němž mu bylo uloženo osvobodit sfingu. Tento čin nám ještě dnes připomíná stéla, uložená mezi prackami zvířecí sochy s lidskou tváří.

Od dob Thutmose IV. už zase uplynulo téměř tři tisíce let. Starý Egypt zcela vymizel z povědomí dnešních obyvatel. Skalní plošinu v Gize skoro celou zavalil písek Libyjské pouště. Sto čtyřicet metrů vysoké pyramidy skryt nemohl, ale dvacet metrů vysokou sfingu ano.

Obr.68: Sfinga z Memfisu. Byly sfingy symboly mužské síly?

Dva tisíce let po Thutmosovi IV. dobytí zemi islám. Vnější plášť

pyramid byl ničen, neboť v očích věřících urážel Alláha a budil pohoršení. V následující době vzbuzovala z písku vyčuhující hlava sfingy pozornost už jen u evropských dělostřelců, kteří ji používali jako terč při svých cvičeních.

Avšak v posledních dvou desetiletích - asi od roku 1975 - se v Gize mnohé vykonalo. Bohatí sponzoři, především z Japonska, umožnili úplné očištění sfingy, takže mohly být započaty pečlivé restaurátorské práce.

Každý kámen byl očíslován, jeho poloha vyfotografována a byl z katalogizován. Zničené partie byly nahrazeny novými kopiemi.

Dnešní turista tak nalezne sfingu opět v plné kráse, jak leží s nataženými mohutnými prackami přesně tak, jak ji viděli staří Egyptané. Dnes už je také

možné postřehnout jemné detaily, například malou čtyřhrannou vytesanou komůrku u levé zadní nohy lvího těla. Jak už jsem se zmínil na začátku této knihy, ve stínu pyramid se říká, že budovatelé sfingy tu zanechali své stavební plány. Údajně byly objeveny mezi lety 1960 a 1985, dodnes ale nikdo neví, kde se nyní nacházejí. A tak leží sfinga již celá tisíciletí mlčky a záhadně před pyramidami v Gize. Jaké asi střeží tajemství?

Síla lva - vábivé volání chrámů?

Musíme se zbavit představy, že sfinga v Gize je v Egyptě jedinečná. Výjimečné jsou jen její rozměry - 20 x 57 metrů. My lidé máme sklon obdivovat postavy, které jsou větší než my. Dvacet metrů je už opravdu silný argument.

Ale sfingy se nenacházejí jen v Egyptě, můžeme je nalézt také například v Asýrii (palác u Nimrudu a portál v Chorsábádu). Většina sfing se ovšem skutečně nachází v Egyptě, hlavně před sakrálními stavbami, jako je chrám v Karnaku (Luxor), kde stojí turisté obvykle ve frontě. Vedle spojení lidské hlavy a lvího těla existuje i kombinace lvího těla a beraní hlavy nebo hlavy krahujce.

Než ukončíme popis vzhledu sfingy, měli bychom se zamyslet nad tím, co vlastně přimělo staré Egyptěany k tomu, aby světili ochranu chrámu právě takové podivné bytosti, napůl zvířeti a napůl člověku.

Lev symbolizuje nespoutanou životní sílu. Jeho řev, jeho mohutný úder pracky, jeho graciózní pohyby, prozrazující sílu, jej povýšily na krále zvířat. Tak se na něho dívali i lidé ve starém Egyptě.

Kdybychom dnes zkombinovali lví tělo s hlavou člověka, asi bychom tím chtěli vyjádřit buď to, že lev je chytrý jako člověk, nebo zeje člověk silný jako lev. Ale jak bychom dnes vysvětlili kombinaci lvího těla s hlavou berana? Beran je se svými rohy považován za symbol vůle, nebo, představíme-li si jeho stádo, za ztělesnění plodnosti.

Přesně to mohlo přimět staré Egyptěany k vytvoření takové sfingy. Tím, že knězi stavěli před své chrámy sfingy, lákali věřící k návštěvě chrámu. Sfingou totiž svým návštěvníkům naznačovali, co mohou uvnitř získat: „Životní sílu! Pojď dovnitř, zde získáš životní sílu!"

Žádný jiný slib by nebyl pravděpodobnější v zemi, kde základem celé filosofie byla víra, že faraón dostal od boha sílu, kterou předává kněžím, a ti jí pak udělují návštěvníkům chrámu.

V dochovaných papyrech se skutečně nacházejí odkazy na to, že sfingy měly něco společného s životní či rozplozovací silou. Tak jako při posuzování výukových tabulí (viz 6. kapitola) musíme i nyní opustit naše obvyklé pocity při pozorování a interpretaci antických piktogramů. Žádné téma této knihy není choulostivější než následující odstavce, v nichž se budeme zabývat zajímavou otázkou: Jak je možné zobrazit životní a rozplozovací sílu čistě, tedy bez erotického podtextu?

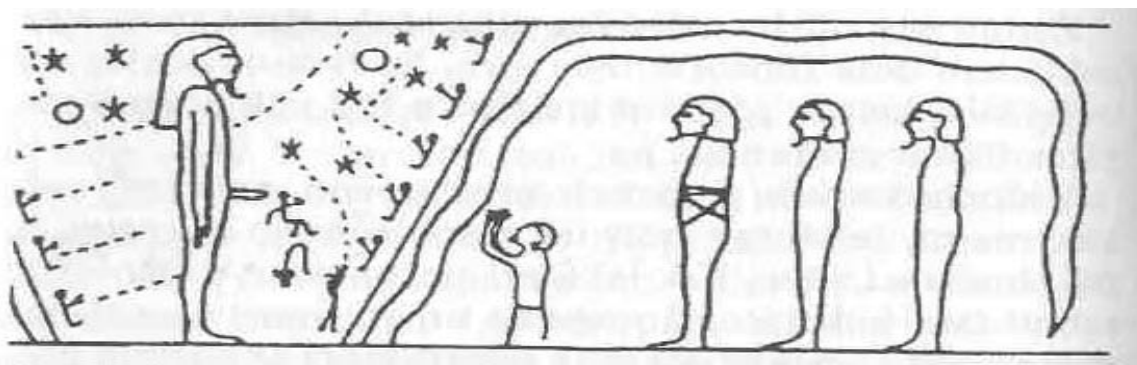
Kdybychom chtěli zcela jasně zobrazit životní a rozplozovací sílu, asi bychom

ztvárnili buď ženskou, nebo mužskou postavu. Jaké typické znaky má však ženská postava? Jistě by to byla prsa, neboť pohlavní orgány, vaječníky a děloha, jsou ukryty uvnitř těla. U mužské postavy jsou však orgány, v nichž tkví rozplodzovací síla, tedy varlata a penis, jasně patrné a dají se zobrazit.

Ve starém Egyptě si zvolili za piktogram životní a rozplodzovací síly ztopořený mužský penis. Nápadné však je, že penis byl vždy zobrazován bez varlat.

Výzdoba hrodek faraónů v Údolí králů i výzdoba čírá-mů je jistým druhem učebnice. V případě hrobky byla určena k tomu, aby znovu procitnuvším připomněla, jak vše na zemi „funguje“. Co nám vlastně obrázek 69 ukazuje:

V levé části obrázku je vidět lidská postava. Tato postava má ruce, je tedy ztělesněná. Postava má ztopořený penis, tělo je tedy mužské. Kousek pod penisem je vidět malý panáček s rukama a nohama, tedy člověk.

Obr.69: Zobrazení pozemského rozplodzování v hrobce Ramsese VI. Vlevo a vpravo jsou neztělesněné bytosti (bezrukou), které čekají na to, až od ztělesněného dostanou vlastní tělo.

Nevyhnutelně se vnučuje otázka: Je možné, že je to zobrazení mužského semene? Odkud by ale staří Egyptané znali podobu spermií? Z toho, co dosud víme o vědění staroegyptské rozvinuté kultury, bychom mohli předpokládat, že kněžští lékaři věděli o průběhu plazení mnohem víc, než se zatím domníváme.

V souhrnu tento obrázek ukazuje, že vnořením ducha do těla (symbolizován hady, kteří pronikají dolů, do země, aby se opět vynořili), je předávána životní síla (ztopořený penis). Nápadné vynechání varlat je třeba interpretovat tak, že na této kresbě jde o životní sílu a ne o sexualitu.

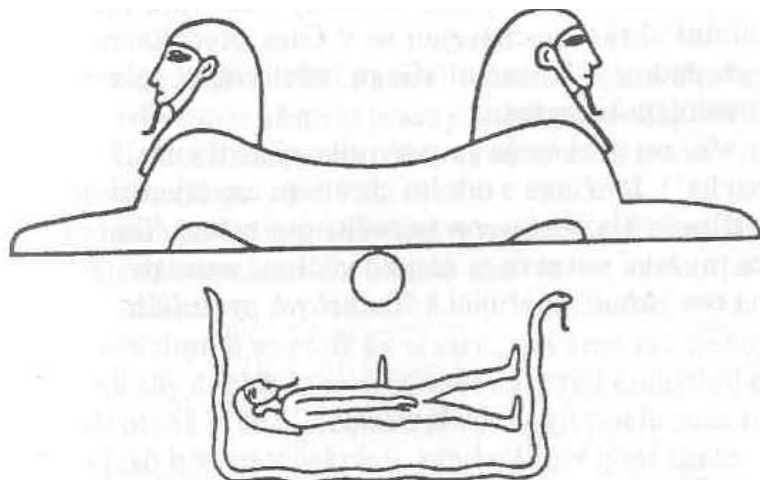
Souvislost mezi sfingou a životní a rozplodzovací silou je popsán v knize *Booka ofCavernes* - v „Knize jeskyní“ v chrámu v Abydosu'. Na následujícím obrázku vidíme dvojitou sfíngu, pod ní Slunce a nakonec tělo se ztopořeným penisem, ovšem bez varlat.

Již dříve zmíněný obraz Achnatona naznačuje, že Slunce v představě starých Egyptanů pramenem, z něhož vychází síla (symbolizovaná zobrazením rukou).

Tyto síly Slunce jsou ale na papyrech zobrazeny jako mužské tělo se ztopořeným

penisem.

Staroegyptský piktoqram dále říká, že sfingy dávají muži životní sílu, rozplozovací sílu, potenci - a na tento slib lákali knězi muže do chrámů.

Obr. 70: Dvojitá sfinga v „Knize jeskyní“ v chrámu v Abydosu. Dvojité sfingy byly objeveny A. Piankoffem v několika hrobkách faraónů.

Léčivá síla sfingy

Teletetické prozkoumání sfingy v Gize bylo provedeno na konci roku 1995. Zkušený odborník proměřil údolní chrám nacházející se v Gize před Rachefovou pyramidou a kolosální sfmgu, nacházející se v tomto proslulém komplexu. Měření prokázala (a potvrdila výsledky Dr. J. Ober-bacha¹), že sfinga a údolní chrám se navzájem doplňují a sfinga byla postavena na určité ose záření. Tento tvůrce mužské potence je zřejmě vědomě vytesán na skále na ose záření směřující k Rachefově pyramidě.

Výsledky;

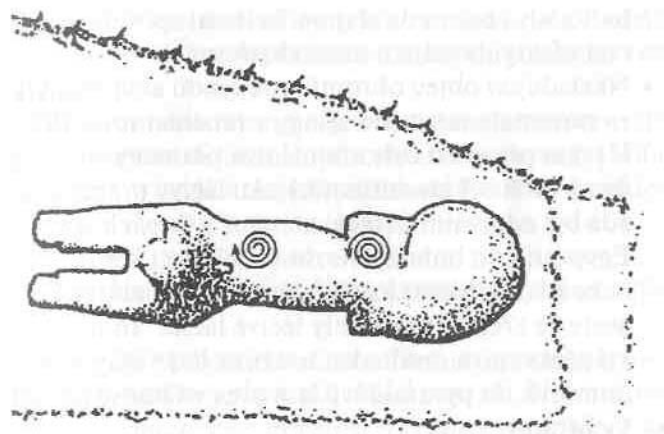
Před prackami sfingy se nacházejí plusová a minusová pole síly. Můžeme šije představit jako silové proudy nabíjení a také vybíjení.

Mezi prackami sfingy chybi neutrální zóna. Posta-víme-li se přesně mezi pracky, dosáhne na nás v této uměle neutralizované zóně náboj vycházející ze lvího těla sfingy.

Nás leduj eme-li tuto osu dál ve směru Rachefovy pyramidy, narazíme na obrysy malého chrámu před pyramidou.

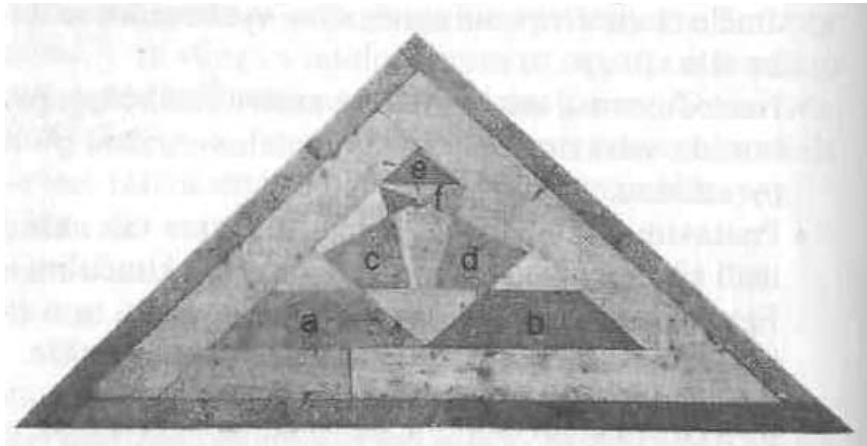
Postavíme-li se zády ke sfinze, získáme tak náboj hadí síly ducha, kterou Indové nazývají kundalini a Egypťané ureus. Ten, kdo je vnímavý, pocítí tuto sílu jako bušení v Čakrách, především v týlní cakře. Postavíme-li se obličejem ke sfinze,

pocítíme po krátké době bušení v čelní čáře a oblasti kostrče. Některé nezasvěcené pokusné osoby vypovídaly o lehkém mrazení kůže, probíhajícím shora dolů.

Obr.71: Výsledky telestetického měření sfingy provedené H. Bergmannem prokázaly levotočivý a pravotočivý energetický proud.

Další testy prokázaly, že nedojde k žádnému účinku, jestliže použijeme krátce po sobě obě pozice, tedy zády i čelem. Je zřejmé, že tímto způsobem jsou oba efekty navzájem neutralizovány. - Následující objev ohromil pokusnou skupinu, která zkoumala tajemství sfingy v prosinci roku 1995. V jejím prostoru byly zřejmě dva prameny vody. Jeden z nich byl identifikován jako léčivý pramen, ale zda byl zdravotní účinek znám už v dobách síarých Egyptanů, to bohužel nevíme. Telesteti konstatovali, že v komplexu údolního chrámu Rachefovy pyramidy se zřejmě nacházely léčivé lázně. To je vskutku překvapivá myšlenka, uvážíme-li, že celý svět se domnívá, že pyramidový komplex v Gize je jen velký hřbitov. Sloupy v údolním chrámu naznačují některé příčné osy vedoucí k sfince. Podle názoru telestetů nemůže být náhoda, že je vybudována právě na těchto osách. Před tisíciletími tu pracovali skuteční znalci. Ovšem otázku, jak asi tento komplex fungoval, když bezprostředně vedle něj tekl Nil, nejsme schopni zodpovědět, neboť koryto řeky je dnes dobrých pět set metrů od chrámového komplexu.

Obr.72: Toto

schematické zobrazení sfingy je k vidění na podlaze Hasanovy niešity.

a, b - obě pracky c, d - tělo e, f - hlava Šipka ukazuje jasně mezi obě pracky.

Podle mínění telestetů působí sloupy chrámu jako určitý kolektor. S touto domněnkou se ale vynořuje otázka: K čemu egyptští knězi potřebovali takový kolektor?

Dodávala a odníkala sfinga životní sílu a potenci?

To, co bylo pro obyvatelstvo důležité a potřebné, mohlo být problémem pro knězi, žijící v askezi. Nejsme dnes schopni s naprostou přesností rekonstruovat vše, co se u sfingy odehrávalo, neboť nám o této problematice chybí písemné dokumenty.

Telesteti však našli body, které působí zcela opačně, než od sfingy očekáváme - místo dodání životní síly a potence ji naopak odnímají!

Pro knězi to mohl být velmi důležitý instrument, aby si v celibátu uchovali vnitřní vyrovnanost. Ať už byl tento úkon prováděn v egyptských chrámech vědomě, či jako povinný rituál v podobě každodenní modlitby před malou soškou, v každém případě mohlo docházet k odnímání potence.

Zájmy obyčejných Egyptanů však byly (tak jako u většiny dnešních turistů) zcela jiné. Tito muži mohou najít u sfingy kýženou pomoc - během kúry prováděné u sfingy v Memfisu.

Sfinga v Memfisu

V bývalém chrámovém komplexu v Memfisu stojí krásná, v poměru ke kolosální sfingě ovšem malá (3x7 metrů) sfinga s lidskou hlavou. Je to socha vytesaná z růžového křemene. Pro telestety je její průzkum snazší než průzkum kolosu v Gize. Výsledky měření se ovšem podobají:

- Před jednou tlapou lvího těla je plusové a před druhou minusové pole.
- Mezi tlapami je neutrální zóna (+/-0).
- Také působení na lidi je podobné jako v Gize, i když vliv na hadí sílu páteře s

jejími čakrami a na životní sílu a potenci byl zjištěn menší.

Vzniká otázka, zda nastavením sochy nedochází k vlivům dalších faktorů. Teletet zjistil, že dnešní pozice sfingy v Memfisu zcela jistě nemůže odpovídat původnímu stanovišti - záření akumulované v soše neodpovídá vyzařování místa.

Přesto však sfinga v Memfisu působí. Jak si to máme vysvětlit? Jestliže si sochu rozložíme na jednotlivé části, ze kterých je postavena, pak budeme mít tři stavební části:

- jeden velký, podlouhlý kamenný kvádr (lví tělo),
- plochý kámen, položený před podlouhlým kvádrem (hlava),
- dva malé podlouhlé kvádry (tlapy).

Toto schéma nalezneme jak v egyptských hieroglyfech, tak také na výzdobě hrobek faraónů vždy v souvislosti s bohyní Eset, která byla považována za dárkyni života. Zdá se, že pro energetické efekty je vedle pozice sfingy také důležitý její tvar. Čím nepřesnější je pozice sochy na místě určitého zemského záření, tím lepší musí být materiál a modelování kamenných kvádrů.

Až budeme schopni optimálně měřit hodnoty záření, budeme moci ve všech oblastech naší zeměkoule zřídit čerpací stanice životní síly. To je ale vyhlídka! Další experimenty prováděné v této oblasti prastarého vědění by mohly pomoci splnit odvěký lidský sen, který byl už asi v dobách starého Egypta skutečností. Mohli bychom znovu získat studnici mládí, která by dodávala nikdy nevysychající pramen vitality. V sedmé části této knihy se dozvíte, jak se můžete u sebe doma napojit na tento staroegyptský energetický pól.

7.Díl - Staroegyptská studnice mládí - experimenty a cvičení

19. KAPITOLA

Jak si pořídit energetický rezervoár faraónů

Ne každý čtenář bude mít asi možnost podniknout cestu do Egypta, aby tam sám na sobě vyzkoušel fenomény, popisované v této knize. Jen v bezprostřední blízkosti velkých pyramid lze odhalit svá „slabá místa“. Kdyby bylo možné dosáhnout této diagnostiky jednodušším a méně náročným způsobem, Egyptané by si nepochybně ušetřili námahu se stavbou 145 metrů vysoké pyramidy.

V průběhu několika tisíciletí vývoje své kultury si Egyptané, ať už pouhým odpozorováním přírody, nebo za pomoci svých mudrců, o nichž se nám však žádná svědectví nedochovala, obstarali instrumenty, s nimiž uměli využívat síly Země a proudy, přicházející z kosmu. Ještě jednou si zopakujme, že instrumenty - obelisky, pyramidy, oltářní kameny - byly používány především k tomu, aby:

- posilovaly vyvěrající síly, nebo
- převedly síly na jiné místo, nebo
- využívaly síly takové, jaké se v těch místech vyskytovaly.

V posledním případě bylo třeba vyznačit místa kameny, neboť pozorované síly kolísají ve své intenzitě, někdy vysychají, aby se náhle znovu projeví v plné síle.

- Aby bylo dosaženo fyzického účinku, je třeba instrumenty nařídit na severo-jihní osu.
- Jestliže bylo třeba dosáhnout psychoterapie, byla tato polarizace prvořadou podmínkou.
- Severo-jihní orientace instrumentu neustále ovlivňuje celkové bioenergetické pole člověka, který se v oblasti působení nachází, tedy jak fyzický, tak také duševní stav. Celostních účinku je možné dosáhnout nejlépe tím, že u obelisků a pyramid vyhledáváme místa na této stěžejní ose.

Zásadní podmínku, nasměrování instrumentu na se-vero-jihní osu, může každý člověk splnit bez ohledu na to, zda bydlí na zvláště silném místě, nebo ne. Takže i vy, milí čtenáři, můžete za pomoci cvičení, která jsem pro vás připravil, doma využívat léčivou sílu pyramid a obelisků. Naučíte se, jak se za pomoci jednoduchých prostředků ve svém obvyklém prostředí napojit na energetické zdroje, jejichž síly faraóni a knězi úspěšně používali k prevenci a léčení nemocí a ke stálé vitalizaci.

V této části knihy vám popíši pokud možno podrobně jednoduché experimenty a cvičení. Kdo je vyzkouší, bude moci, vždy podle své výchozí situace, sledovat subjektivní reakce. Každý z vás se musí rozhodnout, zda ve vybraném cvičení bude pokračovat, nebo je naopak kvůli výskytu rušivých symptomů přerušit a po několika týdnech se o ně pokusí znovu.

1. V blízkosti pyramid dochází k *okamžitému psychickému účinku* podle osobních dispozic, stoupá:

<i>bud'</i>	<i>nebo</i>
klid vyrovnanost až k únavě	neklid podrážděnost euforii

2. Mezi dvěma obelisky

- může dojít *kpřepólování*
smutek <—> veselost
- může však dojít i k dočasné změně osobnosti:
nepřátelská <—> přátelská
kontaktní <—> odmítavá

3. Jen u originálních pyramid byly pozorovány následující *orgánové* reakce:

- lehký tlak až bolest (fantómové bolesti) na místech, kde byl orgán částečně nebo zcela operativně odstraněn (děloha, štítná žláza, ledvina),
- nevolnost a únava osob s nemocemi krevního oběhu.

4. V experimentu s pyramidovými modely je třeba -vždy podle dispozice - počítat s následujícími *mozkovými* reakcemi:

bud' s živými sny intenzivními fázemi spánku *nebo s* špatnými sny plochými fázemi spánku

Uvědomte si, prosím, že tyto reakce jsou doprovodnými projevy energetické kúry, která může v krátké době zvýšit vaši vitalitu, zmírnit a vyléčit psychické či organické nemoci a všeobecně pozvednout vaši koncentraci a výkonnost na netušenou úroveň.

Staré německé přísloví říká, že není možné se vykoupat, aniž by se člověk namočil. Přesně to platí i pro studnici mládí faraónů, pro staroegyptskou masáž aury, přísun energie, díky níž byli staří Egyptané schopni obdivuhodných kulturních výkonů a rozuměli víc než dnešní lidé zákonitostem života a ducha.

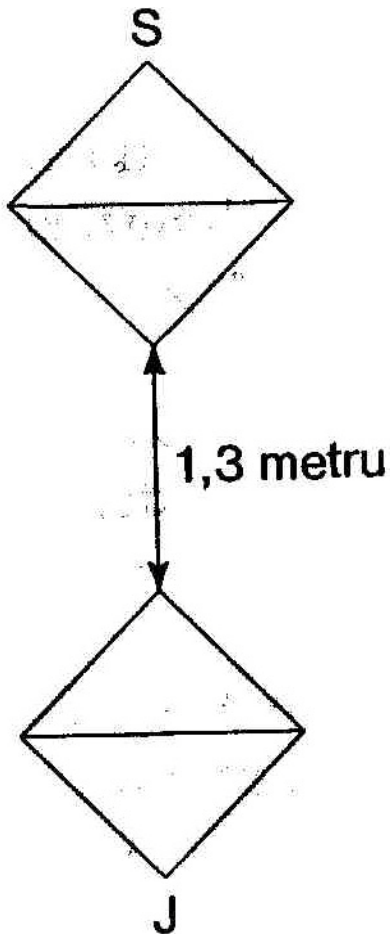
V dodatku této knihy naleznete návrhy, jak různá cvičení vhodně kombinovat, aby se navzájem snášela. Zvykněte si provádět tento staroegyptský fitnessprogram pravidelně. Začněte s týdenním plánem novice a postupně stoupejte až na úroveň „pramenu mládí faraónů“ - brzy pocítíte, jak síly obelisků a pyramid ve vašem nitru probouzejí nové energetické potenciály a dimenze vědomí.

20. KAPITOLA

Staroegyptská masáž aury - cvičení s obelisky

Obelisk je vlastně taková akupunktura! jehla, která napichuje magnetické pole Země. Podobá se víceboké věži s malou čtyřstrannou pyramidou na špičce. Dále popsaná cvičení ovšem nemůžete provádět v domě postaveném ze železobetonu, protože kovové armování z velké části stíní geoelektrická a geomagnetická pole.

První cvičení s obeliskem

Potřebujete:

- kompas,
- malý obelisk z kamene či kovu,
- kyvadlo či
- virguli.

Obr. 7 3: Obelisk je postaven tak, že dva jeho rohy se nacházejí na severo-jihní ose.

První den

Určete si pomocí kompasu na stole, na kterém budete pokus provádět, přesný sever. Obelisk postavte na stůl tak, že se dva jeho rohy budou nacházet na severo-jihní ose.

Při tomto cvičení si nejprve musíte na obelisk přivyknout, abyste mohli pociťovat silové pole, které vznikne na severo-jihní ose.

- Postavte se na východní či západní stranu obelisku a držte kyvadlo popř. virguli asi deset centimetrů nad špičkou. Kyvadlo začne kroužit a virgule se vychýlí a rotuje.
- Jakmile je instrument aktivován, skloňte jej dolů, takže stále hlouběji krouží kolem obelisku.
- Několikrát opakujte toto cvičení: Postavte se nebo posad'te na jižní a poté severní osu

obelisku vždy asi na pět minut. Měňte i odstup od obelisku od deseti centimetrů až po jeden metr. Sledujte, co se bude dít.

- Poznamenejte si své pozorování. Jaké psychické nebo fyzické reakce jste pocítili
 - a) v severní pozici při odstupu deset, třicet, padesát, sto centimetrů?
 - b) v jižní pozici při stejných odstupech?
- Když zakončíte tuto sérii malých experimentů, neměli byste ten den již dělat další pokusy.

Druhý den

Při druhé sérii cvičení s obeliskem je třeba, abyste sledovali odchylky v závislosti na čase, přičemž opět použijete kyvadlo či virguli.

Citlivé doby jsou:

- východ Slunce v místě pokusu,
- poledne v místě pokusu - Slunce nad hlavou,
- západ Slunce v místě pokusu,
- půlnoc v místě pokusu - Slunce na druhé straně zeměkoule.

Cíl tohoto pokusu tkví v tom, abyste mezi jednotlivými citlivými časy našli ty, v nichž

- místně začínají být cítit signifikantní silové účinky *a*
- vy jste díky své individuální dispozici mimořádně citliví na energii, kterou vám obelisk předává.

Ve kterém ze jmenovaných časů jste pocítovali mimořádné silové účinky měřené kyvadlem či

virguli a také na sobě samých?

- Vyzkoušejte opět severní a jižní pozici vzhledem k obelisku (pobyt dlouhý 5-10 minut).
- Měňte v obou pozicích vzdálenost od obelisku (deset až sto centimetrů).
- Také tato pozorování si poznamenejte, abyste si na jejich základě mohli najít vlastní optimální .

pozici a vzdálenost

Co můžete očekávat?

- Silné výkyvy (kyvadla, virgule) na severo-j jižní ose.
- Nepochybně pocítíte přísun síly, když se budete zdržovat pět až deset minut na ose jižně
či severně od obelisku.
- Obelisk působí jako anténa, která převádí z hloubky zemský magnetismus, a to sice levotočivě

nebo pravotočivě. Rotace na severní a jižní straně je vždy opačná. Proto bude vaše

biomagnetická aura, jestliže se budete zdržovat jen na jedné straně obelisku, stále

„kartáčována“ jen v jednom směru.

- Podle okolností budete reagovat nervózně či neklidně, pokud se budete déle než pět minut

zdržovat jižně či severně od obelisku. Tato nervozita, doprovázená obvykle touhou „utéct“,

jež je teprve po určité době vědomá, se dá dobře vysvětlit. Je-li masáž vaší aury prováděna

ve směru opačném k vaší osobní potřebě, pocítíte impuls nabádající k útěku, jenž ve vás

vyvolá nepříjemné pocity.

- Stejně tak je možná opačná reakce, jestliže rotace odpovídá vaší potřebě, zažijete velmi příjemný

pocit „prokartáčování“ vaší biomagnetické aury. Když tedy zjistíte, že se na jižní pozici cítíte

špatně, měli byste napříště vždy vyhledávat jen severní pozici (a naopak).

Výsledky

Zaznamenejte si nejdůležitější výsledky vašeho experimentu. Mimořádně intenzivní a příjemné byly přísuny energie

- v.....hodin místního času,
- při délce pobytu.....minut,
- ve vzdálenosti.....centimetrů od obelisku,
- v severní/jižní pozici.

Poté provádějte toto cvičení vždy dvakrát či třikrát týdně. Tak budete mít vždy k dispozici svou soukromou čerpací stanici energie a můžete neustále disponovat čerstvou vitalitou.

Druhé cvičení s obeliskem

Ten, kdo by chtěl ještě intenzivněji a opravdověji pocítit staroegyptskou „pračku aury“ a její energetické účinky, může na následujících řádcích nalézt popis zajímavého cvičení. Původně se aparát určený k silné masáži aury skládal ze dvou obelisků, jež stály před chrámem, aby je mohli používat jak návštěvníci, tak také knězi, kteří se museli příliš dlouho zdržovat na jednom místě.

K tomuto cvičení budete potřebovat:

- dva stejně vysoké (asi 100 až 190 centimetrů) obelisky, nejlépe z tvrdé horniny, jako je granit nebo čedič, ale je možné použít i sádrové obelisky,

- kompas,
- kyvadlo nebo
- virguli.

Postavte oba obelisky vysoké 190 centimetrů do vzdálenosti 1,3 metrů od sebe, obelisky vysoké 100 centimetrů jeden metr od sebe. Nasměřujte je tak, aby vždy dva jejich rohy stály na severo-jihní ose.

Postavte se asi na dvě až pět minut (ne déle) mezi obelisky. Požádejte někoho, aby vám změřil efekt s pomocí kyvadla či virgule.

I při tomto cvičení musíte provést všechny kroky, popsané při prvním cvičení.

- Měňte svou pozici mezi obelisky.
- Měřte rozdílnou sílu reakcí instrumentů (kyvadlo či virgule).
- Najděte si pokusně dobu, která vám osobně nejlépe vyhovuje.
- Pečlivě si zaznamenávejte svá pozorování.

Co můžete očekávat?

- Velmi silné výchylky (kyvadla, virgule) na severojižní ose mezi obelisky.
- Když se budete dvě až pět minut zdržovat mezi obelisky, pocítíte přísun energie, který může

být přinejmenším na začátku příliš silný. Jakmile dojde k dříve zmíněným vedlejším účinkům,

přerušete pokusy na dva týdny a pak opakujte cvičení mezi obelisky v redukované době.

- Pár obelisků působí jako dvojitá anténa, která přivádí ze země levotočivý i pravotočivý

zemský magnetismus. Tak je vaše biomagnetická aura stále „kartáčována“ v obou směrech.

Podle toho, zda jste se cítili na severní či jižní pozici při prvním cvičení s obeliskem lépe,

měli byste se také nyní zdržovat blíže severnímu nebo jižnímu obelisku.

Výsledky

Poznamenejte si nejdůležitější výsledky svého experimentu. Mimořádně intenzivní a příjemné byly přísuny energie

- v.....hodin místního času,
- při době pobytu.....minut,
- ve vzdálenosti.....centimetrů od jižního obelisku.

Provádějte pak toto cvičení jednou či dvakrát týdně.

Pozor: Intenzivnější ozařování páru obelisků *nahrazuje* první cvičení a nemělo by být prováděno v žádném případě spolu s první cvičením, neboť hrozí přetížení

vašeho bioenergetického pole.

Jestliže se necháte očistit v této pozitivní „pračce duše“, budete se cítit jako znovuzrozeni. Získáte tak energetické lázně, které budou posilovat váš fyzický i duševní stav, vaši výkonnost a koncentraci ve skutečně staroegyptské dimenzi.

Obr. 74: Knězi Z Karnaku (Luxor) používali toto zařízení k harmonizaci svého bio elektrického pole.

21.KAPITOLA

Načerpejte kosmickou a zemskou energii - cvičení s pyramidami

Pyramidy a obelisky vyvolávají v zásadě podobné bio-energetické účinky. U pyramid ale

- jsou tyto efekty intenzivnější,
- projevují se v širším (celostním) bioenergetickém spektru a
- jsou, jestliže se cvičení provádí s pyramidovými modely, většinou provázeny menšími, či méně

obtížnými vedlejšími účinky, než vyvolává masáž aury jedním či dvěma obelisky. Obvykle je možné pobývat v blízkosti pyramid déle než třeba mezi dvěma obelisky. Ty totiž působí jako bodové zářiče na naše bioenergetické pole, zatímco vliv pyramid se spíše podobá měkkým širokopásmovým vlnám intenzivního osvětlení.

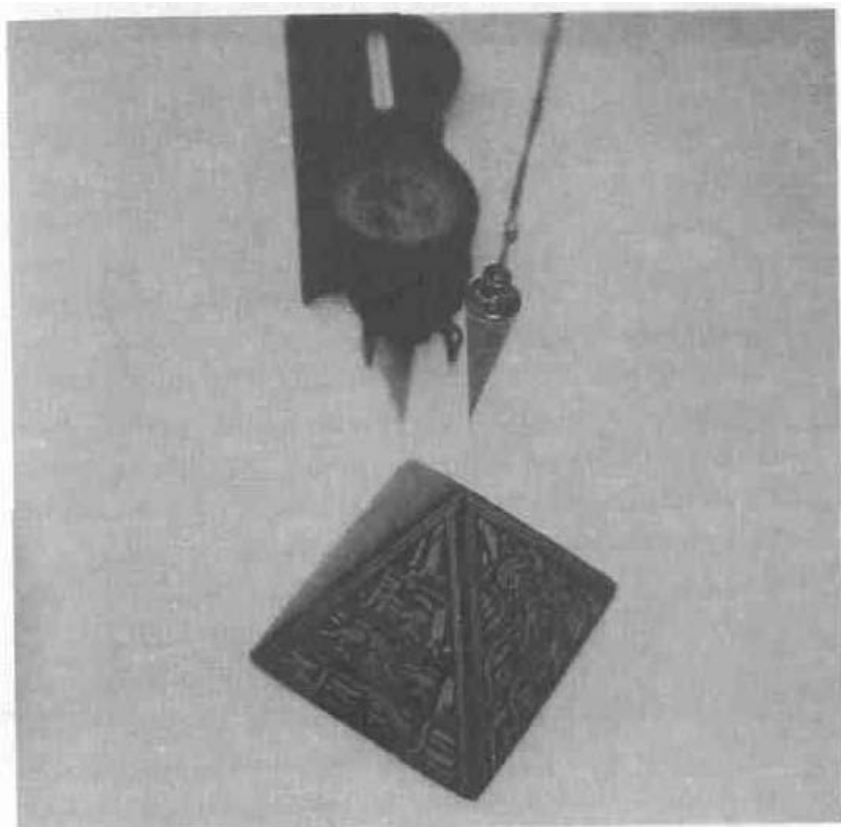
Následující cvičení by přesto měla být prováděna s co největší opatrností. Začněte nejprve s velmi krátkou dobou pobytu v blízkosti pyramid (10-15 minut), pečlivě sledujte svou reakci a jen postupně dobu zvyšujte (maximálně na jednu hodinu). Jakmile zjistíte, že reagujete příliš senzitivně, měli byste svou bioenergetickou auru nejprve několik týdnů „trénovat“ a místo toho zkoušet cvičení s jedním či dvěma obelisky.

Dále popisovaná cvičení byste pokud možno neměli provádět v budově ze železobetonu, neboť armování působí jako Faradayova klec, odstiňuje tedy do značné míry geoelektrické a geomagnetické pole.

Budete potřebovat :

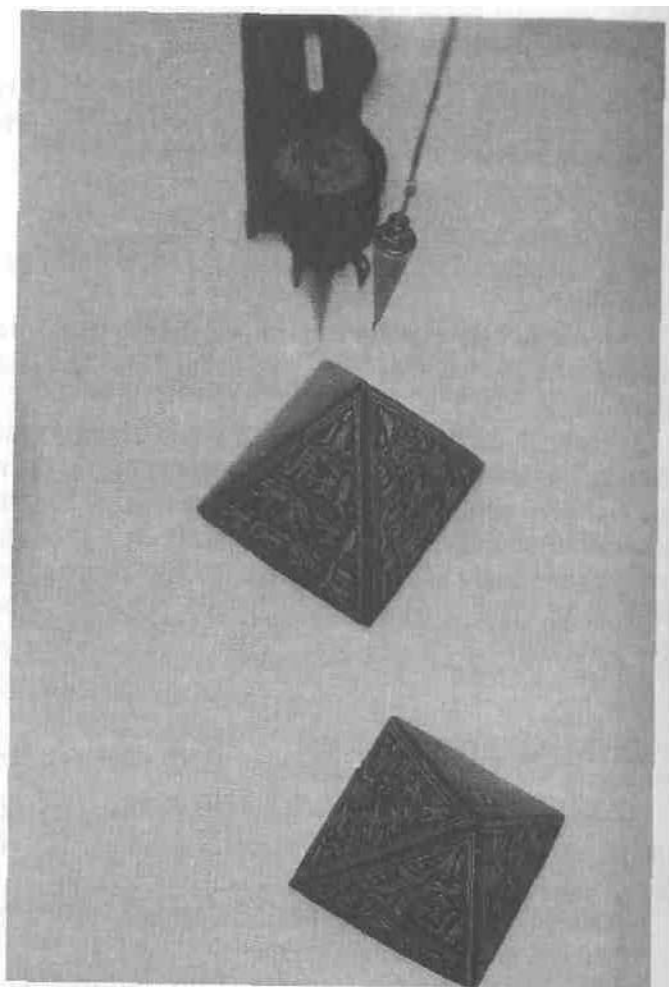
- kompas,
- dva větší modely pyramid (20 - 25 cm vysoké), masivní, nejspíše z kamene či kovu,
- dva další modely pyramid o poloviční velikosti,
- kyvadlo či
- virguli.

První cvičení s pyramidami

Obr.75: Severní nasměrování rohu pyramidy a měření s kyvadlem či virguli

- Za pomoci kompasu nařídte jeden roh pyramidy na sever.
- Umístěte kyvadlo či virguli tak jako u cvičení s obelisky. Výsledek: Instrumenty reagují extrémně silně a ještě výrazněji než při cvičení s dvěma obelisky
- Zdržujte se (nejprve maximálně čtvrt hodiny) v odstupu deset až sto centimetrů severně od pyramidy.
- Obměňujte v průběhu následujících dnů odstup a dobu provádění cvičení (citlivé doby), přesně jako u cvičení s obelisky. Najděte si nejlépe vyhovující vzdálenosti a doby, kdy je působení nejpříznivější. Opět si velmi pečlivě zaznamenávejte svá pozorování.

cvičení odpovídajícím způsobem redukuje.

Co můžete očekávat?

- Intenzivní vychýlení (kyvadlo, virgule) na severní a jižní straně pyramidy.
- Zásadně platí: prakticky všechny bytosti, ale i rostliny, reagují po určité době tím, že prospívají, jestliže se nacházejí na severní straně, a nepříznivě (u rostlin se například zastavuje růst), když na sebe nechávají působit pyramidu z jižní strany.
- Když se 15 až 30 minut zdržujete severně od pyramidy, pocítíte velmi intenzivní přísun energie, obvykle ovšem doprovázený příjemnými pocity. Kdyby však došlo k výskytu některých dříve popsanych vedlejších účinků, přerušete experiment na dva týdny. Teprve po této době začnete znovu a dobu

Výsledky

Zaznamenejte si zde nejdůležitější výsledky vašeho experimentu. Mimořádně intenzivní a příjemný byl přísun energie

- v.....hodin místního času,
- po dobu.....minut,
- ve vzdálenosti.....centimetrů od severní strany pyramidy.

Provádějte toto cvičení dvakrát až třikrát týdně. Je možné kombinovat je s oběma cvičeními s obelisky (viz Dodatek).

Zjistíte, že už po krátké době se velmi zlepšuje váš fyzický i duševní stav a doslova rozkvétáte. Nabiti energií a chutí k činu se budete podílet na využití tohoto úžasného tajemství starých Egyptů. Budete schopni velkých výkonů a současně budete oplývat psychickou stabilitou, které je nám právě v dnešní neklidné době tak zapotřebí.

Druhé cvičení s pyramidami

Stejně jako můžete zdvojnásobit sílu obelisků tím, že použijete dva najednou, můžete zesílit i energetické působení pyramid, když použijete jejich dva modely.

- Obě pyramidy musí být přibližně stejně veliké a vyrobené ze stejného materiálu.
- Postavte pyramidy osmdesát až sto centimetrů od sebe na severo-jihní osu.
- Postavte se nebo posaďte mezi pyramidy a proveďte měření s jedním z instrumentů.

Zaznamenáte zvýšení výchylky a efektů popsanych při prvním experimentu

- Nejprve se zdržujte mezi pyramidami nejdéle 15 minut.
- V následujících dnech měňte odstup a denní dobu (citlivé doby), tak jak je to popsáno při experimentech s obelisky. Najděte si nejpříznivější odstup a dobu.
- Pečlivě si zaznamenávejte svá pozorování

Co můžete očekávat?

V principu budete sledovat stejné působení a reakce jako u prvního cvičení s pyramidou, ovšem silnější.

I při tomto cvičení převažují podle dosavadních zkušeností příjemné vedlejší účinky, jako je zvýšený pocit pohody a stále větší vyrovnanost. Kdyby však došlo k některým dříve zmíněným vedlejším projevům, přerušete toto cvičení na dva týdny. Po krátkém přerušení začněte nejprve s prvním cvičením s pyramidou, abyste trénovali svou bioener-getickou auru.

Výsledky:

Zaznamenejte si nejdůležitější výsledky svého experimentu. Mimořádně intenzivní a příjemné byly přísuny energie

- v.....hodin místního času,
- podobu.....minut,
- ve vzdálenosti.....centimetrů od severní pyramidy.

Varování:

Jestliže provádíte toto cvičení ve svém bytě, měli byste pyramidy po cvičení vždy „vypnout“, neboť v opačném případě by mohlo dojít k poruchám vašeho bioenergetického pole. Jednoduše je deaktivujete, když je pootočíte tak, aby jejich hrany nestály na severo-jihní ose.

Provádějte toto cvičení dvakrát až třikrát týdně. Můžete jej kombinovat s oběma cvičeními s obelisky. Toto cvičení byste však neměli kombinovat s prvním cvičením s pyramidami, protože hrozí nadbytečný přísun energie (viz Dodatek).

Třetí cvičení s pyramidami

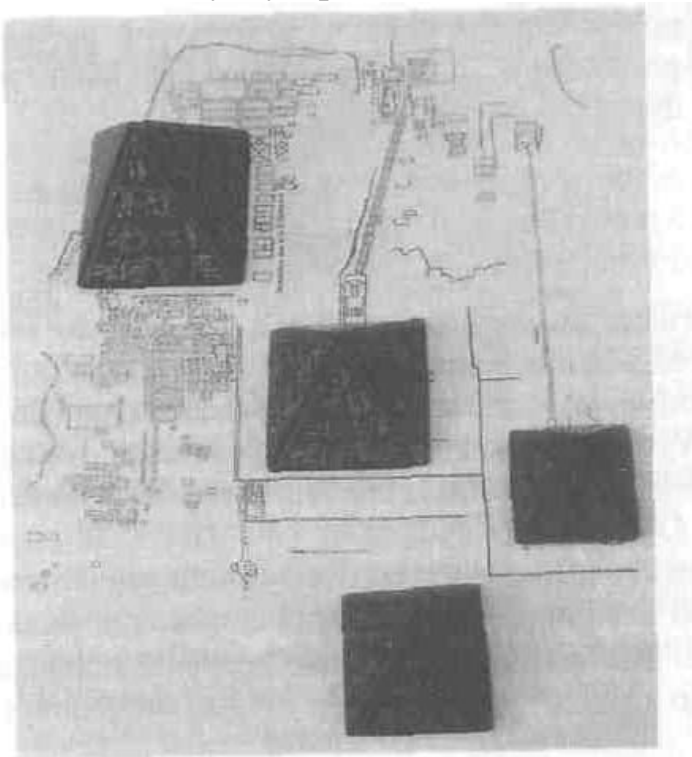
Toto je cvičení, které velmi zvyšuje vaše mozkové síly. Působí totiž stejně na obě poloviny mozku, takže je trénována nejen racionální, ale také emoční inteligence. Zdržujte se nejprve asi třicet minut v jižní části tohoto komplexu. Vzhledem k tomu, že nejspíš nejste praktikující staroegyptský kněz, je vhodné provádět toto cvičení nejprve jednou týdně a postupně pobyt stupňovat na tři pobyty týdně o délce maximálně šedesát minut.

Co můžete očekávat?

Při přesném provádění pocítíte už po několika měsících výrazný vzestup vašich mozkových sil, rozšíření duchovních schopností, o nichž jste možná dosud neměli ani tušení.

Pozor: Nehrajte si na dobrodruha, který zkoumá hranice svých možností. Každé ráno po experimentu si uvědomte, zda jste minulou noc dobře spali a jste tedy svěží.

* Jestliže dojde k některým dříve popsaným vedlejším projevům, přerušte toto cvičení na dva týdny a pak začnete znovu.

Obr.77: Pár větších pyramid a dvě další pyramidy o poloviční velikosti je třeba umístit shodně s náčrtem.

Výsledky

Zaznamenejte si zde nejdůležitější výsledky svého experimentu. Mimořádně intenzivní a příjemný byl přísun energie

- v.. .. hodin místního času,
- po dobu.....minut,
- při odstupu.....centimetrů od jižní hlavní pyramidy.

Varování

Zrušte působení pyramid tak, jak již bylo popsáno u předchozího pokusu!

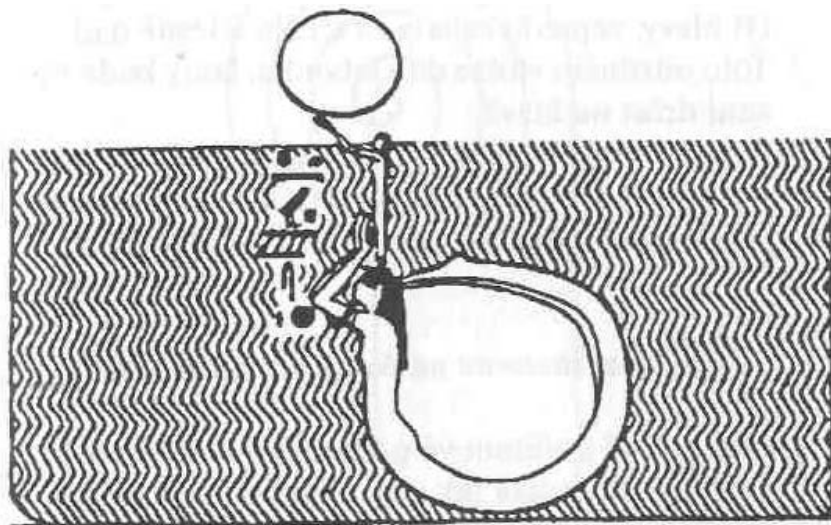
Toto cvičení můžete provádět dvakrát až třikrát týdně. Výborné se dá kombinovat s jedním ze dvou cvičení s obelisky i s prvním či druhým cvičením s pyramidami (viz Dodatek).

Jestliže si chcete vyzkoušet své duchovní síly, zvýšené tímto cvičením s pyramidami, doporučuji vám jednu partii staroegyptské královské hry, jejíž popis najdete v této knize...

22.KAPITOLA

Faraónova koruna

Koruny faraónů, které se dochovaly do našich časů, stejně jako výtvarná díla pocházející z dob kultu Atona, vypovídají o tom, že Egypťané nosili zvláštní pokrývky hlavy. S jejich pomocí se mohli knězi na krátkou dobu zdržovat v blízkosti duchovních „pramenů energie“, aniž by se u nich projevily nežádoucí účinky, jako například migrény. Aby ovšem přes toto odstínění mohli přijímat žádoucí energii, používali čepičky, v nichž je kombinována Faradayova mřížka s filtrem.

Obr. 78: Odstínění hlavy a jeho působení na mozek - Piankoff našel tento náčrtek v pyramidových textech, uložených v hrobce pocházející z období Nové říše.

Příprava experimentů

Budete potřebovat:

- 1 molitanovou podložku o velikosti 25 x 25 cm, asi 1 - 2 cm silnou,
- 2 molitanové podložky 12 x 12 cm, asi 1 - 2 cm silné,
- 1 klubko velmi slabého drátu o co nejmenším průměru.

Odstínění si zhotovíte následujícím způsobem:

1. Položte na velkou molitanovou podložku (25 x 25 cm) mřížku z měděného drátu, jejíž oka jsou 0,5 cm veliká (viz obr. 79). Mřížku můžete na podložku přišít, nebo ji vlepít mezi dva listy papíru, které pak upevníte na podložku.
2. Zastříhnete molitanovou podložku tak, aby kryla týl hlavy, vepředu sahala až k Čelu a těsně nad uši.
3. Toto odstínění vložte do klobouku, který bude zařízení držet na hlavě.
4. Abyste dosáhli „Nefertitina efektu“, nechte jeden příčný a jeden podélný drát mřížky lak dlouhé, aby jejich konce sahaly na zádech až k lopatkám.

Čepičku si zhotovíte následujícím způsobem:

1. Obě menší molitanové podložky (12 x 12 cm) zastříhnete dokulata tak, aby vám dobře kryly týl.
2. Připevněte s pomocí jehly a nitě na podložku měděný drát stočený do spirály, vyrobte jednu čepičku s pravotočivou spirálou a druhou s levotočivou .
3. Abyste mohli vyzkoušet „Nefertitin efekt“, nechte opět oba konce drátu tak dlouhé, aby sahaly na zádech až mezi lopatky (viz obr. 80). Konec drátu z vnitřku spirály musí být veden dolů tak, aby se nedotýkal vinutí, nejlépe prostrčený molitanovou podložkou.

Experimenty s menšími pěnovými podložkami *První večer*

1. Před spaním si položte na týl hlavy jednu ze dvou kulatých čepiček se spirálou, aby mezi vašimi vlasy a drátem byla molitanová podložka.
2. Zaznamenávejte si pocity v následujících 15 minutách.
3. Otočte podložku tak, aby měděný drát ležel přímo na vaší hlavě.

4. Ukončete pokus po dalších dvou minutách.

Druhý večer

1. Před odchodem do postele si pokryjte hlavu druhou kulatou čepičkou, na níž je měděný drát uložen obráceně.
2. Opakujte kroky 2 - 4 předchozího pokusu.

Výsledky

Četné pokusné osoby vypovídají, že při těchto experimentech pociťovaly

- lehkou závrať směrem doprava či doleva,
- následující noc měly živé sny,
- rychleji než obvykle usínaly.

Nebudete-li zpočátku nic cítit, doporučuji zopakovat experiment po následující přípravě:

- po umytí vlasů - dejte pozor, abyste měli před pokusem hlavu zcela suchou,
- o dovolené, když jste odpočatí, zopakujte pokus venku v přírodě.

Experimenty s větší molitanovou podložkou

Noste větší molitanovou podložku večer asi hodinu na hlavě buď volnou doma, či v klobouku venku.

Výsledky:

Tato podložka působí jako miniodstínění, jako malá Faradayova klec. Četné pokusné osoby vypovídají

- o zvýšení koncentrace,
- o menším výskytu bolestí hlavy a
- všeobecně o pocitu jasné hlavy.

23.KAPITOLA

Staroegyptské kněžské sandály - tak se uchráníte před nežádoucí energií

To, čím se my lidé dotýkáme země, jejíž síly nás povzbuzují nebo nám naopak škodí, jsou samozřejmě chodidla a prsty u nohou.

Zkuste si představit, jak asi člověk vypadá z pohledu rostlin:

Rostlina 1: „To, čemu lidé říkají prsty a chodidla, jsou zbytky bývalých kořenů, jimiž byli přichyceni k zemi, aby mohli přijímat životodárnou sílu země. Není divu, že jsou ti lidé tak bezradní!”

Rostlina 2 (odporuje): „Ne, lidé jsou rostliny, které mohou své kořeny vyjímat ze země a nepřicházejí přitom o život. Není divu, že to dotáhli tak daleko!”

Co pro sebe můžeme z této krátké diskuze rostlin vyvodit? Je jisté, že z pohledu rostlin se naše nohy podobají mobilním kořenům a prostřednictvím prstů na nohou a chodidel jsme v určitém smyslu ve styku se silami země.

K exponátům Národního muzea v Káhiře patří také četné sandály a ponožky, které byly nalezeny ve staroegyptských hrobkách. Některé z těchto nálezů naznačují, že sandály zřejmě původně sloužily k tomu, aby byl člověk od země „odizolován”. Zajímavé jsou také některé zbytky punčoch - Egypťané si totiž natahovali na palec u nohy zlatý návlek a ostatní prsty buď jednotlivě, nebo dohromady kryli kovovým příklopem.

Co se stane, když to své spojení se zemí, chodidla, odizolujeme od země?

Ke svému prvnímu pokusu můžete použít obyčejnou aluminiovou fólii, alobal. Zabalte si palec u nohy do alo-balů a sledujte svou reakci. Pak pokus obměňte, naopak zabalte zbývající čtyři prsty a palec nechtě volný.

Kdo chce do tohoto jednoduchého experimentu něco investovat, může alobal nahradit jemnou měděnou fólií.

První výsledky vás jistě povzbudí k dalším pokusům. Odizolování prstů na nohou posiluje účinky spirál a mřížky na hlavě.

Tyto experimenty je však možné provádět jedině v létě venku, protože jen tak můžete dosáhnout přímého kontaktu se zemí. Kromě odizolování můžete mít na nohou jedině sandály z přírodního materiálu (ne kožené, gumové či z umělé hmoty).

24. KAPITOLA: Dobrodružství ducha - vědomí se probouzí a objevuje pohyb

Určitě si ještě vzpomenete na našeho kněžského novice. Sedí před první výukovou tabulí, před prázdnou plochou, na níž není „nic“ vidět, a přesto ukazuje „všechno“. S následujícími experimenty můžete dosáhnout určitého stupně staroegyptského kněžského vzdělání a naučit se, jak je možné vědomím - duchem - pohybovat v prostoru.

Budete potřebovat:

- staré jednobarevné, pokud možno bílé prostěradlo,
- nůžky.

Příprava:

Vystříhnete ve středu prostěradla kulatý otvor, tak malý, aby tvořil průhled jen pro jedno oko. Lehněte si rovně, bez polštáře, zády na zem. Zakryjte se prostěradlem tak, abyste jedním okem viděli ven. Prostěradlo musí být kolem vás dokonale rozprostřené, aby vaše oko při pohledu kolem dokola nevidělo jedinou část vašeho těla.

Podívejte se otvorem v prostěradlu. Pokuste se *zapomenout* na své tělo, stejně jako na prostor, ve kterém se nachází.

Správné místo:

Ideální by byl velký vybielený prostor bez nábytku. Můžete se ale o experiment pokusit v libovolném prostoru.

Důležité ovšem je, abyste byli v tomto prostoru zcela sami, bez hudby, televize, jakýchkoli zvuků. Čím klidnější bude vaše okolí, čím klidnější budete i vy *sami* a tím jednodušeji můžete podniknout první krok ke vzdělání staroegyptského kněze.

Správná doba:

Provádějte experiment hned ráno po probuzení, ve zcela střízlivém stavu, nejlépe nalačno.

Opakujte pokus ještě dvakrát během dne - po obědě, když jste sytí, a večer, když jste unavení, těsně před usnutím.

První experiment: v pokoji, před snídaní

1. krok:

Dívejte se upřeně otvorem. Hleďte bez pohnutí na strop tak dlouho, až se vám podaří zapomenout na své hladové tělo.

Co vidíte?

Pokuste se to, co vidíte, dostat k sobě blíž.

Daří se vám to?

Ne.

2. krok:

Nechtě své oči kroužit a pokuste se vidět všechno, co vás obklopuje.

Můžete vidět všechno, co vás obklopuje?

Ne.

Uvědomujete si, že ten výřez, který můžete „více nebo méně přesně“ vidět, odpovídá kulatému výřezu „všeho“, co vás obklopuje?

Pocítujete zvědavost, která se ve vás probouzí a chce vidět, co leží za vaším zorným polem?

Poznamenejte si své pocity a intenzitu svého přání vidět „všchno“, když tento malý experiment provádíte ráno nalačno, sytí ve dne a unaveni večer před spaním.

3. krok:

Vyzkoušejte, jak můžete zvětšit své zorné pole:

- když pohnete hlavou,
- když své *oko* přemístíte - na šířku dlaně, nakonec o celý metr. Pokuste se zapomenout, že

spolu s hlavou musíte přemístit i tělo. Jestliže je to pro vás obtížné, představte si jednoduše,

že jste spolu s okem přemístili i systém, který zajišťuje jeho funkci.

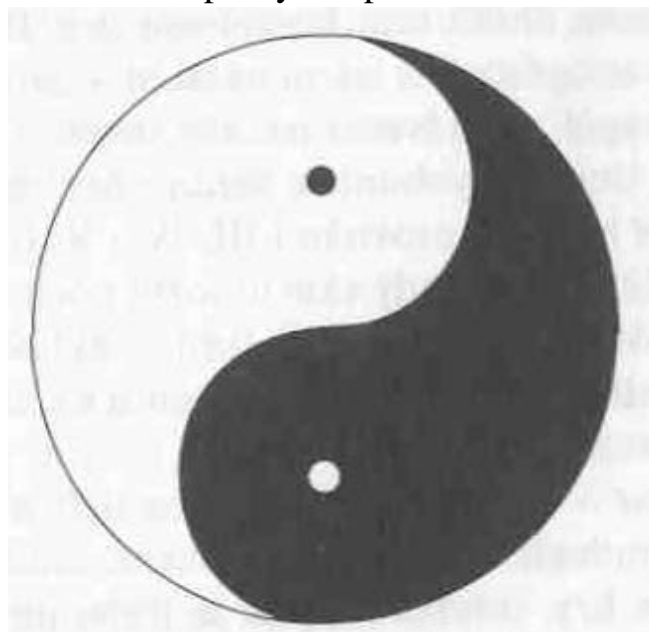
Druhý experiment: ve volné přírodě

Provádějte výše popsany experiment při východu slunce pokud možno v rovinnatě krajině. Zjistíte, že *světlo* probouzí stejně silně vaši zvědavost jako hladový žaludek.

Opakujte experiment večer před odchodem na lůžko. Jste-li unavení, v přírodě pocítíte ještě silnější touhu po spánku.

Třetí experiment: fantastická cesta ducha

Přeneste své pocity z experimentu 1 a 2 do situace, kdy se zbavíte svých

dosavadních pomocných prostředků - prostěradel a polohy vleže.

Posaďte se klidně a uvolněně na své oblíbené místo.

Zapomeňte na své tělo a okolí.

Představte si, že jste tvořeni jen jediným okem, které se dívá přímo dopředu a současně přímo za sebe.

Prostěradlo (imaginární) s otvorem na oko stojí v prostoru a dělí jej na dvě

části. Jen oko, spíše koule, která se nachází v otvoru prostěradla, „vidí“ jednu polovinou či polokouli jednu polovinu prostoru. Druhá polovina koule „přehlíží“ druhou část prostoru.

Tento experiment je znázorněn také velmi známým piktogramem - jiň a jang. Ukazuje situaci, ve které se při tomto pokusu nacházíte, ovšem ve druhém stupni, do kterého se teď bez dalšího úvodu můžete vyšplhat: „Oko se pohybuje, aby víc vidělo.“

25.KAPITOLA

Hrajte šachy jako staroegyptský novic

Staroegyptská „hadí hra“ byly multidimenzionální šachy s matematickými pravidly. To znamená, že se hrálo na deseti šachovnicích současně, přičemž se každý tah na jedné herní úrovni současně projevil ve všech dimenzích. Zvláštní tajemství začátku hry a konce tkvělo na první a desáté herní úrovni. Obě herní úrovně si musíme my třidimenzionální lidé představit jako jedinou úroveň. Ovšem tajemství, odměna za všechno úsilí, je zřejmě poznáním toho:

- jak Vše vzniklo z Jediného,
- jak Vše se zase v Jediném schází a
- v čem tkví smysl a cíl tohoto univerzálního dění.

Kdybychom chtěli tuto komplexní hru zkusit v celé šíři, asi by to byla příliš náročná akce - žáci v kněžské škole na to měli dvaadvacet let, aby se tuto „hru života“ naučili. Je třeba, abychom se seznámili alespoň s částí této hry - s herními úrovněmi III, IV a V. Toto uvedení do hry a některé příklady vám umožní pochopit zákonitosti a podstatu hry králů. S tímto základem se pak můžete pustit do vlastních experimentů a s rostoucí zkušeností postoupit třeba i do dalších úrovní.

Ale pozor - už hra na třech úrovních je v určitém smyslu komplexní. Není komplikované naučit se všechna pravidla hry, mnohem spíše je třeba umět odvodit pravidla zahájení hry ze zprostředkovaných podkladů a z imanentní logiky královské hry. To je vlastní půvab původní hry - vedle znalosti základních pravidel dnešních šachů se hraje podle matematické logiky a bystrého rozumu.

Potřebujete:

- 3 kompletní šachy (3 šachovnice a 3 x 16 figurek),
- 2 kostky rozdílné barvy, nejlépe černou a bílou,
- 1 kalíšek na kostky.

Příprava:

Naučte se základní pravidla dnešní šachové hry. Představte si, že při této hře je dvojdimenzionální prostorové uspořádání - deset (v našem experimentu tři) šachovnice neleží vedle sebe na stole, ale vznášejí se v prostoru, vytvářejí spirálu, takže teoreticky se devátá šachovnice nachází v prostoru nad prvním hracím polem.

- Hudebně vzdělaní lidé by si mohli devátou hrací úroveň představit jako první

stupeň nové oktávy. Jednu oktávu tvoří osm celých tónů. Pythagoras, který vyzkoumal diferenci mezi deseti hracími úrovněmi a osmi stupni oktávy, našel obě „chybějící“ hrací úrovně i zákonitosti půltónů.

Tabulka A : Figurky a jejich kvalita (hodnota)¹

Figurky	Kvalita	Součet
8 pěšáků	1	8
po 2 koních a	2	8
střelcích 2 věže	4	8
1 dáma	8	8
1 král = Vše=	32	0

¹ Následující tabulku nezaměňovat s dříve uvedeným srovnáním šachových figurek a karetních symbolů.

Hodnota „O“ byla ve starém Egyptě symbolem pro „Vše“, zde je to tedy souhrn 32. Král reprezentuje „Vše“, celkovou hodnotu „O“ svých figur.

Rozeznáváte smysl „duchovní matematiky“, který je vyjádřen v těchto pravidlech? Hraje se na $8 \times 8 = 64$ polích. Černí a bílí si mezi sebe dělí „sílu“ 64 polí v uspořádání 2×32 .

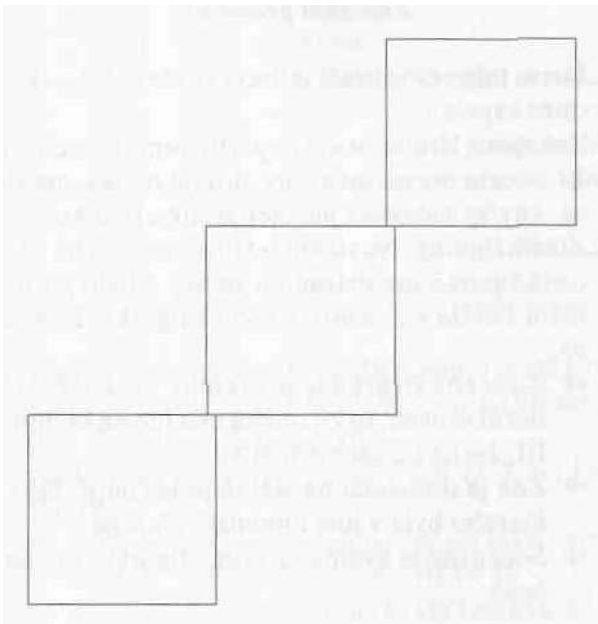
Jedna hrací figurka, která má hodnotu I, představuje v tomto homogenním silovém poli s průměrnou hodnotou I jednu silovou koncentraci. Aby si zachovala hodnotu I, musí figurka stále přitahovat sílu. Jestliže už toho není schopna, tak je „nemocná“. Tento stav museli řešit knězi. Jak? To se naučíme v této hře.

První herní experiment

Základní princip: „Nic“ je možné ztratit

Příprava hry:

Poloha šachovnic: Tři šachovnice je třeba seřadit do řady podle obrázku 82. (Toto uspořádání vysvětluje dodnes panující pravidlo, že kůň skáče „Jednou přímo, jednou šikmo“ - do další dimenze. V průběhu tisíciletí ovšem upadlo v zapomnění, že kůň mohl táhnout původně jen přes dvě pole, nějakto dnes až na osmé!)

Obr.82: Uspořádání šachovnic III. IV a V

Rozestavení figurek: Na hlavní herní úrovni IV postavte všechny figurky podle dnešních pravidel. Šachovnice III a V zůstanou prázdné.

Základní pravidla:

1. Herní tahy: Oba hráči táhnou střídavě tak, jak jsme dnes zvyklí.

2. Zahájení: Hrajte se svým partnerem na šachovnici IV docela normální šachy, dokud nenastane situace, kdy vy nebo váš partner ztratíte figurku

3. Ztráta figurky: Na rozdíl od dnešních šachů se ztracená figurka neodstraňuje ze hry. Místo *pozice* se mění *kvalita* a *dimenze* ztracené figurky.

To znamená:

* Ztracená figurka je přesazena na další „nižší“ herní úroveň, to znamená bílá jde na šachovnici III, černá na šachovnici V.

* Zde je umístěna na stejné pole (např. D5), ze kterého byla v jiné dimenzi vyřazena.

*Současně je kvalita ztracené figurky *zdvojnásobena*:

Příklady:

Bílý pěšák vyřazený na pozici D5 šachovnice IV se na D5 šachovnice III stane koněm či střelcem. Černý pěšák vyřazený na pozici D4 šachovnice IV se stane na D4 šachovnice V koněm či střelcem.

Tabulka B: Zdvojení kvality figurek

figurka	kvalita	na nižší hrací úrovni bude
pěšák	1	kůň nebo střelec
kůň	2	věž
střelec	2	věž
věž	4	dáma
dáma	8	dvě dámy (postaví se na jedno pole, ale táhnou zvlášť a musí se opět sejít na jednom poli, aby mohly být přemístěny zase na jinou šachovnici)
král	0	zůstává král (0 = „Vše“ - není možno zdvojnásobit!)

4. Změna šachovnice s vlastní figurkou: Figurka může také dobrovolně, tedy bez vyřazení, měnit šachovnici. Jako při vyřazení platí:

- * Šachovnicí se nemění *pozice* (tedy D5), ale *kvalita* figurky:
- * Jestliže je figurka přemístěna na nižší úroveň (bílá: V -> IV -> III, černá: III -> IV -> V), tak se *zdvojnásobí* hodnota (viz tabulku B).
- * Jestliže je figurka přemístěna na nejbližší vyšší úroveň (bílá: III -> IV -> V, černá: V -> IV -> III), tak se její hodnota snižuje na *polovinu* (tabulka C). Předpokladem pro tuto změnu je skutečnost, že kvalitativní hodnota figurky je nejméně 2 (tedy po půlení alespoň 1):

Tabulka C: Půlení kvality figurek

Figurka	Kvalita	na vyšší hrací úrovni bude
pěšák	1	změna není možná (nejsou žádné poloviční tahy!)
kůň	2	pěšák
střelec	2	pěšák
věž	4	kůň nebo střelec
dáma	8	věž
král	O	zůstává králem (O = „Vše“ není možné dělit!)

5. Cíl a zakončení hry: Úkolem obou hráčů je dostat všechny figurky na nejvyšší úroveň. Jestliže mají bílé figurky všechny své aktéry na úrovni V (X v úplné verzi) nebo černé figurky na úrovni III (I), hra končí.

V čem tkví půvab hry?

Až si osvojíte pravidla a zahrajete něco lik partií, sami poznáte fascinaci touto staroegyptskou královskou hrou.

Výjimečná je například možnost postoupit jako zkušený hráč z hlavní úrovně IV na nižší úroveň III, tam dvakrát tak rychle dosáhnout zamýšlené pozice, pak se opět vrátit na úroveň IV a zde znovu zasáhnout do hry.

V čem tkvěl půvab této hry pro staroegyptské knězi?

Úroveň hry IV odpovídá „vědomí v prostoru a čase“, tedy třetí dimenzi. Pro bílé figurky je šachovnice V čtvrtou a šachovnice III druhou dimenzí, pro černé je to naopak.

Šlo o otázky, které nám dnes připadají velmi nezvyklé: Může člověk použít na herní úrovni IV univerzální zákonitosti druhé a čtvrté dimenze? A šlo

- o pochopení kosmických souvislostí,

- o karmu (nezhoršit situaci na šachovnici IV),
- o vývoj ve smyslu vesmíru, tedy přenést hru na nejbližší vyšší úroveň (V či III)
- a tak lépe pomoci svým spoluobčanům. Měli byste si uvědomit, že
- bílé a černé figurky se na herní úrovni IV v průběhu hry od sebe „odpoutají“,
- vaše figurky se na nejbližší vyšší herní úrovni (V a III) v konečné fázi hry pohybují stále pomaleji. Z matematiky ducha jste tedy vyvodili věčný filozofický závěr, aniž byste se vy sami v té situaci nacházeli - to byl a je smysl této vždy platné božské hry.

V nejtajnějších moudrostech lidstva se mluví o tom, že ve hře „ideálního božského hráče“ je každý člověk důležitou figurkou, nazvanou „boží dělník“.

Tak jako ve staroegyptských šáchách nemůže být ani jeden „boží dělník“ ztracen, jinak by byl porušen základní matematický zákon stvoření - Vše = Vše ($O = 0$).

Pravděpodobně Pythagoras, když po dvaadvaceti letech dohrál v Heliopoli „svou hru“, dodal:

„Což bylo třeba dokázat...“

Druhý herní experiment Tajemství kvality času

Příprava ke hře:

- Poloha šachovnic: jako při prvním experimentu.
- Postavení figurek:
- Na šachovnici IV budou postaveni na linii AL-HL bílí pěšáci, černí pěšáci na linii A8-H8.
- Bílé figurky král, dáma, věže, střelci a koně zaujmou pozici na linii A8-H8 šachovnice III, čemé analogicky na linii AL-HL šachovnice V.

Základní pravidla:

- 1. Figurky táhnou a porázejí:** jako v experimentu I, je tu ale zavedeno pravidlo, že oba hráči střídavě táhnou jen jednou figurkou.
- 2. Nejprve házet, pak táhnout:** Počet kroků, o něž chce hráč posunout svou figurku, je určen kostkou. Hráč s bílými figurkami používá bílou kostku, hráč s černými figurkami černou.
- 3. Hozený počet bodů ukáže,** o kolik herních kroků se veškeré herní figurky jedné barvy musí posunout.
- 4. V souladu s dnešními pravidly** se král může posunout jen o jeden krok, stejně jako pěšák (respektive ze základního postavení o dva kroky) a kůň může táhnout o dva kroky.
- 5. Na rozdíl od dnešních pravidel** mohou kůň, věž a dáma v souladu s počtem bodů na kostce táhnout maximálně o šest polí.

Příklady.

Bílý hodí pětku na herní úrovni IV a má následující možnosti:

- Bílá posune svou dámu (nebo věž či koně) o pět polí dopředu,
- bílý táhne s pěti pěšáky o jeden krok.
(Každý pěšák smí z pohybové energie 5 použít jen jednu pětinu, tedy učinit jeden krok.),
- bílý rozdělí svou pohybovou energii o hodnotě 5 na dva koně po dvou krocích a jednoho pěšáka o jednom kroku.

6. Vztah mezi počtem bodů na kostce a herními kroky:

Na šachovnici IV odpovídá pro bílé i černé jeden bod na kostce jednomu kroku na šachovnici. Jinak je to na úrovni III a V:

- Bílé figurky: na úrovni V se *půlí* hozený počet bodů (2 body = 1 krok atd.), na úrovni III se *zdvojnásobuje* hozený počet bodů (1 bod = 2 kroky atd.).
- Černé figurky: na úrovni III se *půlí* hozený počet bodů, na úrovni V se *zdvojnásobuje*.
- „Poloviční kroky“ tu také nejsou možné.
Jestliže například padne 5, tak je možné popojít na vyšší úrovni jen o čtyři pole (2 body = 1 krok), pátý bod musí být hrán buď na úrovni IV (1 = 1), nebo na nižší úrovni (1 bod = 2 kroky).

7. Cíl a konec hry: Jako u varianty I je úkol hráče v tom, aby veškeré své figurky převedl na nejvyšší úroveň. Jestliže má bílý všechny své aktéry na úrovni V (X v úplné verzi) či černý všechny své figurky na úrovni III (I), hra končí.

V čem tkví půvab hry?

Pro oba hráče je ještě těžší než u varianty I předvídat vývoj hry. Žádný z hráčů neví,

- s kolika energetickými body bude jeho soupeř
- na jaké herní úrovni
- jakými figurkami
- kam pohybovat.

„Energetické vztahy“ obou hráčů na úrovních III a V jsou zrcadlově obrácené: Na úrovni III potřebuje bílý jen poloviční pohybovou energii než černý, aby pohyboval svými figurkami. Stejnou výhodu má ale černý na úrovni V. Následně je každým pohybem hráče na jeho vyšší úrovni postup na dalších úrovních zpomalen.

V čem tkvěl půvab této hry pro staroegyptské knězi?

Hra jim umožňovala probádat proměnlivý vztah fenoménů „čas“ a „život“ a jejich spojení v „energii“.

Konstatování, že život závisí na čase a spotřebě energie, se zdá být banální.

Získává ale na hlubokém významu, když dovede kněze a lékaře k dalším otázkám:

- Kde jsou zdroje energie, umožňující život?
- Na co a jakým způsobem je tato energie rozdělována?
- Existují možnosti - když ano, tak jaké - odkrýt energetický potenciál, který by byl vyšší ve vztahu k našemu světu?

Ve starém Egyptě se všechno točilo kolem symbolu energetického zdroje, který můžeme vidět na vlastní oči, kolem Slunce. Tento kult Slunce byl ale výrazem myšlení, jež se v souhrnném smyslu týkalo otázek získávání, rozdělování a zvyšování energie. Byla snaha získat energii, aby si lidé uchovali fyzické zdraví, či ho znovu nabyli a žili pokud možno co nejdéle. Ale stejně silně potřebovali i energii, aby dosáhli vyšších cílů a uskutečnili svůj vlastní duchovní vývoj v tomto cyklu či „hře života“. Ve staroegyptské královské hře byl tento cíl dosažen, když hráč přemístil všechny své figurky na nejvyšší herní úroveň.

Jak jste zjistili z vlastních partií třídimenzionálních šachů, jsou kuň a střelec

nejdůležitějšími figurkami pro strategii přenosu energie mezi dvěma dimenzemi.

Také tento postřeh podporuje hypotézu této knihy, a sice že pyramida není hrobka, ale symbol energetického rezervoáru.

V šachách	odpovídá	vizuálně
král	koule	
dáma	polokoule	
věž	válec	
střelec	kužel	
kuň	pyramida	

DODATEK

Staroegyptský pramen mládí - tréninkový program ve čtyřech stupních

V tomto dodatku najdete čtyři návrhy, jak si můžete z různých cvičení s obelisky a pyramidami sestavit smysluplný a únosný tréninkový program a postupně zvyšovat intenzitu staroegyptské energetické sprchy. Uvědomte si ale, že u všech časových údajů jde o přibližné hodnoty, které se mohou od vašich optimálních hodnot podle okolností podstatně lišit. Pohlížejte tedy na týdenní plány A - D jako na modelové návrhy, které si můžete upravit podle svých osobních dispozic.

Jemná masáž aury - pro novice a citlivé osoby

Týdenní plán	1.den	2. den	3. den	4. den	5. den	6. den	7. den
A							
1.cv. s obelisky	5min.			5min.		5min.	
2. cv. s obelisky	-	-	-	-	-	-	-
1. cv. s pyramidami		15 min.		-	15 min.		15 min.
2. cv. s pyramidami	-	-	-	-	-	-	-
3. cv. s pyramidami			10 min.				

Bioenergetická obnova pole - pro pokročilé

Týdenní plán	1.den	2. den	3. den	4. den	5. den	6. den	7. den
B							
1. cv. s obelisky	-	-	-	-		-	
2. cv. s obelisky	3 min.			3 min.			3 min.
1. cv. s pyramidami		20-25 min.			20-25 min.		
2. cv. s pyramidami	-	-	-	-	-	-	-
3. cv. s pyramidami			10-20 min.			10-20 min.	

Staroegyptský energetický pól - mistrovská úroveň

Týdenní plán C	1.den	2. den	3. den	4. den	5. den	6. den	7. den
1. cv. s obelisky	-	-	-	-	-	-	-
2. cv. s obelisky	5 min.			5 min.			5 min.
1. cv. s pyramidami	-	-	-	-	-	-	-
2. cv. s pyramidami	-	30-50 min.			30-50 min.		
3. cv. s pyramidami			40 min.			40 min.	

Studnice mládí faraónů

Týdenní plán D	1.den	2. den	3. den	4. den	5. den	6. den	7. den
1. cv. s obelisky	-	-	-	-	-	-	-
2. cv. s obelisky	-	-	5 min.	-	-	5 min.	-"
1. cv. s pyramidami		60 min.			60 min.		60 min.
2. cv. s pyramidami	-	-	-	-	-	-	-
3. cv. s pyramidami	60 min.			60 min.			

Seznam literatury

- ARMOUR, R. A.: Gods and Myths of Ancient Egypt, The American University in Cairo Press *Kairo 1986*
- ARNOLD, D.: Die Tempel Ägyptens, Artemis-Verlag, *Zurich 1992*
- BAINES, J., MÁLEK, J.: Atlas of Ancient Egypt, Andromeda, *Oxford 1992*
- BAUVAL, R., GILBERT, A.: The Orion Mystery, Heineman, *London 1994*
- BONAPARTE, NAPOLEON: Description de l'Égypte, Benedikt Taschen Verlag, *Koln 1994*
- BOTHEROYD S. u. F.: Lexikon der keltischen Mythologie, Diederichs Verlag, *München 1992*
- BRUNNER-TARUT, E.: Die Alten Ägypter, Verlag W. Kohlhammer, *Stuttgart 1974*
- CARPICECI, A. C.: Kunst und Geschichte in Ägypten, Bo-nechi Verlag, *Florenz 1994*
- CLAYTON PETER A.: Chronicle of the Pharaohs, Thames and Hudson Ltd., *London 1994*
- DECKER, W.: Sport und Spiel im Alten Ägypten, C.H.Beck, *München 1987*
- ERMAN, A.: Das Leben im Alten Ägypten, (Reprint v. 1894) Dover Pub. Inc., *New York 1972*
- ERMAN, ADOLF: Zaubersprüche für Mutter und Kind, *Berlin 1901*
- FILER, J.: Disease, Brit. Museum Press, *London 1995*
- FRIEDEL, E.: Kulturgeschichte Ägyptens und des Alten Orients, C.H.Beck, *München 1974*
- GHALIOUNGUI, P.: La Médecine des Pharaons, Editions Robert Laffont, *Paris 1983*
- GUTSELL, M.: Arbeiter und Pharaonen, Verlag Gerstenberg, *Hildesheim 1989*
- HERODOT: Historien, Goldmann Verlag, München 1961, česky Dějiny, *Odeon 1972*
- LABIB, H.: The Obelisks of Egypt, The American University in Cairo Press, *Kairo 1984*
- LAMBELET, E.: Die Gottheiten des Alten Ägypten, Lehnert & Landrock, *Kairo 1986*
- LAMY, L.: New Light on Ancient Knowledge: Egyptian Mysteries, Thames and Hudson Ltd., *London 1992*
- MANNICHE, L.: Music and Musicians in Ancient Egypt, British Museum Press, *London 1991*
- MENDELSSOHN, K.: Das Rätsel der Pyramiden, Gustav Lubbe Verlag, *Bergisch-Gladbach 1974*
- MURRAY, M. A.: Saqqara Mastabas, Egypt/Univ. College *London 1904*
- NUNN, J. F.: Ancient Egyptian Medicine, British Museum Press, *London 1996*
- OBERBACH, J.: Feuer des Lebens, DBF Verlag, *Griinwald 1987*
- OBERBACH, J.: Unser Schicksal sind die Strahlen, Verlag Diagnosen, *Leonberg 1988*

PREUSS, JULIUS, Dr.: Biblisch-Talmudische Medicin. Beit-ráge zuř Geschichte der Heilkunde und der Kultur, Berlin 1911, Reprint bei ME-CO-Buchproduktion, *Dreieich 1992*

PTOLEMAEUS, C.: Terrabiblos, Baumgartner-Verlag, *Biller-beck/Hann. 1954*

PURNER, J.D.I.: Radiásthethische Untersuchungen an Kir-chen und Kultstátten, Dissertation, *Insbruck 1974*

RUNDLE, CLARK R.T.: Myth and Symbol in Ancient Egypt, Thames and Hudson Ltd., *London 1959*

SCHUL, B./PETTIT, E.: Die geheimnissvollen Kráfte der Pyramide, Wilhelm Heyne Verlag, *München 1992*

SCHÜSSLER, K.H.: Die ágyptischen Pyramiden, Dumont Verlag, *Koln 1983*

TEUFFEN, H.T.: Herodot, Sieben und andere Wunder der Welt, Verlag Anton Schroll & Co, *Wien/Munchn 1979*

TOMKINS, P.: Cheops, Die Geheimniss der Grofien Pyramide, Scherz Verlag, *Bern/München/Wien 1975*

TOTH, M./NIELSEN, G.: Pyramid Power, Bauer Verlag, *Frei-burg 1982*, česky Síla pyramid, nakladatelství Tomáše Janečka 1994

Wedemeyer, I. voř: Pythagoras - Weisheitslehrer des Abend-landes, Parám Verlag Günter Koch, *Kóln 1988*

Ilustrace

Obr. 6: John F. Nunn: Ancient Egyptian Medicině. British Museum Press, London 1996 *Illustration:* Richard Parkin-son

Obr. 20: John F. Nunn: Ancient Egyptian Medicině, British Museum Press, London 1996, *Illustration:* Louise Perks

Obr. 21: John F. Nunn: Ancient Egyptian Medicině, British Museum Press, London 1996, *Illustration:* Richard Par-kinson

Obr. 22: John F. Nunn: Ancient Egyptian Medicině, British Museum Press, London 1996, *Illustration:* Richard Par-kinson

Obr. 24: John F. Nunn: Ancient Egyptian Medicině, British Museum Press, London 1996, *Illustration:* Richard Par-kinson

Obr. 48: Gerthsen/Vogel: Lehrbuch Physik. Springer Verlag, Heidelberg 1995

Obr. 69: R.T.Rundle Clark: Myth and Symbol in Ancient Egypt. Thames and Hudson, London 1991

Obr. 70: RT.Rundle Clark: Myth and Symbol in Ancient Egypt. Thames and Hudson, London 1991

Všechny další ilustrace: Manfred Dimde, grafická firma Gruber & Kónig a sazárna Fotosatz Buck

